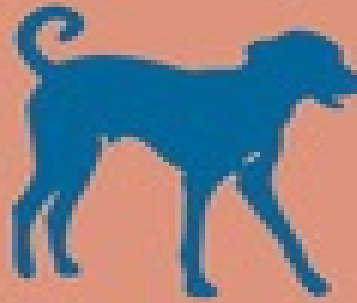

R. M. BALLANTYNE

Mercan Adası

R.M. BALLANTYNE
MERCAN ADASI

R.M. BALLANTYNE
MERCAN ADASI

Çeviri: Nuriye YİĞİTLER
KAFEKÜLTÜR Yayıncılık ® 2012
ÇOCUK KİTAPLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Çocukluğumdan beri dünyayı gezmeyi, denizlerde, karalarda dolaşmayı çok severdim. Yeni gördüğüm yerler, tanıdığım yeni insanlar içimi sevince boğardı. Yüreğim sevinçle dolunca da ben mutlu olurum tabii.

Babam kaptan olduğu için küçükken beni gemisiyle sık sık yolculuğa çıkarırdı. Bu yüzden birçok ülkeyi, birçok yerleri gezip dünyanın dört bucağını dolaşmışım.

Kaptan babam, 12 yaşına girdiğimde beni de yanına almıştı. Gemiyle yolculuğa çıkmaya işte o tarihlerde başlamışım. Birkaç yıl İngiltere'nin girintili çıkıntılı kıyılarını, koylarını, fiyortlarını dolaştık, sayısız limanlara uğradık.

Sahi, dostlar bana Göçebe adını takmıştı. Göçebeliğim aslında doğar doğmaz başlamış. Hem de Atlas Okyanusu'nun göbeğinde, fırtınalı bir gecede. Bunda şaşılacak pek bir şey yok denebilir.

Bütün akrabalarım, soyum sopum denizciydi. Anneciğim de uzun deniz yolculuklarında babamı yalnız bırakmaz, denizcilere uğursuzluk getirse bile onunla birlikte yolculuk edermiş. Böylece o zamanlar yaşamlarının çoğu gemilerde geçmiş. Ben de bu yüzden denizde dünyaya gelmişim.

Ben dünyaya geldikten hemen sonra babam da gemiciliği bırakarak, emekli olmuş. Ailemiz, İngiltere'nin batısında deniz kıyısında, sessiz bir balıkçı köyüne yerleşmeyi tercih etmiş. Amacı benim iyi bir şekilde yetişmemi sağlamakmış.

Ama atalarımın damarlarında dolaşan göçebe kanı, henüz küçücükken beni de harekete getirmeye başlamıştı. Böyle bir kanın dürtüsüyle çocukluk yıllarımda ilk anısı, yarı emekleyip yarı sürünerek evimizin bahçesine yalnız başıma çıktığım ilk gün, bahçe içindeki çamurlu bir havuza düşmem oldu. Annem kurtarmasa, hiç kuşkusuz bu anıları okuyamayacağınız gibi Mercan Adası'nın da kıyısından geçemeyecektiniz. Çünkü ilk göçebelik denememi hayatımla ödemiş, açıkçası yaşama veda etmiş olacaktım.

Böyle kalmayacaktım elbet. Biraz serpilip geliştikten sonra, evimiz, evimizin çevresi, yaşadığımız balıkçı köyünün sınırları bana dar gelmeye başlamış, yeni yerler arama sevdasına kapılmışım. Uzak ülkeleri düşlemekten başka bir şey yapamaz duruma gelmişim artık. Uzak denizler beni kendine çekiyordu. Dostlarım, “Şu bizim Ralph, acaba kalın kafalının biri mi?” diye düşünmeye başlamışlardı. Anneciğimle babacığım da bu duruma yakından tanık olmuş, kaygı duymaya başlamışlardı. Dalgınlıklarımın akılsızlıkla, beyinsizlikle kurduğum hayallerle yakından ilişkili olduğunu herkes kabul etmeye başladı. Meğer gerçekten göçebe olacağım, bilinmez uzak denizleri, adı duyulmadık ülkeleri göreceğim günler de uzak değilmiş. Kafamı hep bu deniz seyahatlerine yorduğum için kendimden de hiç kuşku duymuyordum. Ben atalarımın soylu kanını damarlarında taşıyan Göçebe Ralph olarak, kendimi bu uğurda rahatlıkla harcayan biri olarak, bilinmeyen denizleri ve ülkeleri gezip göreceğim günler elbette uzak değildi. Buna gönülden inanıyordum. Hayatım işte bu inançla beni dimdik tutuyor, yarınlarıma daha güvenle bakıyordum.

Küçük köyümüzün çevresindeki kırları, ormanları, deniz kıyılarını da doya doya gezip gördükten sonra, bir karar aldım: Küçük bir gemide miço olarak çalışacaktım. Bu isteğimi duyan babamla annem, hemen karşı çıktılar. Babam çok haklıydı. Çünkü adamcağız sırf ben denizden uzak kalayım diye kaptanlığı bırakmıştı. Emekli bir yaşam sürmeyi ve buna katlanmayı göze almıştı. Ancak onun da çabaları sonucu değiştirmedim. Benim kararım kesindi. Kısa sürede İngiltere kıyılarında yük taşıyan küçük gemilerden birinde bir miçoluk bularak, büyük bir sevinçle çalışmaya başladım.

Birkaç yıl bu tür gemilerde denizi, deniz insanlarını tanımaya çalıştım. Uzak denizleri gidip görmüş denizcilerin geceleri kış altına toplanıp anlattıkları ilgimi çok çekiyordu. Bu gemiciler, başlarından geçen acı ve tatlı olayları, okyanusta yakalandıkları fırtınaları, tutuldukları fırtınadan nasıl kurtulduklarını, bilinmez ülkelerde rastladıkları tuhaf insanları, insanı hayrete düşüren hayvanları, balıkları, bitkileri anlatmayı çok severlerdi. Bu olağanüstü olayları anlatırken, onları yeniden yaşıyormuş gibi oluyorlardı çoğu zaman... Pırıl pırıl olmuş gözlerine baktıkça, ben de onlar gibi olmak, ben de böyle olağanüstü serüvenler yaşamak için can atmaya başlamıştım. Bütün anlatılanları kafama kazıyor, onlar içinde düşlerimi tıka basa dolduran ne yalan söyleyeyim, görmeye o günlerde severek, bilerek en çok can attığım yer Pasifik Okyanusu'ndaki Mercan Adaları'ydı.

Mercan Adaları o günlerde dillere destan olmuştu. Kaptanlar oraya uğramadan edemezlerdi. Herkes oraya gitmek, kısa süreli de olsa Mercan Adaları'na gezi yaparak, oraları görmek en büyük dilekleri idi.

Mercan Adaları, mercan adı verilen kabuklu ve küçük bazı deniz hayvancıklarının denizin içinde bir araya gelerek oluşturdukları adacıklara deniyordu. Bunu henüz öğrenmiştim. İrili ufaklı binlercesi vardı, Pasifik Okyanusu'nda. Bu adalarda hiç kış olmaz, yıl boyunca sonsuz bir bahar havası sürerdi. Ağaçlar ise türlü türlü meyvelerle doluydu. Gökyüzünde rengârenk kuşlar, denizlerinde ise hiç görülmemiş balıklar dolanırmış. Ancak bu adalarda yaşayan yerliler, henüz uygarlaşmamış, vahşi insanlarmış ne yazık ki.

Mercan Adaları'nın içi dışı vahşet doluydu. Yerlileri de bunların simgesi idi üstelik. Adamlar, uygarlaşmadıkları için, adalarına taş taş üstüne koymuyorlardı. Bu yüzden de çok ürkütücü, hatta korkunç denebilecek insanlardı.

Bu öykülerin, benim gibi doğuştan Göçebe ve düş kurmaya yatkın bir çocuğu nasıl etkileyeceğini gözünüzün önüne rahatça getirebilirsiniz. Düşlerimde her türlü vahşetine karşın o ılık kıyılarda mutlu bir şekilde yüzüyor, rastlanmadık balıkları avlıyor, kepçeme doldurduğum balıkları hemen tekneme atıyor, göz alıcı renkleri ve çığlıklarıyla o olağanüstü kuşların ardından koşuyor ve yerli halkla amansız savaşa kalkışıyordum. Bu savaşların kiminde ben zafer kazanıyor, kiminde de yeniliyordum. Bütün bunlar er geç gerçek olacakmış meğerse. Hem de umulmayacak derecede kısa bir zamanda. Hem de hiç beklenmedik bir biçimde. Ben de bunlara çok şaşırıyordum.

Bir gün, çalışmakta olduğum küçük bir kıyı teknesinden izin kopartarak köyüme döndüm. Beni büyük bir tantanayla karşıladılar. Az sonra bir fırsatını bulup babama Pasifik Okyanusu'na açılmak istediğimi anlattım. Önce babamla annem, bu isteğime karşı çıktılar. Ama ben dinler miyim? İsteğimi kabul ettirebilmek için doğal olarak uzun süre ısrar ettim. Babam bir türlü düşüncemi kabul etmeye yanaşmıyordu. Babama:

“Sen yalnızca kıyılarda gidip gelen o küçük gemilerde çalışmış olsaydın, şimdi böyle büyük bir kaptan olabilir miydin?” diye sorunca adamcağız, çaresiz razı oldu. Annem de boyun eğmek zorunda kaldı. Anneciğim beni göz yaşlarıyla uğurlarken:

“Hiç değilse gittiğin yerden çabuk dön,” diye ricada bulundu. “Görüyorsun yavrum, yaşlandık artık. Ömrümüzün son günlerinde yanımızda olmalısın. Bu en büyük dileğimizdir çocuğum. Bir de kendine iyi bak, kendini iyi koru. Biricik yavrumuzsun bizim. Tanrı saklasın seni yitirecek olursak, ne yaparız sonra?”

Kadıncağız bana bunları söylerken, bir yandan da gözyaşlarını tutamıyordu. Bu arada başımı hıçkırıklarla sarsılan göğsüne bastırdı. Babam da gözlerinde biriken yaşları göstermemek için olmalı, başını öte tarafa döndürmüştü.

Sonunda araya taraya, babamın da yardımıyla “Altın Ok” isimli bir gemide iş bulup kapağı oraya attım. Kıyı gemilerinde çalışırken kazandığım deneyimler, kolayca iş bulmamı sağlamıştı. Zaten okyanus gemilerinde çalışmak isteyenlerin sayıları pek o kadar fazla sayılmazdı. Bunun nedenini daha sonra anlatacağım sizlere.

Henüz kıyıda açılmadan yeni gemimin her tarafını gezdim. Kaptanlarla ve arkadaşlarla tanıştım. Mutfağına, su doldurulan ambarlarına dikkatle baktım. Anlatılan hikâyelerde gemilerin bazen su fiçileri delinerek nasıl susuz bırakıldıkları aklımda kalmıştı. “Altın Ok”un su fiçilerini iyice kontrol ettim. Hepsi de delinmeyecek kadar sağlam madenden yapılmıştı.

Yeni gemim “Altın Ok” sıcacık, pırıl pırıl bir yaz günü kıyıda açılarak, uzak denizlere doğru yelken açtı. Kıyı gemilerinde birkaç yıllık deneyimim olmasına karşın, bu kez hiç görmediğim şeylerle karşılaşılıyordum. Her şey oldukça uzun sürecek bir yolculuğun belirtilerini taşıyordu. Gemimizin kocaman demiri denizden çekilip güvertenin kıyısına kalın bir halatla sıkıca bağlandı. Tayfa, bunu yaparken demiri seviye okşayarak şunları söyledi: “Dinlen bakalım koca oğlan! Nasıl olsa uzun bir süre denizden yoksun kalacaksın. Çok özleyeceksin onu.”

Kaptan köşkünde bulunan birinci kaptan durmadan buyruklar veriyor, yağdırdığı bu buyrukların yerine getirilmesini de zevkle seyrediyordu. Tayfalar aldıkları bu emirleri büyük bir zevkle yerine getirirken bu arada türkü de söylüyorlardı. Ben bir kıyıda sessizce durmuş, bu canlı ve coşkulu çalışma tablosunu hayranlıkla seyrediyordum. Bir yandan da yüreğim çarpıntılar içinde, gitgide uzaklaşmakta olduğumuz kıyıya bakıyordum. Kıyı hayli uzaklarda kalmıştı. Düşlerim gerçekleşmiş, sonunda Pasifik Okyanusu’na doğru yelken açmış bir gemide yola çıkmıştım artık. Evimizin bahçesindeki çamurlu havuzda başlayıp kıyı gemilerinde devam eden Göçebelik maceram, kısa sayılabilecek bir süre içinde yeni bir ufka doğru yön değiştirerek, şimdilik ağır ağır hareket etmeye başlamıştı. Yol aldığımız bu ufuk yeni bir ufuku kuşkusuz .Bu ufkun belirsizlikle dolu oluşu içimi ürpertiyordu. Öte yandan annemin ayrılırken söylemiş olduğu sözleri düşünüp duruyordum. Babamın gözyaşlarını saklamak için öte yana döndürdüğü yüzü gözlerimin önüne geliyor, işte bu derin duygular ve düşüncelerle gözlerim sürekli yaşıyordu. Ancak serüven tutkum, bilinmez ufuklara doğru açılıp gitmek duygusu, oralarda beni beklemekte olan bilinmedik görülmedik şeylerin heyecanı tümünü bastırdı. Bu arada ben de ister istemez gözlerimi benim gibi miço olan arkadaşlarıma doğru çevirdim. Bunlarla çok geçmeden iyi ilişkiler kuracağımı biliyor, bu yüzden de çok seviniyordum. Belki de gerçek mutluluğu “Altın Ok”ta tadacak ve yaşayacaktım.

Adları Jak Martin ve Peterkin Gay olan iki miçoyla daha gemiye adım atar atmaz kaynaşmış, yakın iki arkadaş olmuştuk. Jak, sağlam yapılı, geniş omuzlu, güler yüzlü bir gençti. On sekiz yaşında olduğunu kendisi söylemişti. Ancak yirmisinde olduğu rahatça söylenebilirdi. İlk bakışta Jak’a öz ağabeyimmiş gibi ısınmıştım.

Yüreğim ondan olumlu işaretler almaya çoktan başlamıştı. Zaten onu herkes seviyordu. Sözüne güvenilir, açık yürekli, çalışkan ve akıllı, gözünü budaktan, sözünü dudaktan sakınmayan bir delikanlıydı.

Diğer Miço arkadaşım ise on dört yaşlarında görünen, ufak tefek, cin gibi bir çocuktur. Kendisine söylenen her söze kesinlikle komik bir karşılık bulup verirdi. Bu yüzden onun sözlerine herkes kahkahalarla gülerdi. Şakalarında bazen kabak tadı verdiği için kızmak gelirdi insanların içinden. Oysa öyle şirin bir oğlancıktı ki ona kimse gücenemezdi. Çok kısa bir süre içinde Jak, Peterkin ve ben birbirimizden ayrılmaz olmuştuk. Etle tırnak gibiydik sanki. Bizdeki tüm özellikler birleşince üçümüzü tek ve yetkin bir insan yapmaya yeterli oluyordu. Aynı kamarada yatıp kalkıyorduk İtiğimiz

su bile ayrı gitmiyordu. Yolculuğumuzun ilk günlerinden aklımda kalan şey, uçan balıklar oldu. Bir gün bir de ne görelim! Denizin bir karış kadar üstünden bir yığın balık uçarak gidiyordu. Yunus balıklarından kaçıyorlarmış. Bir tanesi iyice yükselerek geminin içine düştü. Alıp incelediğimizde gördük ki kuşla balık arası garip bir balıktı bu. Ancak tuhaf olması, onu pişirip Peterkin'le birlikte yememize asla engel olamadı. Peterkin:

“Her kuşun eti yenmezmiş ama bu kuşun eti pek de güzel yutuluyormuş. Üstelik de balık tadında,” dedi.

Onun bu esprisine kahkahalarla güldük.

Gemimiz, yelkenlerine rüzgârı doldurmuş, Horn Burnu'na son hızla yaklaşıyordu. Amerika Kıtası'nın en güneyinde bulunan bu burnu dolaştıktan sonra, Atlas Okyanusu sularından çıkarak, Pasifik Okyanusu'na açılacaktık. Gemidekiler, Horn Burnu ile ilgili çok ilginç öyküler anlatmaya başlamıştı. Bu öyküler korkunç fırtınalarda parçalanıp, kaybolmuş gemileri konu alıyordu. Tam o sırada Peterkin söze karışıp:

“Bir keresinde ben....Horn Burnu'ndan hiç geçmedim ve yelkenlerimize hiçbir şey olmadı,” dedi. Aslında çok soğuk bir şakaydı bu, bununla birlikte yine de asık suratların yumuşamasına yetmişti. Horn Burnu'nu sağ salim geçtik ama başımıza daha kötü şeylerin geleceğini nereden bilebilirdik?.. Pasifik Okyanusu'na girinceye kadar yolculuğumuz haftalarca sürmüştü. Şimdi gemimiz Ekvator meltemiyle sallanarak Mercan Adaları'na doğru ilerliyordu. Yemyeşil palmyelerle kaplı bu adalar, insanın içinde okyanusa atlayıp, yüzme isteği uyandırıyor. Meğer Peterkin ile Jak da benim gibi düşünüyormuş. Ama oldukça acı bir biçimde.

Bir gece gemimiz, o öykülerde anlatıldığı gibi korkunç bir fırtınayla alabora oldu. Küçük bir cankurtaran filikası dışında gemideki her şey denize uçmuştu. Dümenciye de direklerden birine sıkıca bağlamıştık. Fırtınanın üstünden tam altı gün geçmişti ve biz tahmin ettiğim gibi bir mercan adasına doğru sürükleniyorduk. Böyle giderse gemimiz mercan yığınlarına çarpıp, paramparça olacaktı. Mercan yığınlarıyla ada arasında doğal ama gemimizin girmesine izin vermeyecek darlıkta bir koy oluşmuştu. Kaptan:

“Herkes filikaya!” diye bağırdı.

Tayfalar kaptanın verdiği bu buyruğu hemen yerine getirdiler. Koca bir gemiyi bile paramparça eden bu fırtınanın, küçük bir cankurtaran kayığı yutacağı kesindi; ancak başka çare yoktu...

Jak, bana ve Peterkin'e doğru koştu ve fırtınadan zor duyulan bir sesle:

“Çocuklar!..” diye bağırdı. “Filika devrilecek bu yüzden kendimizi küreğe bağlamak zorundayız. Eğer şansımız varsa akıntı bizi karaya çıkarır.”

Jak'ın dediğini yapmaya başladık. Tam o anda gemimiz büyük bir çattıyla mercan yığınlarına binmiş, parçalanmıştı. Kendimizi güçlkle bağladığımız kürek, halatlara takılmıştı. Kocaman bir dalganın filikayı devirmesi ve her yanımızı suların kaplaması en son hatırladığım şeyler oldu. Birden alnımda şiddetli bir acı hissettim ve annemle babamın yüzleri gözümün önüne geldi .Bayılmışım.

İKİNCİ BÖLÜM

Peterkin'in sesiyle kendime geldim:

"Nasılsın?"

Başım dönüyor, kulaklarımda sanki çınıraklar çalınıyordu. Kulak uğultuları arasında bir an kendimi evimizde, çiçeklerle dolu bahçemizde sanmaya başladım. Üzerime eğilen de Peterkin değil, annemdi sanki. Ama az sonra Horn Burnu, yunus balıkları, fırtına ve o korkunç kaza...Elimi sızlayan alnıma götürüp baktım; parmaklarım kanlanmıştı. Sanki bu kan bulaşığı değil de parmaklarımdan kendisi kanamış gibiydi. Yaralı olduğumu anladım. Yeniden bayılacak gibi oldum. Bu kez Jak'ın sesini duydum:

"Korkma Ralph!Yaran ağır değil. Ben sana olup bitenleri anlatırım. Kurtulduk."

Bu sözleri duyunca gözlerimi açtım ve olduğum yerde doğrulup oturdum:

"Öteki tayfalar, arkadaşlar nerede peki Jak? Son gördüğümde denize dökülmüşlerdi sanırım."

Horn Burnu açıklarındaki bu kazayı ömrümce unutmadım.Unutmayacağım da

Çünkü nasıl olduğunu hiç ama hiç anlayamadığım bir kazaydı bu.

Jak, olup bitenleri ayrıntılarıyla anlattıktan sonra şöyle dedi:

"Onlar önce denize döküldü ama daha sonra filikayı yeniden doğrultup bindiler. Sonra da yelken açtılar. Ancak amansız fırtına onları başka bir yöne doğru sürükleyip götürdü."

Üzüntüyle haykırdım:

"Kurtulabilmişler midir acaba dersin?"

Jak, başını salladı:

"Kesin bir şey söylemek zor, Ralph. Ama bu yörede daha başka mercan adası da var. Umarım onlardan birine sığınıp kurtulmuşlardır."

Peterkin atıldı:

"Evet, dileyelim ki kurtulmuş olsunlar. Ama ben neredeyse öteki dünyayı boyluyordum. Üstelik boğularak değil, arkadaş sandığım biri tarafından kafam kırılarak."

Gözümün önüne belli belirsiz bir şeyler geldi, o anda endişeyle sordum:

"Nasıl yani? Açıkla lütfen!"

Jak, kaygısızca güldü:

"Gemi önce kayalıklara çarpıp parçalandı.O zaman biz de hemen ortalara yuvarlandık. Bereket versin kendimizi sıkıca küreğe bağlamıştık. Ama bu düşme sırasında senin alnın küreğe hızla çarpıp yarıldı. Bir süre sonra da kendimizi denizin içinde çırpınırken bulduk. Sen nereden bulduysan, bir dürbün geçirmişsin eline. Denizin içinde onu elinde sımsıkı tutuyordun. Öyle ki sıkı tutmak için dişlerini sıkmıştın."

Peterkin yine söze karıştı:

"Tutmakla kalsa iyi, benim suratıma indiriyordun durmadan. Dişlerim tuz buz olacaktı neredeyse."

O anda olanları can kaygısıyla bilinçsizce yaptığımı anımsayınca, kendimden utandım. Bu utancı yenmek için Peterkin'in gözlerinin içine bakarak gülmeye çalıştım.

"Özür dilerim. Gerçekten o anda kendimde değildim ve bu yüzden de ne yaptığımı bilmiyordum."

Peterkin zoraki gülümsedi:

"Aldırma, Ralph! Kurtulduk ya, sen ona bak! Şimdi şu tatlı suyla kuru dudaklarını ıslat bakayım. Az ötede olağanüstü güzel bir pınar var. Suyu hem buz gibi hem de pırıl pırıl."

Peterkin, dudaklarımı ıslatırken ben yine gözlerimi yumdum. Doğrusu o anda aklımdan geçenler hiç iç açıcı şeyler değildi. Fırtınanın bizi getirip attığı bu adada neler bekliyordu bizi kim bilir? Eğer adada yerliler varsa, kuşkusuz hiç acımadan öldürmeye kalkışacaklardı bizi. Çünkü bu adalarda yaşayan yerli halkın vahşi ve acımasız olduklarını kitaplardan okumuştum. Eğer ıssız bir adaya düşmüşsek, bu daha da kötüydü. Bu kez de açlıktan ölürdük. Ben tam bunları aklımdan geçirirken, Jak sanki aklımdan geçenleri bir bir takip ediyormuşçasına:

“İşler kötü,” dedi. “Ne yazık ki üstümüzde de küçük bir çakı bile yok.”

Peterkin,o anda atılarak:

“İstedğin çakı olsun dostum,” dedi,”Al!”

O anda Jak’a bir cep çakısı uzattığını gördük. O çakıyı uzatırken, bir yandan da sevinç içinde:

“İyi ki yanımda taşıyormuşum,” diye konuştu. “İşte, silahımız da var artık. Sıkıysa gelsin bakalım yerli halk.Tümünün de hakkından gelirim ben,” diyen Peterkin, birden coştüğünü hissetti.

Jak, bir an için onun sözünü kesti:

“Şakanın sırası değil Peterkin. Şimdi ilk iş olarak ceplerimizde ne var ne yok dökelim ortaya. Ralph, sen de ayağa kalkabilirsin artık. Yaran fazla önemli değil bence. Zaten kanın da dindi.” Ben yerimden kalkıp ceplerimi karıştırırken, Jak yine sözlerini sürdürmekteydi:

“Sonra da yüksekçe bir yere çıkıp adamızı şöyle bir inceleriz. İster istemez burada kalacağımız anlaşılıyor. Bulduğumuz yeri etraflıca tanımalıyız ki yanlış bir hareket yapmayalım.”

Jak, her zamanki gibi akıllı bir tavırla en gerekli sözleri söylüyordu. Onun büyüklüğünü zaten gemideyken de tartışmasız kabullenmiş ve her zaman sözünden çıkmamaya çabalamıştık. Düşüğümüz bu güç durumda, bu üstünlük şu anda daha da önem taşıyordu bizim için. Böyle akıllı ve kıvrak zekâlı bir arkadaşımız olduğu için Peterkin’le ne çok sevinsek yeriydi.

Bir kayanın üstüne oturup ceplerimizde ne varsa hepsini ortaya döktük. Ekvator güneşi yazlık elbiselerimizi çoktan kurutmuş ve giyilecek duruma getirmişti. Ceplerden çıkarıp ortaya koyduğumuz şeyler pek fazla önemli sayılmazdı. Peterkin’in çakısı, ki bunun ucu kırık, birkaç metre kaytan, yelken bezi dikip onarmaya yarayan bir adet dikiş iğnesi, benim denize düşerken ne yapıp ederek elimden bırakmadığım ama bu arada camlarından biri tuz buz olmuş zavallı dürbün ve bir parça da ateş yakarken kullanacağımız kav. Aslında bu kav önemli sayılırdı ama diğerleri fazla önemli sayılmazdı.

Jak üzüntüyle karışık:

“Şu anda elimizde çok az şey var,” diye konuştu. Fakat birden aklına bir şey gelmiş gibi irkildi ve durakladıktan sonra da haykırdı:

“Bir de küreğimiz var, arkadaşlar!”

Peterkin, yüzünü buruşturarak sordu:

“Hah, kürek mi? Ne işe yarayacak bu kürek? Söyle de kafamızı boşuna yorma!”

Jak, kıkırdarak:

“Senin oracıkta kafanı kırmaya,” diye yanıt verdi. Sonra da önemseyen bir sesle ekledi: “Kenarına geçirilmiş demir zırh, çok işimize yarayabilir.”

Ben, işin ciddiyetini kavramış bir tavırla:

“Doğru,” diye onayladım. “Haydi gidip şuna bir bakalım. İşimize yarayacağını bir anlayalım.”

Bu öneri üzerine üçümüz de kalktık. Üstünde bulduğumuz kayadan çevreye şöyle bir bakındım. Olağanüstü güzelliklere sahip bir yerde bulunuyorduk o anda. O güne kadar görme mutluluğuna

ermediğim, adlarını yazık ki bilmediğim, insanın gözünü alacak kadar parlak ağaçlarla dopdolu bir alandı burası. Bu ağaçlardan yalnızca Hindistancevizini tanımıştım. Ansiklopedi ve kitaplardan edindiğim bilgiler, belli ki çok işimize yarayacaktı. Ama bu konuda hiçbirimiz Jak ile boy ölçüşecek durumda değildik. Bunu daha sonra görüp öğrenecektik.

Bizi buraya kadar getirip atan fırtına başladığı andaki gibi birden kesilmiş, sanki hiç olmamış gibi dinmişti. Denizin saydam mavi dalgaları, adanın yemyeşil alanını kucaklayan tertemiz, neredeyse akak renkli kumsalı sakin sakin okşuyor, çevreye büyük bir tembellik havası yayıyor, bilinmedik çiçeklerin kokularını taşıyan bir meltem esiyordu. Biraz önceki karamsar düşüncelerimin tam tersine, içim dile sığmayan bir sevinçle doluverdi birden. Jak'a doğru şöyle bir göz attım. Belli ki o da aşağı yukarı aynı duyguları taşıyordu.

Tam o anda, bizden önce aşağıya inmiş olan Peterkin'in sevinç dolu haykırışını duyduk. Bu haykırışta anlatımı olanaksız şeyler gizliydi:

“Hey çocuklar! Şimdi malın gözünü bulduk işte!”

Ne demekti bu “Malın gözü?” Hiç kuşkusuz bu deyiimi Peterkin'den başkasının bilmesi olanaksızdı. Arada bir öyle tuhaf sözler söylerdi ki, “bunları acaba nereden öğrenmiş olabilir?” diye şaşırıp kalırdık. Bu kez de öyle oldu. Jak'la baktık. Oradan koşarak aşağıya indik.

Peterkin'i böylesine sevindiren ve delicesine çılgılık attıran “Malın gözü”, elinde tuttuğu bir baltaydı. Öyle ya, güvertedeküreğe dolanıp kalan halatları kesmek üzere Jak bu baltayı defalarca indirdiği halde balta o sarsıntı yüzünden halatlara değmeden küreğe saplanmıştı. Gerçekten de çok yararlı bir gerece sahip oluyorduk. Çünkü bu balta çok ama çok işimize yarayacaktı. Bunu dille anlatmak kolay değildi.

Jak, büyük bir sevinçle bağırdı:

“Yaşa Peterkin! Gerçekten de çok yararlı bir şey bulmuşsun.”

Peterkin, taşı gediğine atmaktan çekinmedi:

“Bu balta, şu ucu kırık, kör çakının yüzüne bedeldir, hatta onları bile geçer.”

Peterkin, baltayı bulduğuna sevinsin mi yoksa üzülün mü diye bocalayıp dururken, Jak küreğin kenarına geçirilmiş demir zırhı inceleyip sonucu arkadaşlarına duyurdu:

“Demir de gerçekten sağlammış çocuklar. Kesinlikle işimize yarayacak. Haydi geminin şimdi mercan yığımına çarparak battığı yere gidelim. Belki işe yarayacak başka şeyler bulabiliriz.”

Peterkin yüzünü buruşturarak:

“Gidelim gitmesine ya,” dedi. “Susadım ben, pınar da uzakta kaldı. Jak, sen akıllı geçiniyorsun... Hadi bana içecek su bul biraz.”

Peterkin akli sıra çakısının öcünü böyle alıyordu. Jak otomatiğe bağlanmış gibi güldü:

“Başımın hemen üstünde koca bir su sarnıcı var, tam tepenin üzerinde duruyor. Ama senin haberin yok. Çünkü aklımı değil, çenenin işletmeyi seviyorsun, sen.”

O anda bir Hindistancevizi ağacının altında durduğumuzu fark ettim. Peterkin halâ bir şey anlamamıştı. Ama elinde olmadan Jak'ın yüzüne bakarak:

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu.

Jak:

“Şimdi şu ağaca tırman ve birkaç tane Hindistancevizi kopar. Ama hamlarından olsun mutlaka.”

Peterkin, maymun çevikliğiyle ağaca tırmandı. Birkaç tane olgunlaşmamış Hindistancevizi koparıp daldan aşağıya indi. Ancak yine de Jak'a kuşkulu gözlerle bakıyordu.

Jak, bilgiç bilgiç:

“Hadi,” dedi şimdi çakınla bir delik aç meyvelere. Sonra ağzını daya; bakalım susuzluğun geçecek mi geçmeyecek mi?”

Peterkin denileni yaptı. Hindistancevizinin öz suyunu içerken yüzü de sevinçle aydınlanıyordu.

Jak:

“Hey!” diye bağırdı. Soluğun kesilecek, tıkanacaksın, yeter artık!”

Peterkin ağzını delikten güçlükle çekerek:

“Jak,” dedi, “sana bir daha kafa tutarsam ne olayım. Hayatım boyunca böyle lezzetli bir meyve suyu içmemiştim.”

Jak da ben de öteki Hindistancevizilerine birer delik açıp bu nefis meyve suyunu içerken, Peterkin cesaretle sordu:

“Ham Hindistancevizi dedin, ya olgunları nasıl olur bunların? Onların da özsuyu yok mu?”

Bu soru üzerine Jak:

“Olmaz olur mu hiç?” diye yanıt verdi. “Ama olgun olan Hindistancevizilerinin suyu, susuzluğu gidermez, yalnız insanın karnını doyurur.”

Peterkin, neşeyle haykırdı:

“Jak dostum, desene cennet denilen yere gelmişiz, şu anda.Yiyeceğin de içeceğin de elinin altında. Pardon, başının üzerinde aziz kardeşim. Peki ama sen bu kadar şeyi nereden öğrendin Tanrı aşkına?”

Jak, bıyık altından gülümseyerek:

“Nereden olacak, kitaplardan elbet,” diye yanıt verdi. “Tüm boş vakitlerimde kitap okuyup durdum. Ansiklopediler, romanlar, öykülerden edindim bu bilgileri. Yoksa ben de Hindistancevizi’ni sizler gibi pazarda görmüşüm. Tüm bilgilerim burada doğrulanmış oldu işte.”

Böylece aramızda konuşa konuşa, geminin mercan yığına çarpıp parçalandığı yere vardık. Tüm aramalarımıza karşın, orada bir çift deri çizmeden başka bir şeyi bulup alamadık. O da gemi kaptanının çizmeleriymiş zaten.

Hemen düşüncemi söyledim:

“Kaptan ölmüş olmalı. Yoksa çizmelerinin burada ne işi var?”

“Hayır,” dedi Jak, “kaptan ölmüş olsa cesedi kıyıya vururdu. Çizmeleri daha iyi yüzebilmek için çıkarmıştır.”

Bu koskoca kara çizmeler Peterkin’e de bana da büyük geldi. Bunun üzerine Jak ayağına geçirdi onları. Ancak o da çok giymedi.

“Adanın ılık havasında bu ağır çizmeleri giymek gereksiz,” diyerek arkadaşlarına düşüncesini söyledi.

Böylece gittiğimiz yerde pek bir şey bulamadan, kalmayı düşündüğümüz yere doğru dönerken, yavaş yavaş batıya inen güneş de batma yüz tutmuştu. Adını bilmediğimiz büyük bir ağaçtan dal ve yapraklar kesip kopardık. Bunlarla kendimize yetecek kadar bir çardak yaptık. Hava o anda ılıktı ama sabaha doğru üstümüze çiğ yağabilir, bizi hasta edebilirdi. Bu da pek hoş olmazdı kuşkusuz.

Gece bastırırken, ateş yakma sorunu çıktı ortaya. Jak, buna da bir çözüm yolu buldu. Bu çözüm, işe yaramıştı. Kumsaldan alıp getirdiği çakmak taşlarını kava sürterek çıkardığı kıvılcımlarla bir kaç kuru dalı tutuşturmayı başardı. Çok geçmeden geniş bir ateşin çevresinde Hindistancevizilerini yiyip sularını içerken, çok yorulduğumuzu hissetmiştik doğrusu. Ama içimizi dillere sığmaz güzellikte, neşeli duygular kaplamıştı. İşte bu duygular, gökyüzünde parlamakta olan ay ve yıldızlar gibi karanlık dünyamızı aydınlatıyordu. Bu yepyeni duygularla, yeni mekânımızda kendimize nasıl bir dünya çizeceğimizi konuşarak gece yarısını ettik.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aramızda sohbet ederken bir ara daldığımı hissettim. Az sonra hepimiz uyumuşuz. Uyandıığımızda, Hindistancevizi dalları arasından görünen gökyüzü, masmavi bir atlas gibi üstümüzde uzayıp gidiyordu. Deniz de aynı şekilde pırıl pırıl ve masmaviydi. Adadaki o ilk sabahın serinliğinin bedenimizi nasıl dirilttiğini ömür boyu unutamayacağım. Yüreğim, ansızın büyük bir yaşam sevinciyle dolup taşmıştı. Havada uçuşan rengârenk kuşlar, tuhaf seslerle çığlıklar atıyor, serin sabah meltemi baş döndürücü çiçek kokularıyla yüzümü kadife bir eldiven gibi okşuyordu.

Jak'la Peterkin, henüz uyanmamıştı. Hemen ayağa fırladım Bu güzel havayı, sabah havasını içime çekerek çevrede deli gibi dolaşım. Döndüğümde Peterkin uyanmış, kendini uyandıran bir papağana sövüp sayıyordu. Beni görünce gözlerini iki eliyle birden ovuşturarak, "Saat kaç?" diye sordu.

"Onu balıklara sor, Peterkin," dedim gülererek.. Zira saatlerimiz bir balığın midesinde değilse, kesinlikle dibindedir."

Peterkin'in arkasından Jak hızla sıçrayıp ayağa kalktı. Hep birlikte giysilerimizi çıkarıp denize doğru koşuştuk. Kendimizi sulara attık. Denizin o sabahki insanı kendine getirici etkisini ömrümce unutmayacağımı hemen anladım.

Peterkin dostumuz, iyi yüzme bilmediğinden o, kıyıda sularla oynaşıp duruyordu. Jak ile ben oldukça uzaklara açılmayı yeğlemiştik. Adanın iki yanından açık denize doğru uzayıp giden mercan yığınları arasında kalan su, derin ama çok saydam görünüyordu. Öyle ki metrelerce aşağısını rahatça görebiliyorduk. Deniz dibini bizim gibi görmüş olanlar o güzelliği bir daha asla unutamaz. Rengârenk mercanlarla kaplı bir bahçenin üzerinde sanki yüzüyor gibiydik. Pembe ve beyaz mercanların arasından, değişik renk ve güzellikte balıklar, durmadan bir sağa bir sola kayıp duruyordu. Yalnız işin tuhafı, bu balıklar ne yazık ki bu sağa sola kayıp giderken bizden hiç çekinip ürkmüyorlardı.

Sevgili Jak, bir ara derinlere daldı gitti. Baktım, mercan dallarının arasında bir şeyler araştırıp duruyor. Az sonra elinde birkaç kocaman istiridyeye yukarı çıktı. Aynı yerde dalarak ben de üç beş tane istiridye çıkardım yukarıya. Jak da bu arada rengi masmavi bir balığı da eliyle tutmaya kalkıştı. Balığın sırtında ayrıca sarı çizgiler vardı. Ama balık onun bu isteğine boyun eğmeyerek elinden kaçıp kurtuldu. İlkin buna bozulmuştu, Jak. Ancak sonra benim kendisini yatıştırmam üzerine kendini topladı ve balığa hak verdi. Ansiklopediye dayanarak verdiğim bilgiye göre o balık zehirliydi ve hiçbir zaman yenemezdi.

Kıyıya döndüğümüzde Peterkin'in giyinmiş olduğunu gördük. Bu kez dürbünün merceğinden yararlanarak ortaya bir ateş yaktık. Üzerine birkaç istiridye koyup kızarttık. O anda çevreye nefis bir koku yayılmaya başladı. Bu nefis sabah kahvaltısını mideye indirdikten sonra keyfimizin yerine geldiğini hissettik.

Birkaç parça eşyamızı derleyip topladık. Ne olur ne olmaz diye yakındaki kayaların arasına sakladık. Sonra çevredeki bir ağaçtan kalınca iki sopa kestik. Birer tane kendimize aldık. Balta Jak'ın elinde olduğu için ona sopa kesmemiştik.

Aslında Jak'ın da böyle bir sopası olsa iyi olurdu ama sorduğumuzda istemediğini söylemişti. Biz de onun isteğine saygı gösterdik. Jak elinde baltalı, biz de sopalarla silâhlanmış, adamızı daha yakından tanımak üzere yürümeye başladık. Bir yandan da şarkı söylüyor, ara sıra eski trubadurların yaşlı ve ünlü denizciler için bestelediği destansı şarkıları dinlemek üzere Peterkin'e sürekli söyletiyorduk. Peterkin bu işin uzmanıydı. Dedesi bir trubadur olduğu için çok destan ve destansı şarkı biliyordu.

Bir zaman kıyıyı izleyerek yürüdükten sonra, adanın içerlerine doğru ilerlemeye başladık. İlerdeki bir tepeyi gözümüze kestirip oraya tırmanmaya koyulduk. Ara sıra bir yanından geçtiğimiz bir kayanın üstüne tırmanarak adamızı giderek daha yüksekte görmeye çalışıyorduk. Ağaçlar çok sık ve çok büyüktü. Gökyüzüne tırmanırcasına yükseliyorlardı adeta. Renk renk kuşlar, denizde koşuşturup duran çeşit çeşit balıklar çok şaşırtıyordu bizi. Bu arada sabah Peterkin'i uyandıran papağanlar çoğalmış, ağaçlardan ağaçlara zıplayıp duruyorlardı. Bir ara yaprakları defne ağacının yaprağı gibi parlak ve işlemeli, göz alıcı güzellikte bir ağacın önünde duran Jak:

“İyi bakın arkadaşlar,” dedi, “bu gördüğünüz ağaca ekmek ağacı derler.”

Doğrusu Peterkin'le beraber benim de ağzım hayretten bir karış açık kaldı, o anda. Aslında bu adı ilk kez duyuyordum.

Gerçekten şaşkınlıktan aptallaşmıştım. Bunu gören Jak, her zamanki gibi gülererek devam etti konuşmasına:

“Pasifik Okyanusu'ndaki adalarda görülen bitkiler arasında bu ağaç, en önemlilerinden sayılır. Yılda birkaç kez ürün vermesi de insanların işine yarar. Şu gördüğünüz yuvarlak yemişlerin tadı buğday ekmeğine benzediğinden adına ekmek ağacı denilmiştir. Sonra başka işlere de yarayan bir ağaçtır ekmek ağacı. Bu dolayların yerlileri ekmek ağacının salgısıyla kayıklarını sıvar. Bu işlem kayıkların tuzlu suya ve sert dalgalara karşı dayanıklılığını artırır. Kabuğundan giysi de yapılır aynı zamanda. Tabii kerestesi de inşaat işlerinde kullanılır. Kısacası çok yönlü yararları olan bir ağaçtır.”

“Bunları da kitaplardan mı öğrendin?” diye sordu Peterkin, her zamanki alaycı tavrıyla.

Jak buna gülererek, en şakacı tavrıyla:

“Hayır dostum,” dedi, “Az önce seninle sabah cilveleşen papağanla konuşurken öğrendim.”

Jak'ın yaptığı şakaya hep birlikte gülererek, ekmek ağacını da o anda bulmuş olmanın sevinciyle tepelere doğru tırmanmaya devam ettik. Ansızın önümüzde baltayla kesilmiş bir ağaç kütüğü görünce, olduğumuz yerde zınk diye durduk. Demek ki bu adaya bizden önce başka insanlar da gelmiş ve kalmıştı. Kesilmiş ağaç kütüğü bunu kanıtlıyordu. Ama kimdi onlar acaba? Kütüğü sarmış bulunan yosun ve küf tabakalarından, ağacın epey zaman önce gövdesinden kesilerek ayrılmış olduğu anlaşılıyordu. Bu küfler zamanla oluşmuştu. Onları şöyle bir kazıyınca, neredeyse silinmiş iki harfle karşılaştık. Bunun bir ad ve soyadının baş harfleri olmak lûtufunda bulunacaklarını hızla aklımdan geçirdim. Bu benim için o anda büyük bir başarı kaynağıydı. Kendime de artık kültürlü bir genç gözüyle bakmaya başlamıştım. Bunu yapmamam için hiçbir neden yoktu. Bu, yeni bulduğumuz ağacın yerlilerce kesilmemiş olduğunu kanıtlıyordu açıkça. Biraz daha ilerleyince baltayla kesildikleri belli olan dallar ve ağaç parçaları gördük. Ama bunların da uzun yıllar önce gövdelerinden ayrılarak buralara saçıldığı açıkça belliydi.

Doruğa tırmandığımızda adamız tamamen gözlerimizin önüne serilmişti. O anda üzerinde bulunduğumuz tepenin dışında bir tepe daha adayı diklemesine bölüyor, aralarında da yemyeşil bir ova uzanıyordu. Her iki tepe de sık ve büyük ağaçlarla kaplıydı.

Bu güzelim Mercan Adası'nı bembeyaz bir kumsal firdolayı çevreliyor, adeta kucaklıyor, mercan yığınları bu kumsaldan başlamak koşuluyla açık denize doğru doğal bir koy oluşturuyordu. Daha ötelede de Pasifik Okyanusu'nun ürkütücü, sert dalgaları gözlerimizin önünde, iki adım ötemizde yükselip alçalıyordu. Adamız hemen hemen yuvarlak görünüyordu. Eni ve boyu aşağı yukarı on beş kilometre kadardı. Gözle görülebilecek uzaklıklarda üçümüz başka başka adacıkların bulunduğunu da gördük. Bizimkinden çok daha küçük ve yüksekliği daha az adalar adaların bulunduğunu anlamıştık. Bizim adamızda insan bulunmadığına göre, bizimkinden çok daha küçük olan bu adacıklarda da

insanların olmaması bizi şaşırtmıyordu.

Güneş ufkun arkasına doğru devrilmişti, biz de tam anlamıyla yorulmuştuk. Bu adamakıllı yorgunluk başımı döndürmüştü. Dönüş yolunda dört ayaklı bir hayvanın pençe izleriyle karşılaştık.

Bunu görünce yiyecek olarak et bulabileceğimiz umuduna kapıldık. Çardağımızın bulunduğu yere vardığımızda karnımız zil çalmaya başlamıştı. Ceviz ve ekmek ağacı yemişleriyle kendimize olağanüstü bir akşam ziyafeti çektik. Bu güzel şölenden sonra da yerlerimize çekilip uyuduk.

Doğrusu ilk zamanlarda adayı çok sevmiş olsak bile içimizde kurtuluş umudunu yaşıyor, ufukta bizi kurtarmak için gelen bir geminin görünmesini haftalardır bekliyor ve sabrediyorduk. Giderek bu umudumuz azalınca, bizde yaşadığımız yeri daha rahat yaşanır duruma getirmeye çalıştık.

Her sabah yine de denize girmeyi sürdürüyorduk. Bu arada Sevgili Jak, küreğin üzerini saran demirden bir bıçak yapmayı başarmıştı. Bu başarı da onun gururunu okşuyordu. Peterkin ise bir oltaya yapmış, küçük istiridyeleri ucuna yem diye takarak kıyıda balık avlamaya çabalıyor ama oltayı sığ sulara saldığı için pek bir şey tutamıyordu. Bu arada bir kayık yapmaya çalışıyordu. Onu yapınca denize açılarak, bu sorunu çözecektik. Ancak elimizdeki araç gereçlerle bunu başarmak, aslında bir rüyaydı bizim için...Jak'ın aklına bir ağaç gövdesini sal gibi kullanarak ona binmek geldi. Hemen işe koyuldu. Bıçaklarımızı adeta birer testere gibi kullanarak, büyük bir çaba sonunda bir ağacı devirdik. Kestiğimiz birkaç kalın sopayı da kürek gibi kullanarak, denize açılmayı başardık. Bu da bizim için büyük bir başarı sayılırdı.

İlkin birkaç balık oltayla attığımız yemleri kaptıkları gibi kaçtılar. Ama Peterkin, sonunda bir balık tutmayı başardı. İlginç bir balıktı bu. Çünkü kafası kocamandı. Pek büyük olmasa da kıyıda tuttuğumuz ufak tefek balıklara göre oldukça iri sayılırdı yine de.

Tam o anda biraz ileride dalgaların kabarıp kabarıp alçaldığını gördük.

Peterkin:

“Yaşadık arkadaşlar,” dedi, “kocaman bir balık bu.”

Ama Jak, sararmış bir yüzle :

“Haydi hemen küreklere asılın!” diye bağırdı. “Bir an önce kıyıya ulaşmalıyız. Bu gelen köpekbalığı. Ve köpekbalıklarının tehlikeli olduklarını hepimiz bilirsiniz.”

İlkel küreklerimize olanca gücümüzle asılarak, kıyıya bir an önce ulaşabilmek için çabaladık. Ağaç kütüğüne ata binermiş gibi oturmuş olduğumuzdan, ayaklarımız suyun içindeydi. Dengemizi kaybedip denize yuvarlanmamız da an meselesiydi.

Çok geçmeden kocaman köpekbalığı çok daha yakınıımızdaydı, önce başını, sonra gövdesinin bir kısmını su yüzeyine çıkardı. Bu arada Jak, Peterkin'e bağırdı:

“Az önce tuttuğun balığı ona at!”

Peterkin, hemen Jak'ın dediğini yaptı.

Köpekbalığı o anda Peterkin'in ona attığı balığı yutmak üzere bir hareket yaparak ters döndü. O anda bu korkunç hayvanın, vücudunun suya değen bölgesinde, başıyla karnı arasında, çok ama çok çirkin ağzını ve korkunç dişlerini görünce, birden korkuyla titremeye başladık. İçimiz ürperiyordu.

Jak:

“Arkadaşlar siz kürek çekmeyi sürdürün. Sakın arkaya bakmaya kalkışmayın,” diye haykırdı. Can havliyle ilkel küreklerimizi var gücümüzle kıyıya doğru çekerken, şimdi acaba ne yapacak, diye göz ucuyla bizim zeki Jak'a bakmaya başladım. Salın arkasında sırtı bize dönük oturan Jak, kullandığı elinde sopayla, vahşi balığın bize saldıracağı anı bekliyordu. Hayvanın ağzı tam ayağına yapışmak üzereyken, elindeki kalın sopayı köpekbalığının koskoca ve çirkin ağzına daldırıverdi. Aynı anda da

ayaklarını toplayıp salın üzerine çekmişti. Tam o sırada dengemizi kaybederek üçümüz birden denize yuvarlandık. Kıyıya yakındık, ama işin kötüsü Peterkin yüzme bilmiyordu pek. Jak, onu da yanında sürükleyerek kıyıya doğru çekmeye başlayınca, iş çözümlendi. Hep birlikte var gücümüzü-le kıyıya doğru yüzmeye başladık.

Aradan birkaç dakika geçmişti. Kıyıda beyaz kumların üzerine öylece serilip yatmıştık, çok yorgunduk. Köpekbalığına yem olmaktan kurtulmuştuk, ancak açık denizde yüzmenin, su dibindeki mercan ağaçlarını seyretmenin ve istiridye çıkarmak üzere yaptığımız dalışların da bizim için ne kadar tehlikeli olduğunu o anda anlamış olduk.

Deniz dibindeki eşsiz güzelliği bir daha seyredemeyeceğimiz için çok üzülüyorduk. Ama sonraki günlerde hiç tehlikeye atılmadan dalabileceğimiz başka bir yer keşfettik. Burası mercan kayalarıyla donanmış ve besili iri balıkların kolayca giremeyeceği çok güzel, pırıl pırıl bir koydu. Mercanlar, deniz yıldızları, renk renk, türlü dengiz hayvanlarıyla, balıklarla, deniz bitkileriyle dolu bir koydu burası. Suyu ayna gibi saydam olduğundan çok derin olmasına karşın dibindeki her şeyi kolaylıkla görebiliyorduk.

Yeni koyumuzun adını Akvaryum koyduk. Bu ad ona çok uymuştu. Ben bununla da yetinmeyerek, kendim için kayalar arasındaki bir çukurda, evlerdeki gibi yapay bir akvaryum yaptım. İçine küçük ve renkli balıklarla türlü deniz bitkilerinden örnekler koymuştum. Her gün akvaryumun üstüne eğilerek, deniz dibi hayatının tadına doyumaz manzaralarını büyük bir ilgiyle izliyordum. Bu durumda ben rahatça bir deniz adamı olabilirdim. Böylece günlerimiz orada su gibi akıp geçiyor, bize tatlı anılar yaşatıyordu.

Bir gün sevgili Jak ortaya yeni bir fikir attı:

“Günlerimiz böyle güzel, hoşça geçip gidiyor ama yalnızca hindistancevizi ve istiridyeyle beslenmemiz olanaksız,” dedi. “Başka yiyecekler de bulmalıyız. Öncelikle sapan ya da ok ve yayla bunu yapabiliriz.”

Peterkin:

“Haklısın,” dedi. “Böylece ben de kuşlara taş atmaktan kurtulmuş olurum. Zaten bir tane bile kuş avlayamadım.”

“Evet,” dedim, hemen; “kuş avlayamadın ama az kalsın beni avlayacaktın.”

Gerçekten de Peterkin’in kuşlara attığı taşlardan biri bir defasında nerdeyse başıma isabet edecekti. Taş başımın çok yakınından geçmişti.

Jak:

“Yalnız,” dedi, “şu yay ve ok sorunundan önce şu ışık sorunumuzu çözümlerse, sanırım çok daha iyi olur. Çünkü gerektiğinde geceleri de iş yapabilmemiz buna bağlı. Çalı çırpı yakmaktan başka daha uygarca bir yol bulmamız gerekiyor. Yerlilerin kandil yaptıkları bir ağaçtan söz edildiğini duymuştum epey önce. Pek iyi anımsamıyorum ama yanılmıyorsam, yemişleri cevizi andıran, yaprakları beyaz bir ağaçmış bu.”

Peterkin:

“Hey,” diye birden bağırırverdi, “Ben böyle bir ağaç gördüm!”

Peterkin acaba uyduruyor mu diye, yüzüne tuhaf, inanmayan bakışlarla baktı ama çok ciddiydi. Hep birlikte ağacı gördüğünü söylediği yere gittik. Gerçekten de böyle bir ağaçla karşılaştık. Ağacın cevizi andıran yemişlerinden birkaçını topladık. Ortalarından deldik. Sonra Her birini bir hindistancevizi yaprağına takarak ateşledik. Cevizi andıran yemişlerin sıvısı, gerçekten de çevreye bir kandil ışığı salarak yanmaya başlamıştı. Böylece ışık sorunumuzu da çözmüş olduk.

Kandilin ışığı altında çalışarak türlü ağaçların dallarından yay ve oklar yaptık. Bu silâhları sadece Jak kullanacaktı. Böyle bir ayrıcalığı oy birliğiyle tanımıştık ona.

O anda Peterkin, uzun bir değneğin ucuna demir parçası takmak için didinip duruyordu. Silâhlarına bir tane daha eklemek için çabalamaktaydı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Jak.

Peterkin:

“Görmüyor musun, mızrak yapıyorum,” diye yanıt verdi.

“Yay kullanmaktan anlamam ama iyi bir mızrak atıcısı olabilirim,” diye karşılık verdi Jak, Peterkin’e.”Bu işe eskiden beri hep merak duyarım.”

Ben de boş durmamış, Hindistancevizi liflerinden bir sapan yapmaya çabalıyordum. Bunu da başaracağımdan emindim.

Biz kendimizi elimizdeki işlere vermiş çalışırken, birden garip bir haykırıyla titreyerek irkildik. Kuş sesiyle memeli hayvan sesi arasında, daha çok da eşek anırmasını andıran ama ürkütücü bir bağırıydı bu.

“Ne oluyor, nedir bu acaba?” derken garip ses, bir kez daha duyulmuştu. Gecenin serin sessizliğinde ansızın böyle bir ses işitip insanın iliklerine dek titrememesi, o an için gerçekten olanaksızdı. Bir an birbirimize yaklaşip iyice sokularak öylece durduk. Ancak çok geçmeden de kalkıp ne var ne yok diye çevreyi kolaçan etmeye başladık. Duruma bakılırsa, duyduğumuz ses, uzaktaki adalardan birinden geliyor olmalıydı. Bir daha tekrarlanmadığı için işimizi bitirelim diye yeniden çalışmaya koyulduk.

Bir gün sonra erkenden kalkıp silâhlандık. Bu durumda birkaç gün süreceğini tahmin ettiğimiz bir yolculuğa çıkmak için yola koyulduk. Jak, bir kurnazlık düşünmüş, yayını sicimle iyice gergin duruma getirmiş, okların sivri ucuna da birer kuş tüyü takmıştı; elindeki mızrakla yerli bir savaşçı gibi önden yürüyordu Peterkin arkasından geliyor, ben de sapanım elimde olarak, en geriden yürüyordum.

Yola çıktığımız gün hava olağanüstü güzel ve pırıl pırıldı. Ara sıra işittiğimiz kanat sesleri, dalgaların kıyıya çarparken oluşturdukları hışırtı, çevremizi saran sessizliği bozmak şurada dursun daha da belirgin hale getiriyordu. Kıyı boyunca yol alırken, içimize tuhaf bir sevinç ve coşku doluyor, yüreklerimizi neşeye boğuyordu. Ömrümde hiçbir zaman Mercan Adası’ndaki gezinti anında duyduğum kadar mutluluk hissetmedim. Dünyada hiçbir şey, sessiz ve hareketsiz bir doğa içinde, dingin bir kalple yaşamak kadar mutluluk ve coşku verici olamaz.

Uzun süre yol aldıktan sonra, adanın öte yanındaki kayalıklara vardık. Bir ara Jak bana:

“Ralph, “dedi, “Şu kayanın ucunda, denizde tuhaf bir şey kımıldayıp duruyor. Köpek balığı olmasın sakın.”

Koşup denize baktım. Gerçekten de denizin içinde yeşil parıltılar çıkaran beyaz bir yığın kımıldıyordu. Ne olduğunu anlamak için dikkatle bakmaya başladım.

Peterkin’in mızrağıyla bu kımıldamakta olan beyaz yığına dokunmak istedik ama ne yazık ki mızrak kısa geldi. Ak yığına attığımız taşların da hiçbir yararı olmadı. Hayvan durumunu hiç bozmadan, olduğu yerde kımıldanıp duruyordu. Daha fazla oyalanmak istemediğimiz için hemen oradan uzaklaştık. Ama bu tuhaf hayvana hepimizin akli takılıp kalmıştı. Oraya uygun bir günde bir daha gelmeyi ve incelemeye karar verdik.

Akşama doğru avdan ve yiyecekten yana şansımız çok yaver gitti. Bunda, daha önce boşa giden atışlarımızın sağladığı ustalığın da payı vardı hiç kuşkusuz . O günlerde sapanla bir yaban güvercini vurduğum. İlkim içim acıdı ama bunun bir doğa gerçeği olduğunu kabul etmek zorunda olduğumu

anlamıştım. Vadilerden geçerken, patatese benzeyen sebzeler topladık. Kestane ağacına andıran bir ağacın meyveleriyle ceplerimizi tıka basa doldurduk. Hatta göbeğimizin yan boşluğuna da bir miktar koyduk bu meyvelerden...

Hava kararıyordu. Karnımızda çok acıkmıştı. İlk geceyi kıyıda geçirmeyi kararlaştırdık. Biraz önce üzerimizden bir yaban ördeği sürüsü geçip batıya doğru uçup gitmişti. Bunların yaşamış olduğu bir göl bulunduğunu düşünerek, vadinin iç kısımlarında bir süre daha dolaşırken hiç ummadığımız bir manzarayla karşılaştık. Koskoca bir ağacın altına yirmiye yakın yaban domuzu yatmış uyumuştular.

Peterkin'i o sırada çalı çırpı toplamaya göndermiştik. Bu yüzden şu anda işimize en çok yarayacak silâhtan yoksunduk. Peterkin'in mızrağı olsa rahatlıkla yaban domuzlarını avlar ve kendimize güzel bir akşam ziyafeti çekebilirdik. Biçare domuzlar garip sesler çıkararak,uyuyordu.

Jak bana fısıltı halinde:

“Sen sapanına ikişer ikişer taş koy ve domuzlara fırlat,” dedi. “Ben de şu küçük domuzu okla avlamaya çalışacağım. Belki başarabiliriz.”

Ancak ikimizin de çabası, domuzları o anda ürkütüp kaçırmaktan başka bir şeye yaramadı. İyi ki kaçmışlardı. Kaçmayıp da bize saldırmış olsalar, canımıza okumaları işten bile değildi. Ama korkak olmaları işimize yaramış ve domuzlar kaçmıştı. Kısa bacakları üzerinde iri gövdelerini zorla taşıyarak, yanımızdan kaçıp gitmeleri görülmeye değerdi gerçekten. Bir yandan kızarmış etli bir akşam yemeğini elden kaçırmış olmamıza üzülmürken, öte yandan da bu gülünç manzara karşısında gülmekten kendimizi bir türlü alamıyorduk.

Tam o anda Peterkin çıkıp geldi:

“Siz burada oturmuş dalga geçerken, ben ne işler başardım, bakın hele,” diyerek ağaçların arasından görünmüştü.

Mızrağında yavru bir domuz takılıydı. Boynuna sarılıp şapur şapur öpmeye başladık. Doğrusu bu öpücükleri fazlasıyla hak etmişti.

Değerli ganimetimizle birlikte, gecelemeyi kararlaştırdığımız kıyıya indik az sonra.Yaban güvercininin tüylerini yolup domuzun da derisini yüzerek temizledik. Daha sonra da ortaya büyük bir ateş yaktık. Etlerin ikisini de ağaçlardan kestiğimiz çubuklara takarak bir güzel kızarttık. Topladığımız bitkileri ise ateşin kenarında bağdaş kurarak, sebze yumrularını ateşin kızgın külüne gömdük. Hemen pişirdik oracıkta. O akşam kendimize bir ziyafet çektik. Böyle bir şölen doğrusu çok az kimseye kısmet olmuştur.

O gecenin baş kahramanı hiç kuşkusuz Peterkin'di

Ateşin kenarında bağdaş kurmuş nar gibi kızarmış etleri gövdeye indirirken, zafer kazanmış ünlü bir savaştı gibi olduğu yerde kasım kasım kasılarak, bıyık altından gülümsüyordu.

Karnımızı tıka basa doyurduktan sonra, kuru otları yere yayarak, üzerine uzandık, hemen uykuya daldık. Bu bizim için en önemli ve yediklerimizi kolaylıkla sindirebileceğimiz bir yatış pozisyonuydu. Bu pozisyonla elbette çok daha rahata kavuşacaktık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Akşam yemeğini fazla kaçırdığımız için geceyi kâbuslar içinde geçirdik. Bunun sonucunda da o sabah oldukça geç uyandık. Aka her günkü gibi sabah denize dalıp da vücudumuz dipdiri denizden çıkınca, çevrede dolaşmaya başladık.

Sabahları serin sularla yıkanmak kadar insanı dirilten güzel ve hoş bir şey düşünemiyorum. İnsan bir deniz kenarında yaşamıyorsa bile evinde kendi olanaklarıyla bunu sağlayabilir. Her sabah soğuk suyla duş yaparak, sanki denize girmiş gibi genç ve canlı olabilir. Serin suyla yapamazlarsa, soğuk suya batırılmış süngerini vücudumuzun üzerinde gezdirerek ne yapabilir, vücudumuzu serin suyla canlandırabiliriz.

Gezimizin ikinci gününe büyük bir sevinç içinde başlamıştık. Birden, geçen gece duyduğumuz o ürkütücü sesi yine işittik. Gündüz olduğundan, bu kez o kadar ürkmemiş ve irkilmemiştik.

Peterkin:
“Çevremizde bir şey görünmediğine göre, ölmüş bir eşeğin ruhu olmalı bu ses,” dedi. “Tıpkı eşek anırtısına benziyor. Boğazlanan bir insan da anırsa anırsa ancak böyle anırır.”

Çenesini çalıştırmaktansa kafasını çalıştırmayı tercih eden Jak, bütün dikkatiyle bakınıp duruyordu. O anda bulunduğumuz yerden bize en yakın adaları daha iyi görebiliyor ve denetleyebiliyorduk.

Jak birden:
“Hey Tanrım!” diye bağırdı.”Penguen bağırışı bu yahu. Nasıl oldu da akıl edemedik? Bakın, daha dikkatle bakın, kendilerini de göreceksiniz. Oldukları yere asker gibi dikilmişler.”

“Evet, evet, tıpkı bir asker gibi!”
Peterkin’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı:

“Kör olayım doğru,” dedi. “İyi ama bu penguen dediğin şey nedir?”
Jak gülümseyerek:

“Penguen iri bir deniz kuşudur,” diye haykırdı. “Yan yana duruşları, adım atışları, uzaktan bakılınca asker gibi görünür. Hele bir tekne yapalım kendimize, o zaman gidip istediğimiz uzaklıktan görürüz onları. Çok ilginç bir kuştur, penguen.”

Korkunç sesin kaynağını bulmuş olmanın da rahatlığı içinde yürüyüşümüze devam ettik. Çıktığımız tepenin üzerinde deniz böceği kabukları, mercan kalıntıları görünce mutlu olduk. Bu, adamızın bir zamanlar deniz altında uzun süre kaldığının kanıtıydı. Öyle bir kanıtın görünmüş olması elbette bizleri sevindirmişti. Bir başka ilginç gözlemimiz, hindistancevizi ağacının tam tersine, her yerde, kumsalda ve mercan kayaları üzerinde bile boy vermesi, filizlenmesi ve böyle yetişmesi oldu. Gezimiz sırasında çok sayıda yaban domuzlarıyla karşılaştık. Ama yedeğimizde yeterince etimiz vardı. Bu nedenle ilişmedik onlara. Belki ilerde onları da avlar, etlerinden yararlanırdık.

Birçok hayvan izi arasında, küçük bir hayvanın izleri ilgimizi çekmiş, bundan da mutluluk duymuştuk. Ayak izlerinden, bir küçük hayvanın amaçsızca sağda solda dolaşıp durduğunu, belli bir yöne doğru yol almadığını anladık. O hayvancığın izlerini takip ettik. Bir süre sonra çalılıkları aralayınca genişçe bir alana çıktık. Orada küçük, simsiyah bir hayvanla burun buruna geldik.

Jak:
“Yaban kedisi bu!” diye bağırdı.

Aynı anda okunu ona doğru fırlattı. Hayvanın kaçacağı yerde hiçbir şey olmamış gibi olduğu yerde dolaşıp durması bizi çok şaşırtmıştı.

Peterkin mızrağını ikinci kez atmak üzere kaldırdığı zaman:

“Dur,” diye bağırdım “Yanılmıyorsam, bu hayvanın gözleri kör.”

Böyle diyerek yanına yaklaştım Jak’la Peterkin de arkamdan geldi. Böylece hayvana yaklaşacak ve onun son durumunu inceleyecektik. Kendisine oldukça yaklaşmamıza karşılık hayvanda hiçbir kıpırtı yoktu. Bunun üzerine hem kör hem sağır olduğunu fark ettik.

Peterkin, elini hayvana doğru uzatarak:

“Zavallı hayvan!” diye onu okşamak istedi.

Yaban kedisi sırtını kamburlaştırarak, dişlerini gösterdi. Ancak Peterkin, kendisini eline alıp okşamaya başlayınca, sakinleşti. Oldukça yumuşamıştı. Mırıltılı sesler çıkarmaya, Peterkin’in hareketine bu şekilde karşılık vermeye çalıştı.

İyi yürekli Peterkin hayretler içinde:

“Arkadaşlar yaban kedisi falan değil bu!” diye yüksek sesle konuştu. “Bakın, düpedüz ev kedisi. Belki uzun süre başıboş gezip tozmuş. Bu yüzden de yabanileşmiş. Oldukça da yaşlanmış bence.”

Peterkin’in bu uyarıcı sözlerini Jak daha önce aklından geçirmiş olmalı ki artık kediye ilgi göstermiyor, çevreyi gözden geçirmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra:

“Bakın çocuklar,” dedi, “buralarda insan eliyle kesildiği belli kütükler var. Ama aradan en az birkaç yıl geçmiş olmalı, bu yüzden böyle yaşlı görünüyor. Ayrıca tümünün de üzerini yosunlar kaplamış. Bu yosunlar onların ne kadar önce kesilmiş olduğunu gösteriyor.

Bu sırrı çözebilmek için patikayı andıran dar bir yolu izlemeye karar verdik. O anda, çaresiz hayvanın Peterkin’in kollarında uyuması da içimizi acıttı. Yaşlılık, yalnızlık, yiyecek bulma güçlüğü onu bitkin düşürmüş olmalıydı. Böyle yürürken biraz ötede küçük bir ırmak koluyla karşılaştık. Irmak kolunun üzerinde yine insan eliyle yapılmış ancak şimdi gücünü yitirmiş ve taşları yosun tutmuş bir köprüyle karşılaşınca, heyecanımız arttı. Biraz daha yürüyünce, karşımıza büyüdükçe bir ağacın gölgesine yaslanmış derme çatma bir kulübe çıkınca çok şaşırдық.

Bu bakımsız ve kimsesiz kulübenin manzarası içimize adeta büyük bir korku ve ürkü salıyordu. Ayrıca hüznlendiğimiz için de aramızda konuşamıyorduk. Kulübe çok ilkel insanlardan kalmış gibiydi. Ayrıca ilkel yöntemlerle yapıldığı belliydi. Damı ağaç dallarıyla örtülmüş, kulübenin dört bir yanını ise otlar, yosunlar bürümüşü. Kulübenin epey önce terk edildiği açıkça görülüyordu. Aramızda bir süre tartıştık. Daha sonra da kulübeye girmeye karar verdik. Artık birazdan içeri dalıp neler olduğunu görerek rahatlayacaktık.

Jak, çekine çekine pencereden başını içeriye uzatıp baktı. Tabii karanlıkta bir şey göremeyeceği belliydi. Haliyle görememişti. Bunun üzerine yosun tutmuş, aynı zamanda neredeyse üstümüze yıkılacak gibi durmakta olan kapıyı ağır ağır iterek içeriye daldık. Jak eşikten atlarken, kapı pervazlarının kopunca yosun tutmuş kapı da üzerimize yıkıldı. Ardından da çatının yarısı tepemize çöktü. Az kalsın üçümüz de çöken tavanın altında kalıyorduk... Bu bize ilkel kulübeyi tamamen yıkıp içerdeki zavallı ve yıllanmış kemikleri gömme düşüncesini verdi. Bu düşüncüyü hemen uyguladık. İş tamamladığımızda büyük bir heyecan duyduğumuzu hissettik.

Adayı o günden sonra tam anlamıyla dolaşıp gezerek, üçüncü günün akşamı çardağımızın bizi beklemekte olduğu bölgeye kapağı attık. Başarımızı düşünüp sevindik. Ama bu dönüş yürüyüşü arasında, kulübede karşılaştığımız manzaranın bizde yarattığı hüznü düşüncelerden kendimizi bir türlü kurtaramadık. Bu da bizim içimizde duyumsadığımız tedirginliklere bir başkasını eklemişti. Ama insan büyük bir deniz kazası sonucu, böyle hiç tanımadığı ve bilmediği bir adaya düşer de nasıl

tedirgin olmazdı ki? İşte biz de o yoksunluğun içinde hem yaşantımızı sürdürüyor hem de böyle tedirginlikler yaşayarak, geleceğimize büyük bir coşkuyla hazırlanıyorduk.

O gün çok yorulmuştuk. Bu nedenle o akşam yemekten sonra daha yatar yatmaz uykuya daldık. Ertesi sabah da yine her zaman olduğu gibi canlı bir halde yattığımız yerden uyanıp kalktık. Uzun ve maceralı hayatım, dinlenme dediğimiz şeyin insan sağlığı bakımından çok önemli bir nesne olduğunu çok iyi öğretmişti bana. Başın ve gövdenin her zaman için tam bir dinlenmeye ihtiyacı vardı tabii. Bu da bizlerin hem beyin çarkının dönüşü, hem de yüreğimizin sıradan insanlarda olmayan “usturlabı” gibi bir şeydi. Usturlap, yıldızların dünyaya göre yüksekliğini ölçmekte kullanılan aygıt olduğuna göre, bu da bizlerin erinç içinde ve her haliyle insanları tedirginlikten uzaklaştırmaya çalışan yürek usturlabı olabilirdi. Bu usturlap denilen yürek aygıtını iyi bir biçimde kullandığımızda, tüm tedirginliklerden ve erinç dışı hareketlerden rahatça uzaklaşabilirdik.

O sabah uyanır uyanmaz, doğal akvaryumumuza hemen tepe üstü daldık. Saatlerce yüzdük, hatta aramızda oyunlar, şakalar yaparak, birbirimize sürekli su atarak, püskürterek eğlendik. Suyun canlandırıcı etkisi yine kendini gösterdi. Ayrıca deniz dibinde oluşan değişik dünya manzarasının insanı heyecanlandıran görünümü, içimizdeki tüm karamsar duyguları alıp götürdü.

Bu karamsar duygulardan kurtulunca, adamın güzelliğinin yeniden fark ettik. Artık adamız bize bir başka görünüyor ve deniz dibindeki mercanlarla istiridyelerin güzelliği gözlerimizi kamaştırıyordu. Hele deniz dibi bitkileri, özellikle deniz lâleleri bizim için erişilmez güzellikteki besinler olabilirdi. Ama onları denizin dibine dalıp koparmak gerekiyordu. Bu da içtenlikle söylemek gerekirse, oldukça zor ve zahmetli bir işti.

O gün bir yengecin kabuk değiştiğini gözleyerek buna tanık olduk. Artık bunu da hiç unutmuyacaktık. Özellikle bu yengeç benim içimde her gün kabuk değiştirip duracaktı. Çünkü o, görülmedik, eşsiz bir olaydı bana göre. Asıl kabuğun altından ağır ağır, sanki başka bir yengeç çıkıyormuşçasına, bir an iki yengeç, sanki bir adaymış gibi görünüyordu. Daha önce belirttiğim gibi çok ilginç bir manzaraydı bu. Artık bir tekne yapmamızın gerekli olduğunu anlamıştık. Ondan sonraki günlerimizde kestane ağacının kerestesinden yararlanıp teknemizi yapmaya başladık. Çalışmamız ne yazık ki ağır ilerliyordu. Ama sonunda, yavaş da olsa bu konuda yol alıyorduk.

Aradan birkaç hafta geçince Peterkin şöyle dedi:

“Artık bu işten bunaldım, ben.” Bunu bağırarak söylemişti. “Gelin biraz dolaşalım.”

Jak’ile ben sanki böyle bir öneriyi bekliyormuş gibi onu onayladık.

Ben bir öneri attım ortaya:

“Hani şu su içinde sırrını çözemediğimiz bir canavar görmüştük ya,” dedim. “İsterseniz gidip ona bir bakalım. Hâlâ yerinde duruyor mu acaba?”

Jak ile Peterkin de önerimi kabul etti. Zaten ben önerimi ortaya atarken, bakışlarından bunu anlamıştım. Aslında belirttiğim yer, bulunduğumuz noktadan pek o kadar uzak da değildi. Silâhlarımızla donanımımızı tamamlayıp hemen yola çıktık.

Çok geçmeden istediğimiz yere vardık. Canavara ilk gördüğümüz mercan kütesinin üzerinden eğilip bakınca, hayvanın aynı yerde beyaz kuyruğunu durmadan salladığını gördük.

Peterkin:

“Gösteririm şimdi ben sana,” diyerek mızrağını canavara fırlattı. Mızrak hayvanın gövdesini deldi; hayvan hiçbir şey olmamış gibi tekrar geri suyun üstüne çıkarak yüzmeye başladı. Canavar hâlâ aynı bulunduğu yerde kuyruğunu kımlıdatıp durmaktaydı.

Jak, birden:

“Çekilin bakalım önümden hele!” diye bağırdı ve bunu söylemesiyle de kayanın üzerinden tam da canavarın bulunduğu bölgeye hızla balıklama bir dalış yaptı.

Yeşil ışıklar saçan görüntünün tam ortasından geçerek dibe doğru dalıp gittiğini gördük. İlk anda bir şey anlayamadığımız için doğal olarak şaşırmıştık. Bu iş nasıl olmuştu acaba? Mızrak canavarı karnından delerek nasıl öte tarafa geçebiliyordu?

Bu konuda ilk uyanan ben oldum. O zaman ben bunun bir canavar değil, denizde daha önce de gördüğümüz fosfor ışıltısı olduğunu fark ettim. Ve hemen Peterkin’e de bu düşüncemi söyledim. Jak da aynı şeyi fark etmiş olmalı ki ışığın nereden, nasıl kaynaklandığını anlamak için hızla kendini derin sulara fırlatmıştı.

Ben bunları anlatırken, Peterkin de yüzüme pek de anlamamış hatta inanmamış gibi bakıyordu yüzüme. Saniyeler hızla geçip de Jak görünmeyince, ben de kaygılanmaya ve arkadaşımı merak etmeye başladım.

Peterkin, titreyen ince bir sesle:

“Mutlaka canavar bir köpekbalığıydı ve Jak’ı yuttu,” dedi.

Bu sözden sonra bir dakika, daha sonra da dakikalar geçti peş peşe. Jak bir türlü görünmüyordu nedense. Bir insanın profesyonel yüzücü de olsa, su altında üç dakikadan fazla nefes almadan kalması olanaksızdı. Oysa Jak’ın suya dalmasının üzerinden on dakika geçmişti. Peterkin ile elimiz kolumuz bağlı, hatta çaresizlikle dikkat kesilmiş bir halde suya bakıyor, bu arada da göz yaşlarımızı güçlükle tutuyorduk. Bu durum Jak’ın yok olmasıyla sonuçlanabilirdi.

Peterkin bana, son bir umutla:

“Ralph, dedi, “son umudumuz sende. Jak belki boğulmamış, bayılmış olabilir yalnızca. Suyu dalıp bir baksan nasıl olur:”

Ben bunu daha önce akıl etmemiş olmanın verdiği utançla dalmaya hazırlanırken, kımlıdayan beyaz kütlelerin orta yerinde Jak’ın başı, sonra da gövdesi görüldü. Buna ne kadar sevindiğimizi asla anlatamam. Biraz sonra soluk alıp vermesi düzelen Jak, bizden uzak kaldığı anlarda başından geçenleri coşkuyla anlatıyordu:

“Peterkin’in fırlattığı sivri mızrak sonuç vermeyince, canavar sandığımız beyaz kütlelerin bir fosfor ışıltısı olduğunu anladım. Kaynağını bulabilmek üzere, canavar sandığımız şeyin tam üstüne daldım. Meğer bu ışınlar kayaların içindeki bir mağaradan geliyormuş. Hatta yansıyormuş da diyebiliriz. Üzerinde oturmakta olduğumuz şu kayaların altında büyük bir mağara bulunuyor. Suyu dalıp yeşil ışıklar saçan manzaranın altına indiğim zaman, orada ışıklı bir oyuk görüldüğünü gördüm. Oyuğun önünde bir an duraksadıktan sonra, hemen geri dönebilirim diye düşünüp yüzerek ileriye doğru atıldım. Üzerimde bir ışık var gibi geldi önce. Başımı çıkarıp da soluk alabildiğimi görünce, yaşadığım şaşkınlığı aşağı yukarı tahmin edebilirsiniz. Delik yer altı mağarasına uzanıyordu. Ne olduğunu anlayamadığım bir yığın ışıltılı nesnelere vardı mağarada. Sizi daha fazla merakta bırakmamak için aynı deliği takip ederek yüzdüm ve su yüzüne çıktım. Sevgili Jak’ın bana anlattıkları aşırı derecede ilgimi çekmiş, beni meraklandırmıştı. Yer altı mağarasını ne olursa olsun kesinlikle ben de görmek, sırlarını öğrenmek istiyordum. Peterkin ise iyi yüzemediğinden, homurdanıp duruyor, her zaman olduğu gibi bizi bu nedenle kışkırttığını söylemekten hiç kaçınıyordu.”

Jak, otoriter bir sesle:

“Böyle homurdanıp durma Peterkin!” diye konuştu. “İstersen seni oraya götürebilirim. Yeter ki sıkıca bana tutun ve çenenizi açın. Tabii bu arada nefesinizi de iyice ayarlayın.”

Peterkin, ürkek bir sesle:

“Oraya senle de olsa dalmaktansa, ateş üzerinde takla atmayı yeğlerim,” diye kesin konuştu. Ben Jak’la beraber hemen dalmaya hazırlandım. Ama mağarayı aydınlatabilmemiz için bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Biraz düşünmeye başladık. Bunun sonucunda bu soruna iyi kötü bir çare bulduk. Çabuk ateş alan liflerden bir meşale oluşturduk. Meşaleyi ıslanmasın diye reçineye batırdık. Sonra da Hindistancevizi yaprağına güzelce sardık. Jak onu eline aldı. Ateş yakmak için kullandığımız kavla çakmak taşını da dikkatle sardıktan sonra ben yanıma aldım ve böylece beyaz ışık kümesinin göbeğine dalışımızı yaptık.

Az sonra mağaranın içine girmiştik. Daha sonra gözlerimiz karanlığa alıştı. Mercan kayalarından birine çıkararak meşalemizi yaktık. Tutuşan meşaleler mağarayı aydınlatmaya yetmişti. O anda gözümüzün önüne serilen manzara, o güne kadar bütün gördüklerimizle hiçbir şekilde karşılaştırılamayacak derecede olağanüstüydü. Doğanın becerikli elleriyle nakış nakış işlenmiş mercan sütunlarıyla bezenmişti mağara. Mercanların oluşturduğu sarkıt ve dikitler, sanatçıların oluşturduğu benzersiz bir saray görüntüsü veriyordu, bu yer altı mağarasına. Meşalenin aydınlığında binlerce mücevher ışığı gibi parlayan bu göz kamaştırıcı, dudak ısırtıcı güzelliklere büyülenmişçesine bakmaktan kendimizi alamadık. Mağaranın dışarıdan ışık alacak bir bağlantısı yoktu ne yazık ki.

Bizim denizde görmüş olduğumuz ve canavara benzediğini düşündüğümüz ışın kütesinin, mağaranın ağzına yakın bir yerde bulunan çok parlak bir mercan kayasından yansması gerekirdi. Daha o anda Elmas Mağarası adını verdiğimiz bu yer altı mağarasının, periler sultanının sarayının odaları gibi birbirlerine açılan diğer bölümlerini de tamamen gezip görmek sevdasına kapılmıştık. Ancak meşalemiz neredeyse tükenmek üzereydi; ayrıca bu şekilde hem de Peterkin’e çok işkence etmiş gibi olacaktık. Böylece yeniden geldiğimiz zaman yararlanmayı düşünerek, meşalemizin geri kalanı bir köşeye koyup oradan çıktık. Müthiş heyecanlıydık. Bu halde Peterkin’e de başımızdan geçenleri anlatınca, o da olayın büyüüne kapıldı. Bizimle, bir dahaki sefere o da Elmas Mağarası’na dalmayı göze alabileceğini söyledi. Bu habere çok sevinmiştik. Belki bu şekilde giderek yüzmeyi de iyice öğrenebileceğine inanmaya başladık. Bu konuda Jak, benden daha hevesliydi. Çünkü o çok daha iyi bir yüzme öğretmeniydi. Arkadaşımızı bu konuda çok daha iyi eğitebileceği için beni de gayrete getirmeye çalışıyordu.

Mercan Adası’nda dikkatimizden kaçmayan doğa olaylarından bir diğeri de denizdeki gelgit olaylarıydı. Bu olayların gözümüzün önünde oluşması bizi heyecanlandırıyor, adeta soluk almamızı güçleştiriyordu. Mercan Adası’nın çevresindeki deniz, öğleyin ve gece yarısı seviyesini yitirerek alçalıyor, sabah ve akşamüstleri ise yükseliyor, bazen eski düzeyini de geçiyordu. Böylece coğrafya kitaplarından öğrenmiş olduğumuz bir doğa olayına kendi gözlerimizle tanıklık etmiş oluyorduk. Bu olay hiç sektirmeden her sabah, her akşamüstü, her gece yarısı ve öğlen sürekli yinelenip duruyordu. Hayatımızda da görebileceğimiz pek çok şeyi dikkatsizliğimiz nedeniyle gözden kaçırdığımızı düşündükçe, kendimi bağışlayabileceğini pek sanmıyordum:

Gerçekten de insanın çevresinde her zaman olağanüstü olaylar oluyordu. Çevremizdeki otlar, yapraklar, insanlar, hayatın bütün olayları fazlasıyla olağan görüldüğü zamanlarda da ilginç ve olağanüstü özellikler taşır. Oysa insanoğlunun ruhsal dengesinin ve öznel yapısının uyumsuzluğu nedeniyle çevremize öylesine baktığımız ve çokça düşünmeye bile gerek görmediğimiz nedenle bu olağanüstülükleri ister istemez gözden geçirir, önemsemez, hatta buna dikkat bile etmeyiz.

Mercan Adası’nın bize kazandırdığı en büyük yeteneklerden birisi, çevremizde olan biten şeyler üzerinde uyanık, hatta bazı konular üzerinde dikkatimizi vermek gerektiğini öğrenmek oldu. Kendi adıma ben, bu yeteneğimi bugün bile hiç kaybetmeden koruyorum. Çünkü dikkat ne kadar dikkatse,

dikkat kesilmek de o denli dikkat kesilmektir.

Ekvator'da güneş batar batmaz henüz aradan yarım saat bile geçmeden karanlık çökerdi. oysa bizim ülkemizde gündüzle gece arasında, gün batımı dediğimiz ve ufkun çeşitli renklerle sarmaş dolaş olduğu bir zaman vardır ki onu bıçakla ayırmaya kalksanız başaramazsınız. Burada öğrendiğimize göre geceyle gündüz, sanki bıçakla kesilmişçesine birbirinden ayrılmaktaydı. Sanki bir kavunu, bir karpuzu ortasından ikiye bölüvermiş gibi... Bu yönden özellikle ava çıktığımız zamanlarda, güneşin hareketlerini özenle takip ediyorduk. Çünkü bir anda karanlıkta buluveriyorduk kendimizi, ne yapacağımızı, ne edeceğimizi şaşırıyorduk. Yıldız ve ay ışığı da sık ve yüksek ağaçlarla kaplı büyük ormanımızı aydınlatmak için yeterli olmuyordu. Daha sonraki günlerde aşağı yukarı tüm zamanımızı tekne yapımına harcıyor ve teknenin bir an önce tamamlanması için büyük çaba harcıyorduk. İşin doğrusu aramızda bu iş için Jak çalışıyor, biz de ona asistanlık yapıyorduk. Elimizde bulunan birkaç parça araçla böyle bir işe kalkışmak aslında pek akıllıca bir şey değildi. Ama bir başka umarımız da olmadığından bu işe girişmiştik. Tekne yapımı belleğini ve yetilerini, yeteneklerini kullanınca insanın, elindeki araçlar yeterli olmasa da büyük işleri kesinlikle başarabileceğini öğretti bize. Çünkü her türlü deneyimi bu tekneyi yaparken edinmiş olduk.

Bir balta, kıvrık bir demir çubuk ve kırık bir çakı. Elimizde bulunan bütün araç gereçlerimiz bunlardı. Ama Jak'a hiçbir güçlük dayanmıyordu. Hepsinin üstesinden geliyordu. Keresteleri kestane ağacından kesip teknelimize kullandık. Her şeyden önce omurgayı meydana getirecek çok kalın bir ağaç ve dal aradı. İki ucu kırık bir dal olabilirdi bu. Geminin pruvasıyla pupasını meydana getirecek kadar kıvrık bir dal. İşte bunu bulmak o kadar kolay bir iş değildi. Sonunda Jak küçük bir ağaçla bu işi çözümlenmeyi kafasına koyarak isteğini yerine getirdi. Ve bulmuş olduğu uygun ağacı kökünden söküp çıkardı. Üç metre kadar uzunluktaki ağacın üzerinde kıvrıntı oluşturan kalın yeşil bir dalı vardı. Jak, her üç dalı da bu ağacın yanına bağladı. Böylece teknenin iskeleti ortaya çıkmış oldu.

Bunları o an birbirine için bağlamak hiç de kolay değildi. Elimizde ne çivi bulunuyordu, ne de tahta delecek bir gereç. O anda güç bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu anlamıştık. Jak bu işin üstesinden de geldi .Eğri bir demir parçasını baltayla dövüp boru biçimine getirdi. Ateşte ısıtıp bir ucunu tıkadı, içini de kumla doldurdu. Kalasları bununla delmeye başladı.

Yapım çok yavaş ilerliyordu. Tahtalara ikişer delik açılmış, tahta çivilerle omurgaya tutturulmuştu. Kestane ağacından elde ettiğimiz iki buçuk santimetre kalınlığındaki kalasları bir yandan da baltayla düzeltiyorduk. Elimizdeki olanaklara göre sonuç alabilecektik. Nitekim kalasları istediğimiz ölçüde kıvrımadığımız için teknenin gövdesi fıçı gibi yuvarlak olmuştu. Tahtaları üst üste yerleştirmiş, iplerle birbirine bağlamıştık. Aralarına Hindistancevizi lifleri sıkıştırdık. Suyu değdikçe bunlar şişecek, sızıntılara engel olacaktı.

Ekmeğin ağacından reçine toplamış, eritip macun haline getirmiştik. Tekneyi bununla sıvamış, sıcakken üstüne Hindistancevizi lifleri yapıştırmıştık. Bunun da Sızıntıyı önleyeceğini umuyorduk.

Yapım işlerinde daha çok Jak çalışıyordu. Peterkin ile ben avlanıyorduk. Kampımıza yakın bir vadi vardı, oraya gidiyorduk. Ne zaman gitsek yaban ördeklerine benzeyen bu hayvanları ok ve sapanla vuruyorduk. Bunların eti değişiklik getiriyordu soframıza.

Kapımızın girişindeki geniş yassı taşı masa niyetine kullanıyorduk. Kurtardığımız birkaç parça eşyayı bunun üstüne yerleştirmiştik. Soframızı da onun üstüne kuruyorduk. Ekmeğin ağacından toplayıp ateşte kızarttığımız ekmeğin, domuz, ördek, Hint patatesi kızartma ve haşlamaları; yemiş olarak da erik, elma, muz; içki olarak da bol bol hindistancevizi sütü. Bunlar akşam sofralarımızın beyi, kralı ve kraliçesi olan yiyecek ve içeceklerdi.

Bir gün Peterkin ile el birliği edip soframızı donattığımız anda, birden Jak ortaya çıkıverdi. Jak görüldüğünde elinde bir balta bulunuyordu. Getirdiği baltayı sevinç içinde sallaya sallaya gelirken, bir yandan da coşkuyla bağırıyordu:

“Hey arkadaşlar, iş bitti artık! Gemi de hazır! Bir çift kürek yapacak olursak, denize derhal indirebiliriz,” dedi.

Bu habere son derecede sevinmiştik. İki üç hafta daha süreceğini düşünüyorduk. Jak bize sürpriz yapmak için belli etmeden elinden geldiğince hızlı hareket etmişti.

Peterkin:

“Yarın yelkenle gezintiye çıkabilir miyiz?” diye sordu Jak’a.

Ama o:

“Hayır, yelkenle çıkmamız olanaksız,” dedi. “Ama kürekle dolaşmanızı sağlayabilirim. Ancak bugün kürekleri yapıp bitirmemiz gerek tabii.”

Bu sözlerin arkasından hemen ekledi:

“Sıra hindistancevizi kabuklarından yelken hazırlamaya geldi. Çevredeki bütün adaları, bu arada Penguenler Adası’nı görüp meraklarımızı giderebiliriz.”

Dolaşma alanımızın genişleme olasılığı bizi çok sevindirmişti. Yemeği bitirir bitirmez çalışmaya başladık. Jak, tahtaların kabasını yontuyor, ilk şekillerini veriyor, ben de bıçakla düzeltiyordum. Peterkin toplanma yerinde kalmış, kürekleri tekneye takacak bağlar ve ipler için hindistancevizi liflerini bir kirman yapmış eğiriyordu.

O kadar hızlı çalışmış, çaba göstermiştik ki akşam olurken ormandan iki çift büyük kürekle döndük. Bir tek cilalamak kalıyordu geriye. O gece rüyalarımızın ertesi gün çıkacağımız yolculukta ve gezide dopdolu olduğunu anlatmaya bilmem gerek kaldı mı? Yoksa Mercan Adası’nda geçirdiğimiz hayatın pek anlamı kalmazdı.

Kazadan sonra Mercan Adası’na çıktığımızdan beri sonumuzun ne olacağını bilmeden çalışmış, pek çok güçlükleri yenmiştik. Bu arada hayaller kurup düşler görmüş; adanın içerlerine geziler yaparak, akvaryumumuzu keşfederek büyük güçlükleri çözümlenmeyi, her şeyi olduğu gibi Mercan Adası’nda öğrenerek, sonsuz coşkular yaşamıştık. İşte bu coşkulardır ki bizi hayata bağlamıştı yeniden. O gece düşlerimizin ertesi gün çıkacağımız geziyle dolu olduğunu söylemeye bilmem gerek var mı? Derken, hayatın bundan böyle bizler için bu adada kalsak da kendi ülkemize gitsek de çok ama çok değişik ve coşkulu olacağını kabul etmiştik.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, hepimiz iyice dinlenmiş olarak kalkarak denizimize girdik. Son defa akvaryumu da ziyaret ettik. Akvaryum o gün sanki bizim gideceğimizi anlamış gibi bütün güzelliğini sergilemişti önümüze.

O sabah yeni yaptığımız bu tekneyi pırıl pırıl, dingin suya indirerek, ayağımızı uzatacak kadar geniş yerlere oturarak, aramızda bir durum değerlendirmesi yaptık. Plânımız hem basit hem de oldukça ilginçti. Havada yaprak kıvılcıyordu. Dalgalar girintili çıkıntılı kıyıyı ağır ağır yalıyor, gün ışıklarının arsızca dalarak dibe kadar yansılar oluşturduğu sularda mercanlar ve çeşitli deniz bitkileri değerli taşlar benzeri pırıl pırıl parlıyordu. Bu parlolu eşsiz bir güzellik saçıyor denize.

Hemen palamarları çözüp denize açıldık. Önce küçük adalardan birine uğrak verdik. Bu adada görülmeye değer hiçbir şey yoktu. İkinci ada ise büyük bir adaydı. Orada da hindistancevizi ağaçlarıyla karşılaşınca, o sabah kahvaltı etmediğimizden bu durumdan hemen yararlandık. Oradan, bizi açık denizden bizleri ayıran dizi dizi mercan adalarına doğru yol almaya başladık. Üstümüzde ilginç etki yarattı bu kayalıklar ve kayalar. Doruklarını ak köpükler bürümüş açık deniz dalgalarını seyrettikçe, yüreğimizde masmavi denizlere açılma coşkusu yeniden uçuşarak yükselmeye başladı. Bu denizin yükselerek canlanması kayalara sertçe çarpıp ezile ezile dağılan dalgaların gürültüsü, Mercan Adası'nın dingin ıssızlığını unutturacak kadar coşkulu ve ruh gizemi sağlayacak ölçüde güç vericiydi. Gemici olarak açık denizlerde daha önce geçirdiğimiz eski günleri düşünüp duruyorduk. Büyük denizlerin dev dalgaları ayaklarımızın dibine gelmişti yeniden ve işte orada karanlığı öteliyor, gizemli bir aydınlığı getirip gözlerimizin önüne seriyordu.

Denizdeki dalgaların oyununa diyecek yoktu. Hepsi de kıyıya vurdukça büyük bir gürültü çıkararak kumların üzerine, kayaların tepesine yayılıyordu. O anda denizden birkaç metre yükseliyor, yükseldikten sonra da kıyıya büyük bir hızla koşup kayalara kendini atıyordu. Kayalara çarptığı anda çıkardığı gürültü, kulakları sağır edecekti neredeyse. Öyle bir uğultu çıkarıyordu ki o anda, koskoca okyanusun kalbi delinmiş de parçalanan yerlerinin karambole gelen uğultusuydu bu sanki. Bembeyaz köpüklerin altında kalan mercan yığınları aziz pederler gibi titreşiyor; ama onların körfeze dağılıp geçmesine de bir türlü izin vermiyordu. Onları orada tutsak ederek kalmalarını sağlayınca, sanki büyük ve çılgın bir doyuma ulaşıyorlardı. Deniz burada dalgaların üzerinde alabildiğine at koşturuyor, dibe yuvarlanarak inen dalga kürecikleri büyük bir huşu içinde mercan birikinti ve konilerinin üzerinde dolana dolana deniz dibini tarıyorlardı.

Ancak birkaç bölgede köpükler büyük çaba harcayarak dalgaları aşabiliyor, oradan kıvrak kalça hareketleriyle körfeze dökülüyordu. Kayaların üzerinde yer yer kendini gösterebilen çeşitli boyda birtakım bitkiler yeşermişti. Yeni adalar ve adacıklar böyle oluşarak kendini gösterebiliyordu. Bu da o adacığın onurunu göğüsleyerek, uzun uzun maviliklere dalıp gitmelerine neden oluyordu. Yeni adaların ve adacıkların oluştuğu bu benzersiz yerlerde yeşeren bitkilerin güzelliği her yerde başkaydı. Denizin dibindeki türlü balıklar, o yemyeşil bitkilerin arasında dipdiri kuyruklarını sallayarak dolaşıyorlardı.

Okyanuslarda, uzaktan bakıldığında geviş getiren hayvanları andıran küçük adalardan pek çoğunun oluştuğunu anlamıştık. Dalgalarla tiril tiril yıkanan, köpük içinde kalıp bekleyen kayalarda milyonlarca küçük hayvan, aşınmış ya da aşınmakta olan yerleri onarıyordu. Dalga gelmeyen ve yol bulup geçirmeyen yüzeylerdeyse tümü ölüp gitmişti. Ancak su altında yaşayabiliyorlar, üstlerine

düşeni yerine getirdikten sonra da can veriyorlardı. Belki de seve seve yapıyorlardı bunları. Dalgaların çarptığı kayalıklar, küçük küçük parçalara ayrılarak oracığa terk ettikleri tohumları kum haline getirmişti âdeta. Deniz kuşlarının geniş kanatlarını açarak uçtuktan sonra bir yere konuyorlardı. Verimli adaların oluşmasına çabalıyorlardı. Bitkilerin umulmadık güç kazandırdığı minik adalarda, birkaç hindistancevizi ağacı gururla başını yükseltiyor ve kendini bütün denize, bütün dalgalara ve Mercan Adaları'na göstererek, gururlu bir baş işaretiyle varlığının kanıtı olan boyunu posunu dört bir yana gösteriyordu.

Kökleri dalgaların inatçı köpükleriyle ıslanmasına karşın hepsinin meyveleri oldukça tatlıydı ve aynı zamanda serinleticiydi... Bu tat ve serinlik hindistancevizinden kaynaklanıyordu.

Kampa geri dönme vakti gelip çatmıştı. Güzel bir gün yaşamıştık. Geçirdiğimiz bu gün hiç unutulmayacak kadar derin izler bırakıyordu üzerimizde. İştahımız olasıya açılmış halde barınağımıza döndük. Teknemiz iyi yüzdüğüne göre, direğini yaparak yerine oturabiliriz, son durumda...

Üçümüz el birliğiyle teknemizi kıyıya çektik. Mercan kırıntıları kumlara karışıp altını çizmişti. Böyle giderse, iki aya kalmaz yıpranır, harap olur diye düşündük. Demir çember geçirirsek sorunu çözümlerirdik ama elimizde demir yoktu, ne yazık ki.

Jak, direk için gereken ağacı kesmek suretiyle yeni işe başladı. Ağaç kesmeye öylesine alışmıştı ki onu gören âdeta bir marangoz ustası sanırdı. Peterkin ile ben, hindistancevizi kabuğunun liflerini çıkardık. Üç gün çalıştıktan sonra gemimizin direğiyle yelkeni yerlerine takılmıştı. Yelken göze pek güzel görünüyordu. Ancak sağlamdı. Gerekli olan da buydu aslında.

Omurganın aşınma sorununu da ikinci bir omurga ekleyerek çözümlerirdik. Kalın tahta parçalarından on santimetre yüksekliğinde ikinci bir omurga yaparak, asıl omurganın üzerine taktık. Böylece omurganın dengelenmesi geminin de dengesini sağlamıştı. Rüzgârlı havalarda devrilme olasılığı hayli azalmıştı. Aşınırsa eğer, bu ikinci omurga aşınacak yerine yenisini yerleştirecektik. Tüm gemiyi takip sökmeye hiç gerek kalmayacaktı. Bu da işleri hem kolaylaştıracak, hem de hızlandıracaktı. Bütün gemiyi sökmeye kalkışmayınca, işimizi daha da kolay hallederdik. Bu bizim için de diğer arkadaşlarımız için de büyük bir başarı kaynağı olacak, onların bize olan güvenini ve duydukları coşkuyu daha da artıracaktı.

Direği ve yelkeni yerlerine yerleştirdikten sonra, küçük gemimizle tur atmaya çıktık. Bu gezintiler gemimizle olan dostluğumuzu artıracaktı. Ayrıca bizi ona alıştıracak ve aramızdaki sevgi ve ilgiyi sağlamlaştıracaktı. Körfezde dolaşıp dururken, adamızın tamamını görme olanağını bulabiliyorduk. Derin sularda, mercanlar arasında parıltılı ve rengârenk balıklar gezinip duruyordu. Peterkin, kullanırız diye bizler için olta yapmıştı. Jak da küçük büyük iğneler hazırlamıştı. Artık her çeşit balık tutabiliyor, kızartıp yiyorduk. Peterkin'in en büyük eğlencesi balık tutup, denizde avlanmaktı. Kılıç balıklarıyla, köpek balıklarıyla balina ve yunuslarla sık sık karşılaşılıyor, onlarla âdeta sevişir gibi ilişkiler kuruyorduk. Yunusların körfeze girip körfezin suyunda zıp zıp zıplamaları Peterkin'i müthiş eğlendiriyordu. En ilgi çekenler kılıç balıklarıydı. Kiminin boyu üç metreyi, kılıçları da iki metreyi buluyordu. Başka balıkları kovaladıklarını, kılıçlarını zıpkın gibi düşmanlarına sapladıklarını kaç kez görmüştük. Bu da o balıkların bizim için en ilginç balıkları olduklarını anlamamıza yetiyordu. Gemilere bile saldırdıklarını duymuştu Jak...Balinalara da sık sık saldırdıklarına göre, gemiyi balina sanıyorlardı herhalde. Buna hak vermemek elde değildi.

Köpekbalkları bizim adanın kıyılarına pek sık uğramıyorlardı. Ancak yine de çok tedirgindik. Yıkınacağımız zaman birimiz teknede sırayla gözcü kalıyordu. Balinaları ise mercan adaları dışında başka hiçbir yerde göremiyorduk. Körfeze uğramıyorlardı.

Bu balinalardan birini gördüğüm günü hiç unutamıyorum. Mercan adalarını keşfe çıktığımız bir gün kampa dönmeye hazırlanırken, denizde büyük bir gürültüyle sarsıldık. Arkamı döndüğümde bir şeyin bizlere doğru beyaz köpükler fışkırttığını gördüm. Ondaki fışkıran su bir köpük bulutu gibi denize dökülüyordu. Yüz metre kadar uzağımızda bulunan koskoca bir balık kuyruğu, hemen o anda suya dalmak üzereydi. Az sonra balık yeniden su yüzeyine yükseldi. O anda altımızdaki sular yarılır gibi oldu adeta. Büyük bir gürültü ve curcunayla başı da göründü balinanın. Sonuna kadar açılmış olan ağız, tekneyle beraber uçümüzü de bir anda yutacak kadar büyüktü. Bu büyüklükteki ağız, abartısız gerçekten hem bizi hem tekneyi anında yutabilirdi. Canavar ağızını ağır ağır kapatırken az sonra batan bir gemi gibi tekrar denize dalıp gitti. Gözden uzaklaşmadan önce kuyruğunu öyle bir çarptı ki denizin yüzeyine, yakın bir yerde top atılıyor sandık. Bunu başkaları da duysa, aynı kanıyı taşır ve artık buralarda çekinerek kalırdı.

Sık sık kanatlı balıklar da görüyorduk. Arkalarına düşen Yunus balıklarından bir an önce kurtulabilmek için su yüzünde bir kuş gibi uçuyorlardı. Ama gördüklerimiz arasında bizi asıl şaşırtanlar, yağmurdan sonra bataklıklarda rast geldiklerimizdi. Görünüşleri nedeniyle değil, daha önce bataklıkta görmediğimiz için şaşıryorduk. Demek ki yağmurla geliyor, orada ortaya çıkıyorlardı. Bu küçük balıklar hiç kuşkusuz yağmurla geliyordu bataklıklara. Jak, bu durumun nasıl olduğunu biraz olsun kendine göre açıklamıştı. Biz de bu açıklamayı akla yatkın bulmuştuk.

Kimi zaman bir denizin üzerinde dönerek gökyüzüne yükselen hortumlara rastlardık. Bunlar, kum saatini andırır ve rüzgârın önünde durmadan sürüklenir giderlerdi. Sonra da bir tufan gibi dökülürlerdi ortalığa. Genel olarak denize, arada bir de toprağa... Jak, aslında küçük balıkların bu hortumlarla denizden karga tulumla alınıp karaya döküldüklerini düşünüyordu. Yaptığı bu açıklamayı biz de mantığa uygun bulmuştuk.

Bir gün kıyadaki kayalıklardan birinin üzerinde oturmuş, teknemizle yapacağımız yeni yolculuklar üzerinde konuşarak tasarımlar hazırlıyorduk. Denizin üzerinde ufuk boyunca süzüle süzüle uzanan bulutumsu, kapkara bir çizgi gördüm. O gün hava oldukça yumuşak, ışıltılı ve sıcaktı. Güzelliği dillere destan olacak gibiydi. Ama rüzgâr oldukça sert esmekteydi. Ancak dalgalar ne yükselmiş, kabarmış, ne de irileşmişti. Önce bunu, yaklaşan fırtınanın habercisi olan bir bulut sandık. Daha önce değişik fırtınalar da görmüş ve yaşamıştık. Siyah çizgi tıpkı fırtına bulutları gibi havaya yükselmeden son hızla yol alıyordu. Denizin ortasındaki adalara ulaşarak onları büyük bir gürültüyle kapadı. O zaman tepesinde bir köpük bulunduğunu gördük. Hiç kuşumuz kalmamıştı artık. O kadar hızla yol alan bulut değil, bir dalgadan ibaretti. Hem de çok büyük bir dalga. Bu dalganın iriliği, görenleri şaşkına çeviriyordu. Ancak yaşlı ve büyük denizciler böyle dalgaları gördüklerinde elbette şaşırmaslardı. Çünkü onlar okyanuslarda bunların çok daha irilerini, çok daha yükseklerini görmüşlerdi. İşte biz de bu dalganın ne kadar büyük ve yüksek olduğunu mercan kayalarını ve kayalıklarını aştığı zaman anlamıştık. İçimize düşen telaş ve korkuyla adanın en yüksek bölgesine çıkarak orayı geçici olarak mesken tuttuk. Dalga adaya gelip kayalıklara çarptığı zaman gök gürültüsünden çok daha büyük bir gürültüyle çıkarmıştı. Bu öyle bir çarpıştı ki o sapasağlam kayalar diplerinden nerdeyse kopacakmışçasına sarsılmıştı. Deliklerinden ısıklar çıkararak sular fışkırdı. Kulaklarımız sağır olmuştu sanki. Gözlerimizi ise dumanlar kaplamıştı buğu buğu. Kıyı korkunç bir yıkıntı haline dönüşmüştü. Bu yıkıntı doğanın ve denizin yardımıyla kim bilir ne zaman onarılacaktı?

Dalga, yalnızca mercan kayalarını aşmakla kalmamış, körfezi geçerek, mercan kayaları aşmış, önüne gelen her şeyi silindir gibi ezerek âdeta silip süpürmüştü.

Jak, büyük bir telaşla bizim kamp ve teknenin de paramparça olabileceğini söyledi, hemen. Korku ve

kuşkular içerisinde tepeden aşağıya indik. Ormanı aşarak kıyıya, denizin hemen bitip kumluk kara parçasının başladığı yere geldik. Neyse ki korkunç dalga kampa kadar ulaşmadan kırılmış, hemen oracıkta gücünü yitirerek, dinmişti. Yalnız bir yığın döküntü ve kalıntıyla tıka basa doldurmuştu her yeri. Artık içimiz rahatlamış sayılırdı. Ancak ne yazık ki teknemiz o anda görünürlerde yoktu.

Akıllı Jak:

“Ormana bakalım,” dedi, “belki oraya kadar sürüklenmiştir.”

“Sen bana hindistancevizinin ağaçta yetiştiğini kanıtlamıştın, Jak,” dedi Peterkin. “Şu ağaçlarda bulunan meyvelerin nasıl bir meyve olduğunu söyleyebilir misin acaba bana?”

Peterkin, bu arada kıs kıs gülüyordu. O anda parmağıyla gösterdiği ağaçlara baktık. Küçük teknemizin, dalların arasına bir ördek gibi tünemiş olduğunu büyük bir şaşkınlık içinde görüverdik. İşin aslına bakılırsa, çok sevinmiştik buna. Onu kaybetmek kadar üzücü bir şey olamazdı bizim için. Gördüğümüz kadarıyla bir tarafına bir şey de olmamıştı. Demek ki dalga onu kaldırdığı gibi birkaç yüz metre ilerdeki ağaçların üzerine bir kuş gibi kondurmuştu. Ama bu kuşun içi doldurulmuştu sanki. İyi ki bir kayaya vurup çarpmamıştı. Bu yüzden parça parça olması işten bile değildi tabii.

Yeni tekneyi, korkunç dalgayla tünediği yerden indirebilmek için iki gün uğraş verdik. Ortalığa yayılan kökleri, dalları, deniz bitkilerini bir bir ayıklayıp temizlemek de hemen hemen bir haftamızı aldı. Sonradan öğrendiğimize göre okyanuslarda böyle korkunç dalgalar yılda birkaç kez oluşmuş. Bu dalgalar görüldüğü zaman da dalgaların önüne çıkan adalar ve limanlar hapyı yutar, ortalık darmadağın olurmuş. Koca okyanuslar da kaderlerine razı olur, yılda bir iki kez bu felâketi yaşarlarmış.

İşimiz tamamlanınca Penguenler Adası'na gitme düşüncemize döndük yeniden. Bu dönüş bizleri yeniden heyecandırmıştı. Teknenin birkaç küçük eksiği gediği giderilmiş, sıra artık kumanyaları hazırlamaya gelmişti. Kumanyaları da ağaçlardaki bol ürünlerden toplayıp hazırladık. En az iki gün uzak kalacaktık Mercan Adası'ndan. Peterkin, domuz vurmak için son gün ava gitti. Bu av onun uzmanlık alanıydı bu. Peterkin çok hızlı koşabiliyordu. Onun bu koşabilme yeteneği, peşine düştüğü avı izleme kolaylığı sağlıyordu dostumuza. Ben de birkaç yaban ördeği vurma fırsatı bulabildiğim için mutlu sayıyordum kendimi. İki pişmiş, sekizi çiğ on ekme ağacı meyvesi, altısı kızarmış yirmi tane Hint patatesi, elli erik, olgunlarından altı tane hindistancevizi, altı kızarmış ördek, üç küçük domuz kızartması hazırladık. Deniz yolculuğuna oldukça uygun, güneşli güzel bir sabah yeni teknemizi denize indirdik. Onu denize büyük bir coşku ve alkışlarla indirmiştik. Yeni teknemizi denize indirdiğimiz o günü de hiç unutmuyacağım. O gün bana güneş, deniz bambaşka görünmüştü. Her şey bambaşkaydı. Bu yüzden üçümüz de mutluyduk. Bunun nedenini Jak açıklamıştı yine. İnsanlar başarıya ulaştıkları zamanlarda hep böyle mutlu ve coşkulu olurlarmış.

Mercan Kayası arasındaki geçidi aştıktan sonra, açık denize doğru gemimize yol verdik. Çok geçmeden çıkan rüzgâr, bizi kürek çekmekten kurtardı; hindistancevizi dallarından oluşturduğumuz doğal bezlerden yapılan yelkenimizi doldurarak, pupa yelken Penguen Adası'na doğru alıp götürdü teknemizi. Onun aşağı yukarı ilk yolculuğunda böyle karnımı şişirerek bize hizmet vermesi hepimizi sevindirmişti.

Adanın çevresine birkaç metre kala yelkeni indirdik. Küreklerimize dayanarak karşıımızdaki ilginç manzaraya bakmaya koyulduk. O kadar şaşırmıştık ki sadece bakmaktan başka bir şey yapamadık. Penguen sürüleri, küçük ayakları üzerinde gerçekten her biri birer asker gibi dimdik duruyor, kıyıya yaklaşmış olmamızı o an için hiç umursamaz görünüyorlardı açıkça. Onlara böyle asker görüntüsü veren, yan yana ve dimdik duruşlarıydı mutlaka. Şişirilmiş gibi öne çıkan göğüsleri beyaz, aptalca bir

gururla kaldırdıkları başları ise siyahtı. Sivri gagalarının sarı, sırtlarının ise mavimtrak olduğu söylenebilirdi. Kanatları, kanattan çok yüzgeci andırıyordu. Daha dikkatle bakıldığında, bu dimdik duruşlarının kısa bacakları gövdelerinin arka kısmında bulunduğu için dengelerini sağlayabilmek için böyle bir zorunluluk yüzünden olduğunu anladık. Geç de olsa bu buluşumuz bizi güldürmeye, hatta kahkahaya boğmaya yetti. Bazıları balık gibi suya dalıp dalıp çıkıyor, birkaç tanesi ise ayaklarıyla kuyrukları arasında yumurtalarını taşıyarak kıyı boyunca yürüyor, anne oldukları anlaşılan bazı penguenler ise yavrularının yüzme öğrenmesi için onları hiç acımadan suya itiyor, çoğunluğu ise bir şey bekliyormuşçasına derin, çok derin bir sessizlik içinde, yan yana ve esas duruşta kıyı boyunca gerçekten birer asker gibi dikiliyorlardı.

Yavru penguenlerin, gagalarını annelerinin ağızlarına daldırarak, onların boğazından bir şeyler emdiklerini, ancak bu şekilde büyüyünceye kadar beslendiklerini görmek de ayrıca çok ilginçti doğrusu.

Bir ara Peterkin:

“Burası büyülü bir ada çocuklar,” dedi. “Bu hayvanlar da yarı kuş, yarı balık kılığına bürünmüş büyücülerini andırıyor. İyisi mi başımıza bir şey gelmeden her şeyi olduğu gibi bırakarak buradan çekip gidelim.”

Peterkin böyle düşünmekle pek haksız da sayılmazdı. Yine de her olasılığa karşı yanımıza sopalarımızı alarak adaya, yani Penguen Adası’na çıktık. Bu garip hayvanlar, kıllarını bile kıpırdatmadan, öylece hareketsiz duruyor, elimizi uzatıp da dokunduklarımız ise yüzümüze bön bön bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Penguen Adası’nda birkaç saat gezip dolaşmayı yeterli bulduk. Bu garip yaşama biçimlerini gözledikten sonra, Penguen denilen bu deniz kuşunun dünyanın en garip hayvanlarından biri olduğuna karar vererek, oradan da büyük bir gururla ayrıldık. Bu arada da penguenlerin üzerinde gri renkli bir Albatros gördük. Albatros, geniş kanatlı ve uzun boyunlu bir deniz kuşuydu.

“Bu kuşun bir adı da fırtına kuşudur. Yani fırtına habercisidir. Umarım burada fırtınaya tutulmayız,” dedi.

Penguen Adası’ndan ayrıldığımızda akşam olmak üzereydi. Geceyi birkaç mil ötedeki küçük bir adada geçirmek üzere yola çıktık. Fakat rüzgâr ansızın şiddetlenerek bastırdı. Birden fırtınaya dönüşen bu rüzgâr, bizim yelkenimizi de sıkıştırıyordu. Adaya varamayacağımızı anlayınca, yeniden Penguen Adası’na dönmek üzere yön değiştirdik hemen.

Gök geçmeden bunun da üstesinden gelemeyeceğimizi anlayınca çok üzüldük. Rüzgâr küçük teknemizi inatla açık denize doğru alıp götürüyor, âdeta sürüklüyordu. Gitgide coşan ve yükselen dalgalar, yeni teknemizin ne yazık ki dayanıksız bordasına olanca gücüyle vurmaktaydı. Çarpan bu müthiş dalgalar içimizi ürpertiyordu. Tam umudumuzu kesip yüzümüzü avuçlarımızın içine almak üzereyken, küçük bir ada ya da kayayı andıran bir nesne belirdi önümüzde. Bu kayalığın yanına yaklaştığımız zaman bunun, üzerinde hiç bitki bulunmayan bir mercan birikintisi bulunduğunu anladık.

Başta Jak olmak üzere, üçümüzün de büyük çabasıyla tam kayanın önünden geçerken yelkenleri birazcık gevşettik. Teknemizi, zorla bu mercan birikintisinin fırtınadan ve coşkulu dalgalardan daha az etkilenen yönüne çekebildik. Burada deniz gerçekten çok daha durgun görünüyordu. Bu mercan birikintisini de küçük ama suları fırtınadan etkilenmeyen doğal bir koy açık denize bağlamaktaydı. Yelkeni tamamen indirerek küreklere asıldık ve bu küçük koya girmenin üstesinden geldik. Koy küçücük, olsa olsa on metre çapındaydı.

Sırılsıklam olacak derecede ıslanmış, yorgunluktan bitkin düşmüştük. Kayalığın ileriye doğru çıkıntı

yaptığı bir mağara görüp yönümüzü oraya doğrulttuk. Teknemizi karaya çektik. Yiyeceklerimizi alarak bu oyuk yere girdik. Ancak karada bulunmaktan çok, çevresi açık denizle çevrilmiş taştan yapılmış bir delik içinde bulunuyorduk. Fırtınanın hem ortasında, hem dışındaydık. Açlığımızı giderdikten sonra, birbirimize sokularak fırtınanın yavaşlamasını hatta savuşup gitmesini beklemeye başladık. Oysa fırtına dineceğine gittikçe artıyor, hızlanıyordu. Yükselir yükselir küçük koya girip mağaramızın ağzına kadar ulaşan dalgalar, çekilirken teknemizi de götürür diye yüreklerimiz küt küt atıyordu. Ayrıca bundan ödümüz de kopuyordu. Böyle bir şey, bu küçük oyukta ölüm şerbetini içmemiz demek olurdu. Bunun üzerine teknemizin halatını bileklerimize sardık ve çok huzursuz bir gece geçirdik. Fırtına ertesi gün, daha ertesi gün de ne yazık ki dinme eğilimi göstermedi, tam üç gün üç gece sürdü. Yanımıza yeterince yedek yiyecek almamış olsaydık; açlığın, susuzluğun bitkinliği de eklenecekti korkumuza.

Dördüncü gün, müthiş fırtınanın öfkesi dinerek birden dindi. Sabah uyandıığımızda, dalgalar uysal şapırtılarla mağaranın ağzına kadar geliyor, mağaranın ağzını yaladıktan sonra üstümüzde de pırlı pırlı cam göbeği mavi ve engin bir gök uzanıp gidiyordu. Teknemizi çözdük ve yelkenleri doldurulacak rüzgâr bulabildiğimiz için açık denizde yola koyulduk

Bu kez rüzgâr aşağı yukarı hiç esmediği için, adamıza doğru akşam oluncaya kadar kürek çekmek zorunda kaldık. Akşam üzeri hafif bir esinti çıkınca, yelkenleri açtık ve birkaç saat da böyle yol aldıktan sonra yeniden sevgili adamıza ulaştık. Gökyüzünde masmavi ay bize gülümsüyor, yıldızlar bildik ışıklarıyla göz kırpyordu üçümüze de. Küçük teknemizi karaya çekip bağladık. Daha sonra sanki uzun yıllar süren bir hasret ve ayrılıktan sonra, kavuşmuş gibi çardağımızın olduğu kayalıklara koştuk. Her şey koyduğumuz gibi bizleri bekliyordu. Ben kahkahalar atıyor, Peterkin ile Jak benim kahkahalarımıza yanıt veriyor, geldiğimiz günden beri bizlere can yoldaşı olan avladığımız hayvanların etleriyle besleniyorduk. Bir bakıma eski gücüne kavuşan, hatta gözleri eskisi gibi görmeye ve kulakları duymaya başlayan kedimiz de tatlı mırıltılarla yattığı yerde uyuyordu. Bu kedinin tüy ve renginden onun bir Çin ya da Moğol kedisi olduğu kanısına varmıştık.

ALTINCI BÖLÜM

Büyük fırtınadan sonra aradan aylar geçmişti. Balık tutarak, kara avcılığı yaparak, adamızda gezintilere çıkarak dingin ve güzel günler yaşıyorduk. Mercan Adamızın tepelerinde sık sık turlara çıkmak da en çok yaptığımız eylem ve işlerden birisiydi. Bunu, ufukta birdenbire bir geminin görünüvereceği umuduyla yapıyor ancak bu konuda nedense hiçbirimiz ses çıkarmadan bekleyip duruyorduk.

Adamızda oldukça mutlu sayılırdık. Ama ülkemizi, yakınlarımızı özlememek de elde değildi. Bu özlemi içimizde saklayıp üzerinde konuşmayacak olursak, ona daha çok dayanabileceğimizi seziyorduk tabii. Böylece tepelerde saatler geçirdiğimiz ve yaşadığımız oluyordu. Tepelerde geçirilen bu saatler üçümüze de büyük mutluluklar veriyordu.

Bu arada hiç de boş durmuyorduk. Hindistancevizi yapraklarından kendimize giysiler kesip diktik. Çünkü üzerimizdeki elbiseler çoktan eskimeye yüz tutmuş, parçalanmıştı. Peterkin kurutmuş olduğu domuz derisinden ayakkabı yapmayı başarmış, üçümüze de birer tane kesip dikmişti. Çok kullanışlı ayakkabılardı bunlar.. Bir ara ev yapmayı aklımızdan geçirdik. Ancak bütün mevsimlerde iklim öyle ılımandı ki çardağımız yatıp kalkmamız için bize yetip de artıyordu bile. Bu arada bol bol yüzüyor, kendimizi deniz sularına attığımız zaman mutlulukların ve coşkuların en güzelini tadıyor, buna eriştiğimizde ise dünyanın en mutlu insanları belki de bizler oluyorduk. Peterkin henüz avcılığı kadar olmasa da yüzücülüğünü büyük ölçüde geliştirmiş ve şimdiden daldığı zaman denizin altında üç dakikaya yakın bir süre kalmayı başarmaya başlamıştı. Bu durum hem onu hem de bizi oldukça çok sevindiriyor, mutlu ediyordu.

Deniz yükseldiğinde üstündeki deliklerden sular fişkırtan, Fıskiye Kayası dediğimiz yüksekçe bir kayanın üzerinde oturmuş, denize dikkatle bakarken, ufkun en uzak çizgisinde birkaç kara nokta görüverdim. Bunu hemen yanımdaki arkadaşlarıma söyledim. Noktaları Jak ve Peterkin de gördü:

“Bravo Ralph, çok keskin gözlerin var, senin,” dediler. “Tıpkı bir denizci gözü bunlar...”

“Peki Jak, bunlar ne olabilir?” diye sordum Jak’a.

Jak:

“Şu anda ne yazık ki bilmiyorum,” dedi. “Önce kuş falan olabileceklerini düşündüm Peterkin, Jak’ın sözünü tamamlamasını fırsat sayarak üçümüzün de aklından geçmekte olan düşünceyi o anda dile getirdi:

“Sakın gemi olmasın bunlar!”

Birden ayağa kalktık. Çok hızlı olmuştu bu kalkış. Aylardan sonra bir insan yüzü görme heyecanıyla yüreklerimiz hızla çarpmaya başladı; neredeyse bayılacak durumdaydık.

Noktalar yaklaştıkça büyüyordu. Git gide daha açık seçik görülmeye başladılar. İki taneydiler yalnızca. Tüm antenlerimizi germiş ve dikkat kesilmiştik. Daha da yaklaşmalarını bekliyorduk.

Jak, birden kaygılı bir sesle:

“Çocuklar kayık bunlar,” dedi. “Hem de hızla yaklaşmalarından anladığım kadarıyla savaş kayığı ikisi de...Eğer Pasifik Adaları yerlileri ise yandık demektir. Onları tanıyan gemiciler, vahşi, acımasız insanlar olduklarını anlatırdı.”

Sevincimiz yine yerini kaygıya bırakmıştı. Peterkin büyük bir üzüntüyle:

“Ne yazık ki silâhlarımız da yanımızda değil,” diye konuştu.

Jak:

“Varsın olmasın,” diye karşılık verdi. “Şu sopalar da gerektiğinde oldukça işimize yarayabilir.” Şimdi düşmanları karşılama anı gelmişti. Hemen sopaların kalınca olanlarından birer tane seçtikten sonra, bir kayanın arkasına saklandık. Onları burada çok güzel ve büyük bir güçle karşılayabilirdik. Jak kibar bir dille ses çıkarmamamızı rica etti. Artık konuşurken de sesimizi yükseltmiyorduk. İlk kayık mercan kayalarına büyük bir hızla yaklaştı. Aynı hızla da koya dalış yaptılar. Bu kayıkta tümü de kara derili erkekler, kadınlar ve çocuklar bulunuyordu. Canlarını kurtarmak amacıyla büyük bir çabayla kürek çektikleri görülmekteydi. Biraz daha yaklaştıklarında kürekçilerin terden ıslak ıslak parlayan kara derili yüzlerinden, korkuyla açılmış ama capcanlı gözlerinden yaşadıkları korku ve kaygı kolaylıkla okunmaktaydı. Kadınlar da kucaklarındaki küçük çocukları göğüslerine taş gibi bastırmış, yüzleri karaya dönük, oracıkta taş kesilmişşesine duruyor, belki de başlarına gelecekları bekliyorlardı.

Birinci kayık koyu büyük bir süratle geçerek karaya yanaşırken, ikinci kayık da son hızla koya daldı. Onun içindekilerin hepsi de silâhlı ve kara derili insanlardı. Tümü de erkekti bunların. Belki birinci kayığı izliyorlardı ve korkunç yarışın nedeni anlaşılmıştı. İki düşman oymağın insanlarıydılar iki kayıktakiler. Birinciler, belki daha önce bir savaşta yenik düşmüş bir oymağın arta kalan kişileri idi. Ve canlarını ne pahasına olursa olsun kurtarmak için kaçıyorlardı. Diğerleri ise onları yakalayıp yok etmek ya da tutsak almak üzere kovalıyor, amansız bir takip sonunda peşlerinden geliyorlardı.

İlk kayık karaya yanaşır yanaşmaz, kadınlar kucaklarındaki çocuklarla birlikte ormanlık alana doğru kaçtı. Erkeklerse bir duvar gibi dizilerek, düşmanı orada karşılamak üzere beklemeye başladılar. Derken çok geçmeden ikinci kayık da kıyıya ulaştı. Onlar da hemen yaklaşarak, ilk kayığın ardından karaya adım attılar. Birden korkunç bir bağırıtı ve peş peşe çığlıklar patladı.

Kopan bu çığlıklar ve bağırışlar üçümüzü de korku içinde bırakmıştı. Her iki kayıktaki düşman savaşçılar, ellerindeki kalın sopalarla birbirlerine acımasız bir şekilde vuruyor, bir an önce düşmanlarını yok ederek mücadeleyi kazanmak ve bir zafer elde etmek istiyorlardı. Vücutları neredeyse tamamen çıplak bu kara derili insanların, ellerindeki sopaları birbirlerine kıyasıya sallayıp vurduklarını görmek, çok üzücü bir görüntüydü.

Kovalayanların başında çok uzun, iri yarı bir yerli vardı. Gövdesi tepeden turnağa dövmelele kaplıydı; suratını kırmızı ve siyah boyalarla sıvamış bu kara derili dev, elindeki korkunç topuzunu acımasızca sağa sola indiriyor, darbe kime gelirse o anda yere serilip kalıyor, ağzından burnundan kanlar fişkirarak can veriyordu. Adamızda aylardır geçirdiğimiz erinç dolu, dingin, yaşama sevinciyle dolu, olağanüstü güzel günlerden, haftalardan sonra, bu acımasız manzara, tüyler ürpertiyor ve insanı yaşamdan soğutuyordu. İnsan bu manzarayı gördükten sonra her an hayattan çok rahat bir şekilde tiksinebilirdi. Üçümüz de saklandığımız yerde üzüntüden ve öfkeden zangır zangır titriyor, ama yerimizden bir türlü çıkmayıp duruma el koyamıyorduk. Bu korkunç savaşı durdurmak için elimizden hiçbir şey gelmediğinden, üzüntümüz gittikçe artıyordu.

Birden bu dev yapılı canavarın karşısına, onun kadar iri kıyım bir başkası, kara derili bir savaşçı çıktı. Bu da kaçan oymağın lideri olmalıydı. Bir an bakıştıktan sonra, ellerindeki korkunç topuzlarını havaya kaldırarak, birbirlerine saldırmaya başladılar. Arkadan gelen kayıktakilerin korkunç yüzü lideri bir ara dengesini kaybederek yere kapaklandı. Diğer ölümçül vuruşunu indirmek üzere topuzunu havaya kaldırmıştı. Ancak o anda başına yediği şiddetli bir taş darbesiyle yere düştü. Savaşçılardan biri başbuğlarının tehlikede olduğunu görerek, bu taşı savurmuştu. Kaçanlar kendi liderlerinin yere düştüğünü görünce bu taşı ona doğru savurmuştu. Kaçanlar kendi liderlerinin yere düştüğünü görünce, savaşın sonucu da belli oldu.

Ellerindeki sopaları yere atarak, ormana doğru yel gibi kaçıp gittiler. Bir süre sonra pek çoğu yakalanmış, elleri bağlanmış bir halde getirildi. Elleri bağlı olan başkanları da yerde yatıyor, az sonra başına gelecekleri korku dolu gözlerle bekliyordu. Zafer kazanan oymağın başkanı ise kendine gelerek, müthiş gözlerini yerde yatan elleri bağlı düşmanına dikmişti. Çevresindekilere bir çok buyruklar yağdırdı. Yenenlerden birkaç kişinin ormana doğru kaçan kadınlarla çocukları bulmak için gönderildiği anlaşılıyordu. Biz öylece olduğumuz yerde hiç kıpırdaman bekliyor, bir anda gözümüzün önünde olup biten bu karabasanı şaşkın bakışlarla izliyorduk. Zaten o an için yapılacak en doğru ve en akıllıca davranış, kesinlikle buydu. Çünkü en küçük bir kıpırtıda yerliler bizi görebilirdi. Bu da felâketimiz olurdu tabii.

Bir süre sonra ormandan yürek parçalayıcı bağırtilar, çığlıklar yükselmeye başladı. Kadınlarla çocukları aramaya orman içine giden yerliler, onları önlerine katmış, bir koyun sürüsü gibi getiriyorlardı. Bunlar üç kadın ve iki çocuktan ibaretti. Kadınlardan biri diğer ikisinden çok daha gençti. Ayrıca yüzü güzel ve anlamlı bir yüzü vardı. Zafer kazanmış oymağın başkanı onlara doğru hızla yaklaştı. Ansızın kadınlardan birinin kucağında ağlamakta olan çocuğu aldığı gibi denize doğru fırlattı. Jak ve ben birbirimize baktık. O anda ikimizin de aynı kararı vermiş olduğuna yemin edebilirim. Bundan sonra olaylar çok kısa bir sürede sona erdi. Bu arada kutsal deniz, bu korkunç ve acımasız cinayete sanki ortak olmak istemiyormuş gibi, bağrına atılan çocuğu yeniden kumsala getirip oracığa bırakmıştı. Çocuğun göğsünün inip kalkmasından yaşadığı anlaşılıyordu. Annesiyse yavrusu kucağından koparılıp alındığı zaman yere düşüp bayılmış, orada öylece yatıyordu. Korkunç bakışlı başkan, bu kez o anlamlı ve güzel yüzlü genç kadına yanaşarak, bir şeyler fısıldadı. Duruş ve hareketlerinden kadının, başkanın hiç de hoşuna gitmeyen karşılıklar verdiği anlaşılıyordu. Tam da bunun üzerine dev yapılı, kara derili topuzunu bu güzel kadına vurmak üzere kaldırdı havaya.

O sırada Jak:

“Bıçağın yanında mı Peterkin?” diye sordu.

Peterkin:

“Evet Jak,” diye yanıt verdi.

“O halde şimdi beni dinleyin ve söylediklerimi aynen yapın! Sen şu bıçağı al Ralph! İkiniz birlikte çalılıklara doğru giderek tutsakların iplerini kesin; ne kadar acele ederseniz o kadar iyi olu.”

Jak, o sırada kısa ama sağlam bir sopa almıştı eline. Gürbüz gövdesi coşkudan tir tir titriyordu. Alnında da iri ter tanecikleri belirmişti. Kayalıklarda yankılar yapan bir çığlık atıp hemen bir sıçrayışta uçuşunu aştı. Birden neye uğradıklarını şaşırarak yerlilerin arasına dalıverdi. Cellatlık yapan yerliyi bir vuruşta sırtüstü devirdikten sonra, öfkeden kıvılcımlar saçan gözlerle liderlerine saldırdı. Düşündüğü gibi vurabilseydi eğer, dev yapılı başkan o anda yere pide gibi serecekti. Ancak adam çevik bir davranışla yana doğru sıçrayıp karşı saldırıya geçiverdi hemen. Bereket versin bizim Jak da en az onun kadar çevikti. Üstüne üstlük ilk öfkesi geçmiş, hareketleri dengelenmişti. İri kıyım adamı büyük bir serinkanlılıkla süzüyordu. Öyle çevik, öyle hızlı ve yerinde vuruşlarla saldırıyordu ki karşısındaki

dev, çok şaşırılmıştı. Buna karşın Jak, kendini çok kolaylıkla savunuyordu. Onların kapışmasını fırsat bilerek Peterkin ile tutsaklara doğru hızla koşmaya başladık.

Bereket vesin diğer yerliler, bu kapışmaya seyirci kalmayı yeğlemişlerdi. Liderlerinin nasıl olsa kazanacağına inanıyor olmalıydılar. Bu konuda azıcık kuşkulansalar, Jak'ın canına okumaları an meselesiydi.

Başkan, giderek yorulmaya başlamıştı. Hareketleri gittikçe yavaşlıyor, solukları elinde olmadan daha

sıklaşıyordu. Şaşkına dönen diğer yerliler, gerektiği zaman yardım etmek üzere kapışanlara yanaştılar. Bu durum Jak'ın gözünden kaçmamıştı. Birazdan başına kötü bir şey gelebileceğini sezdi. Son bir darbeye işi bitirmeye karar verdi. Başkan, topuzunu savurduğu anda bu kez geri çekilmedi. Jak, eğilerek onun altından geçti. Sonra da liderin alnının ortasına sopasını indirdi. Bu arada da kendini yere atmıştı. Yerlinin cansız gövdesi üstüne devrilmiş, kendisi alta kalmıştı. Diğer yerliler topuzlarıyla saldırdıkları zaman, bu yüzden ona hiç vuramadılar. Başkanlarının cesedini onun gövdesinin üzerinden kaldırmaları gerekiyordu. Henüz kaldırmaya bile zaman bulamadan, Peterkin ile benim iplerini kestiğimiz tutsaklar onlara saldırarak, bir çırpıda yedisini birden hakladılar. Geriye kalan ikisini de şans bu ya, ikimiz devirip canlarımızı aldık.

Hiç kuşkusuz yerliler başkanlarıyla Jak'ın dövüşmesine kendilerini bu kadar kaptırmasalardı, biz onları böyle kolayca avlayamazdık. Ne de olsa bizlerden üç kişi fazlaydılar. Ama bizi başarımız yüreklendirmiş, onları da başkanlarının ölümü talihsiz bir şekilde güçten düşürmüştü. Jak yerden fırlayıp da üzerlerine saldırınca, tamamen şaşkına dönmüşlerdi. Onun indirdiği üç darbe, üç fazlalığı demen ortadan kaldırmıştı. Biz de Jak'a tüm varlığımızla yardım etmiştik. On dakika geçmeden hepsi de yere serilmiş, elleri, ayakları bağlanarak kıyıya yatırılmışlardı.

Onlar kıyıda yere yatırılınca, büyük bir mutluluk içinde, bakışlarımızla başarımızı kutlamış ve bu zavallı insanlara son anda da olsa yardım edebilmiş olmanın verdiği iç huzuruyla artık onların yüzüne huzurla bakabileceğimizi anlamış, çocukları kucağımıza alarak teker teker sevmiştik.

Biz onlara yaklaşıncaya, onlar da bize yaklaşmıştı. Artık çatışma bitmiş, kurtardığımız yerliler neşeli yüzlerle çevremizde toplanmaya başlamıştı. Şaşkınlıkla bizi seyrediyor ve anlamadığımız dilleriyle bize sorular soruyorlardı. Bazı soruları, dillerini anlamasak da sezebiliyorduk. Yüzlerindeki mimik ve beden hareketleriyle ne demek istediklerini anlatıyorlardı. Çoğu zeki insanlardı zaten. Ama yine de yaptıkları işaretler dışında ne demek istediklerini bir türlü anlayamıyorduk. Başkanları araya girdi. O dilimizden birkaç kelime biliyor ve bizi az da olsa anlıyordu. Ancak bu şekilde de anlaşmamız mümkün olmadı.

Bu yüzden onlara hiç karşılık veremiyorduk. İş bir sonuca bağlamak amacıyla Jak, yaralarının acısı biraz dinmiş olan liderlerinin elini tutup sıkarak, ona bir dostluk mesajı iletmeye çalıştı.

Bu hareketin bir dostluk belirtisi olduğunu anlayınca, diğer yerliler de ellerimize yapışarak, törene katıldılar. Tokalaşma töreni sona erince Jak, o zamana kadar bırakıldığı yerde hiç kıvılcıktan duran genç ve güzel kadının yanına gitti.

Genç kadın, yine de korku dolu gözlerle ona bakıyor, kendisine bir kötülük yapmasından korkuyordu. Oysa az önce bu genç, başkanlarıyla tokalaşmış, oymaktaki diğer adamlarla da tokalaşarak gerçek bir töreni oluşturmuştu. Bu adamın kendisine asla kötülük yapmayacağını bilmesi gerekirken, bu kadın yine de kuşku dolu gözlerle ona bakıyordu. Çünkü kendisini hiç tanııyordu. Üstelik o kendi düşmanlarıyla onlar uğruna savaşırken, hep baygın kalmış, olup bitenlerin hiçbirini görmemişti. Görseydi, elbette bu delikanlının ona kötülüğü dokunmayacağını bilir ve ondan çekinmezdi.

Jak sonunda, onunla anlaşamayınca, lideri elinden tutarak alıp getirdi. Ona anlatmasını söyledi. Sonra kadına dönerek işaretle kendini izlemesini anlatmaya çalıştı. Başbuğun da elini tutup kampa doğru gitmesini sağladı. Ne var ki tam o anda denize atılan ve hâlâ kıyıda yatan çocuğa bakışları kaydı. Başkanı oracıkta koyup çocuğa doğru atıldı. Hâlâ yaşıyordu yavrucak. Çocuğun annesi de kendine gelmek üzereydi. Ayağa kaldırmak üzere başucuna birikmiştik. Bu da ayrı bir başarıydı aslında.

Jak:

“Açılın!” diye haykırdı. “Şimdi kendine gelir, o zaman hepiniz rahatça görebilirsiniz.”

Çocuğu kadının kollarının arasına güzelce yatırdı. Sonunda bunun etkisi hemen görüldü. Kadın gözlerini açtığı zaman çocuğuna baktı. Önce buna inanamadı. Düş görüyormuşçasına ovuşturdu gözlerini. Sonra çocuğuna tekrar baktı. Onu yine kollarının arasında görünce üzgün üzgün gülümsedi. Minnet dolu gözlerle Jak'a baktı. Reis ona bir şeyler söyledi. Kadın yine bu kez daha bir sevgiyle Jak'a baktı ve çocuğunu kurtaranın o olduğunu öğrendiğini işaretlerle delikanlıya anlatmaya çalıştı. Üç beş dakika içinde tüm yerliler kampın önündeydi. Yere oturmuş, soğuk etleri, domuz kızartmalarını, ördekleri, balıkları ve hindistancevizlerini iştahla yiyorlardı. Daha önceden de bu yiyecekleri bildikleri ve karınlarını doyurmak için onlardan yararlandıkları anlaşılıyordu. O yüzden kısa sürede önlerindeki tek bir kalıntı bırakmadan silip süpürdüler.

Bizi soracak olursanız, yorgunluktan bitkin, tükenmiş durumdaydık. İştahla hindistancevizi sütü içtik. Onun üstüne fazla beklemeden hemen yatıp uyuduk. Yerliler de bize bakarak yatıp uyudular. Otuz kırk dakika sonra bütün kamp derin bir uykuya dalmıştı. Az sonra da horultular duyulmaya başladı. Eskiden olsa, bu horultular arasında asla uyuyamazdım. Ama ben Ralph olarak o günkü müthiş yorgunluğu üzerimden atabilmek için daldığım uykudan hiçbir şekilde uyanmak niyetinde değildim. Ne kadar uyuduğumuzu tam olarak kestiremeyeceğim Uyandıığımızda, güneş adamızın tepesinde ışıklardan yapılmış bir uçurtma gibi yükselmişti. Bu vaktin hayli ilerlediğini gösteriyordu... Çaresiz benim milleti uyandırmam gerekiyordu.

İşe Jak'dan başladım. Sıçrayarak ayağa fırladı. Bir süre kendine gelemedi. Durumun farkına varınca da, "Haydi yemek yiyelim," dedi.

Böyle bir kalabalık içinde karın doyurmaktan hepimiz hoşlanırdık. Kadınlardan biri kampın önündeki kayalıklardan birinin üzerine oturup çocuğunu ayaklarının önüne yatırmış, bir domuz kızartmasını da kemire kemire yiyordu. Çevrede yerliler dolaşüyor, yemek hazırlıyorlardı. Birbirleriyle işaretlerle konuşmaya çalıştık ama başaramadık.

Bunun üzerine aramızda yaptığımız konuşma ve danışma yoluyla adlarını sorup öğrenmeye karar verdik. Önce kendi adlarımızı öğretmemiz gerektiği için Jak, parmağını göğsüne bastırarak adını söylemeye çalıştı. Sonra da Peterkin ile benim için de aynı şekilde işaretlerle adlarımızı anlatmaya çalıştı. Ardından başkanın göğsünü işaret ederek, soru dolu gözlerle baktı ona. Reis, ne demek istediğini anlamış ve "Tararo" sözcüğünü çok açık şekilde birkaç kez söylemişti. Jak, sonra kampın önünde oturmakta olan genç kadına yüzünü çevirdi ve onu işaret etti. Reis, bu işarete "Avetea" sözcüğüyle yanıt verdi. Ayrıca parmağını gökyüzüne kaldırarak peşinden güneşi işaret etti. Bu hareketin ne anlama geldiğini ilk anda çıkaramamıştık Ama bu konuda aşırı derecede sabırlı olmamız gerektiğini de biliyorduk. Çünkü sabırlı olmazsak bu yerlilerin ne adlarını ne de onların ağzından bir sözcük öğrenebilirdik. Çünkü aralarında uygarlık yüzü görmüş bir tek adam bile yoktu.

Jak, bir süre elini çenesine atıp düşüncelere daldı. Sonra da kendisini izlemelerini işaret ederek, baltasını eline aldıktan sonra, çalışma yerine doğru gitti. Kıyıda unuttuğumuz tutsaklar orada uysal uysal bekliyordu. Görünüşlerinden durumdan pek üzüntü duymadıkları açıkça belliydi. Yanımızda götürüp de kendilerine sunduğumuz yiyecekleri de iştahla yemelerinden de anlaşılıyordu bu. Jak, kumların üzerinde bir çukur kazdı. Ardından ölüleri işaret etti. Yerliler ne demek istediğini anlayıp küreklerini oraya getirdiler. Yarım saat içinde, tüm ölüleri içine alacak büyüklükte bir çukur kazılmıştı. En üste başkanlarının cesedi konuldu.

Tam o sırada yerlilerden biri çukura atlayarak onun cesedinden bir parça et kesmeye kalkıştı. Ne yapacağını anlamıştık. Üçümüz birden bu harekete tiksintiyle bağırarak karşı çıktık. Yerli ise buna hiç aldırmış etmedi. Bunun üzerine Jak, Tararo'ya işaretlerle durumu anlattı. Amacımızı anlamıştı Tararo;

bir iki adım ilerledi, elindeki topuzu kaldırdı. Çukura atlayan yerlinin az a kafasını kıracaktı. Jak, araya girerek ona engel oldu. Böylece gömülme işi kazasız tamamlanabildi, herkesin içi de rahatladı. Yoksa bizim yardım ettiğimiz yerli kendi geleneklerine uyararak düşmanından bir parça et kesseydi, en azından bizim içimiz dışına çıkacak, hatta diğer yerlilerle belki de aramızda bazı tatsızlıklar oluşacaktı.

Yerlilerle adamızda mutlu, huzurlu bir yaşam sürmeye başlamıştık. Yerliler sonraki üç dört gün içerisinde kıyıya yanaşırken, kayıklarının kırılan ya da çatlayan yerlerini onardılar. Tuhaf bir kayıktı bu. Uzunluğu hemen hemen on metre kadar vardı. Keresteleri de bizim yöntemimizle çakılmıştı. Bizi en çok hayrete düşüren, iki yanına belli bir uzaklıkta tutturulmuş iki keresteden meydana gelen bir tür şamandıra olmuştu. Bu şamandıranın görevi, çok dar olan kayığı dengede tutmak, alt üst olmasını kesinlikle engellemektir. Kayığı dengede bu şekilde tutuyorlardı. Devrilmesini engellemek de büyük deneyimler sonucunda başarılmıştı kesinlikle. Çünkü böyle bir yöntemle o kadar uzun bir kayığın dengede tutulması olanak dışıydı.

Yola çıkacakları gün tutsakların, yiyecek ve araç gereçlerini kayıklarına kolayca taşımaları için de yardımcı olduk. Peterkin, o gün vurduğu iki domuzu armağan etti yerlilere. Tararo, kendileriyle birlikte adalarına gitmemizi istiyor, işaretlerle yalvarıyordu. Ona Mercan Adası'nda çok mutlu olduğumuzu anlattık. Üzülmesin diye de üzerine isimlerimizi yazdığımız birer tahta parçası armağan ettik. Tararo, armağanlarımızı kutsal bir şey gibi boynuna taktı. Kulübede bulduğumuz paslı baltayı da yine armağan olarak verdiğimizde içinden fıskıran sevinç sonsuza ulaşmıştı sanki. İlk baltamız nasıl olsa yetiyor

da artıyordu bize. El sıkışarak ve burunlarımızı birbirlerine sürterek veda ettik.

Veda ettiğimiz en son yerli Avetea oldu. Onun gözlerindeki üzüntü gerçektir. Biz de burunlarımızı bu güzel ve genç kadının sevimli burnuna sürterken, göz yaşlarımızı güçlkle tutuyorduk. Üzgün bakışları, alçak gönüllü ve samimi davranışlarıyla Avetea bizi öylesine etkilemişti ki onun gözlerinin içine bakarken, çok ama çok duygulanıyorduk.

Yerlilerin kayığı sonunda kıydan açıldı. Kayık adadan uzaklaşırken, Mercan Adası'na geldiğimiz ilk günden bu yana, belki de ilk kez böylesine derin bir üzüntü içimizi kaplamış, bizi bu mutluluk adasından alıp uzak ülkelerdeki, insanı daraltan, soluk alıp vermesini güçleştiren yerlere götürmüştü. Bu yoğun hüznün dalgasından sonra Avetea'nın bizimle kaldığı günlerde hiç gülümsememiş dudakları, acaba daha önce gülümsemek için bir hareket yapmış mıydı? Ya da bundan sonra yapacak mıydı? Avetea'nın hatırı için neredeyse işaret verip ve reisle bizi buraya geri getirmeleri koşuluyla adalarında bir süre konuk olarak kalmayı kabul edecektik. Bu düşüncemi Jak'la Peterkin'e açınca, ikisi de olumsuz karşıladı. Çünkü reis ve adamları Mercan Adası'ndan oldukça hayli uzaklaşmış, bizi geride bırakmışlardı. Sonra bu işin biraz da Avetea'nın yüzü suyu hürmetine yapacak olmamız, dev gövdeli başkanı üzebilir ve bize karşı beslediği duyguların çarpıtılmasına neden olabilirdi. Çünkü Avetea gerçekten güzel bir kadındı. Reis'in ona karşı başka duygular içinde olmayacağını nereden bilebilirdik? Bu yüzden hazır adadan ayrılmışken, bir daha bu konuya dönmemenin en iyi çare olması gerektiğini anlamış ve birbirimize de bunu anlatmaya çalışmıştık. Avetea, kara derili bir güzeldi. O buraların insanıydı ve buralarda kalıp yaşamını sürdürmeliydi. Oysa ben onu alıp daha sonra memleketime götürmek arzusundaydım. O zaman bizim evde hizmetçi olarak çalışır ve mutlu bir yaşam sürerdi. Çünkü benim de başkaca bir düşüncem yoktu Avetea hakkında. Ailem başka bir ilişkiyi ve bağlantıyı asla kabul etmezdi. Sonunda ben de arkadaşlarımdan düşüncelerine boyun eğerek Avetea sorununu kapadım. Zaten bu adalar güzeli, bizim sayemizde canını kurtaran güzel ve genç

kadın çoktan uzaklaşmış, kayıkları bir nokta gibi kalıncaya dek uzaklara kayıp gitmişti. Başkan Tararo, yerliler ve Avetea'nın ayrıldığı günü ve gecesi, bu konuyu bir daha hiç ama hiç konuşmadık. Her birimiz kişisel düşüncelerimize daldık desem yeridir hani. Mercan Adası'na çıktığımız günden bu yana ilk kez o gece düşümde annemi açık seçik gördüm. Fakat işin garip yanı bu yüz sanki biraz da Avetea'nın zgn ve güzel yüzünü andırıyormuş gibiydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Günler, haftalar geçmiş, biz bir türlü o müthiş savaşın etkisinden kurtulamamıştık. Peterkin'in bile eskiden yaptığı şakalara hasret kalmıştık bu arada. Birkaç günde birkaç yaş büyümüş gibiydik sanki. Yaşamış olduğumuz çok güzel ve unutulmaz olayların yanı sıra, Penguen Adası'ndan ayrılırken, tutulduğumuz fırtına ya da teknemizi hindistancevizinin tepesine çıkararak o çok şiddetli dalga gibi doğanın müthiş olaylarına da tanık olmuştuk üçümüz de. Ancak rahatlıkla söyleyebilirim ki hiçbir şey bir insanın bir başka insan tarafından öldürülmesi ve hayatının söndürülmesi gibi korkunç, nefret uyandırıcı, tiksindirici ve yaşamdan bezdirici olamazdı. Bu olay, insan yüreğini ister rengi siyah, ister beyaz, isterse kızıl olsun insanları birbirlerinden ayırıp koparamazdı.

Ne de olsa gençlik işte. Zaman hüznü şeylerin üzerinden sünger gibi geçti gitti. Yine eski neşemize kavuştuk. Peterkin eskisinden fazla espriler yaparak, yapmadığı günlerin acısını çıkarıyordu. Yine doğal akvaryumumuzda dalışlar yapıyor, balık tutuyor, kuş ve domuz avına çıkıyor, uzun yürüyüşlerle adamızın her santimetresini ihmal etmiyor, orayı karış karış dolaşıyorduk. Mercan Adası'nı artık avucumuzun içi gibi tanıyor, her köşesini sürekli gezip dolaşarak, sanki ondan kısa süre sonra ayrılacakmış gibi peşinen hasret gideriyorduk.

Bir gün Jak'ile akvaryuma dalmış, deniz dibinde sakin sakin yüzüyorduk. Bir ara başımı sudan çıkardığımda, dışarıda tepenin üzerinde oturan Peterkin'in birden ayağa fırladığını gördüm. O da beni görünce:

“Ufukta bir gemi görünüyor. Bize doğru geliyor Ralph!” diye bağırdı. Bağırmaktan neredeyse yüreği yarılacaktı. Bu arada biz de kayaların üstüne tırmandık.

Jak:

“Evet!” diye doğruladı Peterkin'i. “Oldukça büyük bir gemiye benziyor hem de.”

Ansızın yüreklerimiz göğsümüzden sanki dışarı uğrayacakmış gibi çarpmaya başladı. Gemidekiler bizi görürlerse, kesinlikle yanlarına alacak, ülkelerimize dönmemiz için bize olanak yaratacaklardı. Artık gemi de hiçbir kuşkuyla yer vermeyecek bir manzarayla adımıza doğru yol almaktaydı.

Onun bu gelişi bizler için büyük bir umuttu. Ancak ya korsan gemisiyse o zaman ne yapacaktık? Bunu aramızda görüşüp tartıştık. Gemidekilere gerekirse hiç görünmeden bir süre saklanıp sonra ortaya çıkacaktık.

Aradan bir saat ya geçti ya geçmedi; küçük körfezi çevreleyen mercan kayalarına gemi çoktan varmıştı bile. Bunun üzerine gemidekilere bütün cesaretimizi toplayarak, elimize geçirdiğimiz bez parçalarını sallamaya başladık. Bunu yapmaktan başka çaremiz yoktu açıkçası. Ya adada yine aylarca kalacak ya da bu gemiyle ne olursa olsun çekip gidecektik.

Bizim beyaz kumaşlarla verdiğimiz işareti alan gemidekiler, az sonra denize bir filika indirdiler. Filikayı görünce, sevinçten havalara uçacak gibi olduk. Demek bizi görmüş, almak için filika gönderiyorlardı. Ama aynı zamanda direğe de bizi hem şaşırtan, hem de korkutan bir bayrak çekildi. Üzerinde arma olarak kuru kafayla çapraz iki kemik olan kara bir bayraktı bu. Görünce boğazımız kurumaya, yüreklerimiz hızla atmaya başladı. Ardından henüz ne olduğunu anlayamadan kulak zarlarımız bir top gürültüsüyle parçalanır gibi oldu. Gemiden atılan gök gürültüsünü andıran güllenin adaya ulaşarak birkaç hindistancevizi ağacını yerle bir ettiğini görünce iyice morallerimiz bozuldu. Sevincimiz kursağımızda kalmış, umudumuz iyice tükenmeye başlamıştı.

Jak:

“Lanet olsun,” dedi, “aklıma gelmişti ama size söylememiştim.”

“Ben de öyle,” dedim, “dostum, ben de öyle.”

Peterkin:

“Desenize korktuğumuza uğradık!” diye konuştu.

Onun bu konuşması artık konuşmaların bitirilerek bir eyleme dönüştürülmesi gerektiğini gösteriyordu.

Ayrıca ekledi:

“Peki şimdi ne yapacağız? Ne yapmamız gerekiyor yani?”

Sesi kaygıyla çıkıyordu yiğit dostumuzun. O böyle yaparsa, Jak’la benim ortalıkta hiç gözükmemem gerekirdi.

Peterkin konuşmasını yine sürdürdü:

“Bu adamlar bizi yakalarsa, ya derimizi yüzerler ya da kendileri gibi korsan yaparlar, bu denizlerde.”

Jak, yine düşünceliydi. Daldığı düşüncesinden sıyrılarak:

“Bizi belki de görmemişlerdir,” dedi. “Bu korsanların çoğu zaten tek gözlü olur. Ama kaldığımız yere ulaştıklarında, adada insan olduğunu anlayıp bizi ele geçirmek için yangına tutulmuş gibi arayacak ve her yere didik didik edeceklerdir. Geriye tek çare kalıyor. Aklıma bir şey geldi, izleyin beni arkadaşlar!”

Bunları söyleyip hemen ormana doğru koşmaya başladı. Biz de onun peşinden koşuyorduk. Fıskiye Kayası’nın bulunduğu yere varıp aşağıya baktığımızda, içi silâhlı adamlarla dolu filika kıyıya çoktan yanaşmıştı bile. Az sonra silâhlı adamlardan birkaçı kıyıya atladı ve çardağımızın olduğu yeri bir anda yerle bir ettiler. Çok geçmeden de birlikte filikalarına döndüler. İçlerinden biri bizim kediyi kuyruğundan yakalamış, havada sallayıp duruyordu. Sonunda denize attı zavallıyı. Yaşlı hayvanın bir iki kez çırpındıktan sonra boğulduğunu gördük.

Peterkin, gözleri yaşararak:

“Alçak, pis herifler,” diye haykırdıktan sonra ileriye doğru bir harekette bulunmaya kalkıştı.

Jak, onu hemen durdurdu.

“Zavallı bir kediyi denize atıp boğacak kadar acımasız olan bu adamlardan her şey beklenir, dostum,” dedi.

Sonra da ikimize birden:

“Birazdan bizi aramak için de buraya mutlaka geleceklerdir,” diye konuştu. “Tek çaremiz ve tek umudumuz, Elmas Mağarası’na kapağı atıp orada saklanmaktır.”

Açıkçası çok güzel bir düşünceydi bu. Ancak Peterkin hemen karşı çıktı:

“Benim için olanaksız bir şey bu,” diye bağırdı, umutsuzca. Oraya nasıl dalabilirim arkadaşlar? Boğulmamı istiyorsanız eğer, o başka! Bu güney denizlerinin en belâli korsanları peşimize düşmüş olsa da, o Tanrı’nın cezası mağaranıza dalmamı isteyemezsiniz benden.”

Peterkin, bu sözleri büyük bir ciddiyetle söylemiş ve yüzünü tam bizim yönümüzün tersine çevirmişti. Arkadaş yüzümüze bile bakmıyordu.

Jak, onu yatıştırmak için sakın bir tavırla:

“Şakası yok bu işin Peterkin, dostum,” dedi. Ya mağaraya dalacak ya da burada kalıp korsanlarla savaşağız. Başka bir yolu yok bunun. Ve hemen karar almalıyız bu konuda; sonra da harekete geçmemiz gerek.”

Peterkin’in rengi kül gibi olmuştu. O da ne yapacağını pek bilemiyordu. Bir yandan zamanında iyi yüzme ve dalmayı öğrenmediği için şimdi kendi kendine kızıp duruyordu. Ama kızması pek bir yarar sağlamazdı ona. Yine de Jak’a yanıt verdi:

“Öyleyse arkadaşlar siz dalın,” dedi.Sesi zor duyuluyordu. “Korsanlar belki de öldürmezler beni. Belki tabii, belki belki belki...”

Jak:

“Saçmalamanın sırası değil Peterkin,” diye karşılık verdi. “Nasıl seni bırakabiliriz bu canavarların eline, Tanrı aşkına? Haydi savaşa hazırlanalım öyleyse. Önümüze ilk çıkanları, bir süre ormanda saklanıp zaman kazanabiliriz.”

Bunları söylerken ince bir sopa almıştı eline.

Ben kendisine:

“Jak,” dedim, “gözü kanlı silâhlı canavar bunlar. Sayıları da bizden çok fazla. Nasıl başa çıkarız onlarla?”

Bunun üzerine cesaretlenen, belki de korkudan cesaret bulan Peterkin:

“Peki,” diye seslendi, “sizinle dalıyorum mağaraya. Haydi bakalım.”

Ama yiğit Peterkin’in suratı ne yazık ki bembeyaz kesilmişti. Artık bundan sonrası kolaydı. Ona yardım edecek, mağaraya bizimle birlikte dalmasını sağlayacaktık. Bunu başarırız, gerçekten o mağarada bizi hiç ama hiç kimse bulamazdı.

Acınası Peterkin, gerçekten de bu kararı yarı ölü bir durumda vermişti. Belki de içinde oluşan müthiş bir savaşımdan sonra varabilmişti bu karara. Bunda Peterkin dostumuzu kınayacak hiçbir şey yoktu. Daha yeterince iyi bir yüzücü olamamıştı zavallı. Şimdi kalkmış, denizin dibindeki bir mağaraya dalmasını istiyorduk kendisinden.

Jak, oldukça yumuşak bir sesle:

“Korkacak bir şey yok Peterkin,” dedi. “Yeter ki dalış sırasında kendini sıkayım deme.Ayrıca da telaşa kapılma sakın. Biz seni göz açıp kapayıncaya kadar indireceğiz mağaraya.”

Peterkin, bu sözlere kesinlikle yanıt vermedi. Ancak kesin karar verdiği belliydi artık. Ve kendisine söylenen her şeyi tek tek yapacaktı. Bu işin başka çaresi olmadığını anlamış, tek çarenin mağaraya dalmak olduğunu kabul etmişti.

Tam o anda korsanlar da yukarıya, bizim bulunduğumuz yere gelmeye başlamışlardı. Bir an için denize doğru eğilip suya balıklama daldık. Koltuk altlarından yakalamış olduğumuz Peterkin, yiğitçe davranarak, dalış anında taş gibi hiç kıvıldamadan durmayı başardı. Şimşek gibi dibe doğru kayarak, mağaranın denize açılan ağzından girdik ve az sonra ciğerlerimiz tekrar temiz, oksijeni bol havayla dolmaya başladı.

Çok geçmeden Elmas Mağarası’nın içindeki küçük mercan yükseltiye oturmuştuk. Yedeğimizdeki bir kav parçasıyla meşaleyi tutuşturmaya çabalıyorduk. Bu işi tamamladıktan sonra, sıra giysilerimizi çıkarıp kurutmak için sıkmaya geldi. Daha sonra da mağaraya, daha önce sakladığımız yiyeceklere bir göz attık. Bize bir iki gün yetebilecek kadar hindistancevizi ve haşlanmış patates vardı, yiyecekleri koyduğumuz yerde.

Peterkin endişeli bir tavırla:

“Bilinmez ki,” dedi, “belki de korsanlar adayı beğenip buraya yerleşirler. İşte o zaman hapı yutarız. O zaman biz de ömrümüzün son kısmını bu mağarada tamamlarız.”

Peterkin’in korkuyu atlattığı belli oluyordu. Jak, ona gülerek:

“Yok,” dedi, “kalmazlar merak etme! Korsanlar sabit olarak hiçbir zaman bir yerde durmaz. Böyle bir alışkanlıkları yoktur.”

Bu arada daha önceden bir kıyıya ayırdığımız hindistancevizi dallarından ayıklanmış bezleri de yere yaydık. Böylece kuru bir yere oturmuş olduk. Çok geçmeden de başarılı dalışımızın onuruna büyük bir

iştahla karnımızı doyurmaya başlamıştık.

Girin birinde yerlilerin hışmından kaçarak sığınabileceğimizi düşündüğümüz bu mağaraya, bizler gibi beyaz insanların elinden kaçıp kurtulmak için sığınacağımız hiç aklımıza gelmezdi.

“Demek ki iş derinin renginde değilmiş arkadaşlar, “dedim, bizimkilere.

Avatea'nın güzel, pürüzsüz, insanca yüzünün yanında, kedimizi denize atıp ölümüne neden olan o beyaz derili ama cavlak kafalı korsanın yüzü ne kadar da çirkin ve korkunç kalıyordu.

Evet, orada Avatea olsa, kedimizi mutlaka korur ya da kurtarmak için denize atlardı. Karnımızı doyurduktan sonra ister istemez hemen yatıp uyuduk. Mağaraya sızan gün ışığı uyandıığımız zaman bize sabah olduğunu muştuladı. Jak dışarı çıkarak çevreyi gözetlemek istediğini söyleyince, ben hemen karşı çıktım:

“Olmaz, Jak!” dedim.”Sen burada bize daha gereklisin. Ben çıkıp bakacağım.”

Bu önerime Jak'ın karşı çıkacağını, beni ikna ederek bu görevi kendisi yapmak isteyeceğine adım gibi emin olarak bu çıkışı yapmıştım. Ancak bu kez öyle olmadı. Çünkü benim kararlı olduğumu hemen anlamıştı.

Yine de bir süre düşünmekten kendini alamadı. Sonra da:

“Peki Ralph, dostum,” dedi bana. “Ama yukarı kesinlikle giysilerle çıkmanı öğütlerim sana. Fırsat ve zaman bulacak olursan, hindistancevizi topla. Çıplak gövdenle hindistancevizi ağacına asla çıkamazsın.”

Peterkin de endişeli bir tavırla:

“Aman dikkatli ol Ralph,” dedi. “Korsanlar belki hâlâ adadadır, bir yere gitmemiş olabilirler.”

“Siz beni merak etmeyin,” diye yanıt verdim. “Ben yapacağımı biliyorum. Bundan endişeniz olmasın.”

Derin bir soluk alıp geçitten çıkarak yukarı doğru yükseldim. Birkaç saniye sonra suyun üzerindeydim.

Bir süre kayaların dibinde gezinerek çevreyi gözetledim. Baktım, korsan gemisi koydan çıkmış, uzaklaşıyordu. Daha da emin olmak için yukarı tırmandım. Gitmekte olan gerçekten korsanların gemisiydi. Büyük bir sevinç içinde arkadaşlarıma bu muştuyu verebilmek için dalmaya hazırlanırken:

“Canınız cehenneme! “ diye bağırdım. “Gidişiniz olsun da gelişiniz olmasın!”

Aynı zamanda yanı başımda kalın, hırıltılı bir ses:

“Öyle mi delikanlı?” diye sordu. “Sevinmekte biraz acele etmedin mi?”

Aynı anda kollarımdan kısıkrak sarıldım. Başımı çevirip baktığımda, iri yarı bir adam kirli, iğrenç dişlerini ortaya çıkaran çirkin bir gülüşle sırıtmaktaydı. Başında bir külah, ayağında da şalvar vardı. Şalvarın üzerinden sarkan geniş kollu bir gömleğe sardığı ipek şala, iki tabanca ve bir hançer sokulmuştu.

Korsan, bir eliyle beni sımsıkı tutarken, öteki elinin parmaklarını ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı. O anda bu ıslığa bir başka ıslıkla yanıt geldi. Korsanların pusuda bekleyen filikası ortaya çıkarak, kıyıya doğru yanaştı. Çok geçmeden ortaya büyük bir ateş yakıldı. Ateşten koyu, kopkoyu bir duman yükselince, geminin uzaklaşmakta olduğu bölgeden bir top sesi duyuldu,aha önceki gibi. Ve aynı zamanda gemi rota değiştirerek, yeniden adaya doğru gelmeye başladı. Yönünü bu kez tam olarak çizmiş, adayı hedef olarak almıştı kendine.

Tuzağa düşmüştüm, yapacak bir şey yoktu. Bir an için kendimi denize atarak dibe dalmayı aklımdan geçirdim. Ama o sırada bize doğru gelmekte olan filikadakiler tam üstünde bulunduğumuz kayanın altındaydı. Kaçış yolum kapalıydı. Ne yazık ki saatlerim de artık sayılıydı. Korsanların eline düşmüş,

onlardan gelecek dertleri, belâları beklemekten başka umarım yoktu. Beni yakalayan iri kıyım adama diğerleri “Kaptan” diyorlardı.. Tümü de onun gibi giyinmişti; silâhlı, kötü yüzlü, kötü bakışlı adamlardı,bunlar. Söyledikleri her söze kesin olarak, yakası açılmadık bir küfür karıştırıyorlardı.

Kaptan dedikleri:

“Şimdi söyle bakalım köpek yavrusu,” dedi.”Diğer it oğlu itler nerede peki?”

Ben onu ilkin anlamadan geldim. Kaptan, bunun üzerine silâhını yüzüme doğrultarak:

“Arkadaşların nerede diyorum sana!” diye haykırdı. “Konuş, yoksa beynini dağıtırım.”

O anda ben aklıma gelen bir düşünceyi uygulamaya başlayarak:

“Bakın,” dedim.”En çok korktuğum şey suda boğulmaktır. Beni kaldırıp denize atsanız ve denizin dibini boylayıp boğulsam bile size arkadaşlarımla yerini söylemem.”

Kaptan kaçın kurasıydı ama bu oltayı yutmuştu; kirli dişlerini ortaya çıkararak bir gülüşle yine:

“Güzellll! Demek seni şuracıktan tepe üstü suya atmamızı istiyorsun, öyle mi?” dedi. “Ama bak, başın su üzerine çıktığı anda kurşunu beyninin ortasına yersin, bilmiş ol.”

Ben kaptanın yüzüne dimdik bakarak, öylece bekliyordum. Oysa sevinç ve coşkudan içim içime sığmıyordu. Beni suya attıklarında dibe doğru yüzerek mağaramıza gireceğimi, korsanların da beni bir süre sonra boğuldu sanarak, çekip gideceklerini umuyordum.

Ama düşlediğim gibi olmadı. Korsanların başı, bir süre düşündükten sonra, şöyle dedi:

“Cesaretin ve kabadayılığın hoşuma gitti delikanlı. Bakalım seni gemiden köpek balıklarına yem yapmak için salladığımızda da devam edecek mi bu kabadayılığın?”

Sonra adamına dönerek bağırdı:

“Haydi çocuklar, doğru filikaya! Rüzgâr karşıdan bize doğru esiyor. Hemen yola çıkmayacak olursak, işimiz hayli zorlaşır.”

Beni o anda kaldırıp bir un çuvalı gibi filikaya attılar. Çarpmanın şiddetinden bir an için baygınlık geçirdiğimi duyumsadım. Kendime geldiğim zaman, korsan gemisinin güvertesinde yatmaktaydım. Hem de sırt üstü. Gemi de açık denize doğru son hızla yol alıyordu.

Kalkıp küpeşteye yaklaştım. Uzaklarda bir nokta gibi kalan Mercan Adası’nı görünce, artık o adaya bir daha dönemeyeceğimi, dostlarımı da hiç ama hiç göremeyeceğimi aklımdan geçirdim. Bu düşünceyle gözlerim boncuk boncuk doldu birden. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ben dönmeyince arkadaşlarım da kim bilir ne kadar üzülmüş, akıllarından neler geçiriyorlardı?

O anda suratımda bir tokat patladı. Kaptan:

“Bana bak ufaklık! Öyle ağlama sızlama numaraları burada geçmez. Kıyıdaki kabadayılığını taktir ettiğim için seni eşek cennetine göndermedim. Ya iyi bir korsan olursun ya da köpek balıklarına yem yaparım seni. Üçüncü bir yolu yok bunun. Haydi şimdi durma, aşağıya in de sana görevlerini anlatsınlar.”

Dediği o yere doğru giderken, gözüm güvertede ayakta durmakta olan bir fıçıya ilişti. Üzerinde “barut” yazıyordu. Rüzgâra karşı dümen tuttuğumuz için dalgalar gemiden ne atılırsa atılsın, her şey doğruca Mercan Adası’na götürecekti. Bir an bile tereddüt etmeden, fıçıyı sırtladığım gibi denize attım.

Kaptan bunu görmüştü ne yazık ki. Üzerime doğru yürüyerek, elini kaldırıp bağırdı:

“Ne diye yaptın bunu köpek?”

Ben dosdoğru onun gözlerinin içine bakarak:

“Efendim, ben köpek değilim,” dedim. “Elini çekersen neden yaptığımı size söylerim.Yoksa öldürürsen tek sözcük alamazsın ağzımdan.”

Adam, iyice afallamıştı. Elini geriye çekti ve :

“Pekâlâ,” dedi, “söyle bakalım şimdi.”

“Adadaki arkadaşlarımla silahları var ama barutları yok ne yazık ki,” dedim. “O yüzden fırlattım fiçiyi. Dalgalar doğruca fiçiyi bizim adaya sürükleyip götürecektir.”

Bu kez sopadan kurtulamam artık diye düşünürken tam tersi bir şey oldu.

Kaptan:

“Kabadayı olduğun kadar akıllısın da evlât!” dedi. “Hadi şimdi doğruca aşağıya in de bir daha böyle bir davranışta bulunma! Eğer bulunursan,yemin ederim elimden kurtulamazsın.Tüm kemiklerini tek tek kırar, cesedini de köpek balıklarına yem yaparım.”

Bunları söylerken gözlerimin içine bakarak, yanındaki sert görünümlü adamlarla yanımdan uzaklaştı. Ben de aşağıya indim. Korsanların yanına ilk kez iniyordum. Adamlar beni beklediğimin tersine çok iyi karşıladı. İçlerinden biri omzuma dostça vurarak:

“Doğrusu yaman bir gençmişsin!”dedi. “İlk geldiği zaman bizim Kanlı Bill de senin gibiydi. Şimdi kaptan bile çekinir ondan.”

Bu Kanlı Bill, dedikleri kimdi acaba?

Ben bunu düşünür, çevremdeki korsan yüzlerini gözden geçirirken, bir başkası konuşmaya başladı:

“Çeneyi bırakın da delikanlıya yemek verin!”dedi. “Şimdiye kadar çoktan acıkmıştır.”

Gerçekten de kurt gibi acıkmıştım. Bir tabak içinde getirdikleri domuz haşlamasıyla patatesleri zevkle gövdeye indirdim. Tam o anda Kanlı Bill’le de tanışma olanağı buldum. Kanlı Bill, kaptan kadar iri kıyım, ciddi bakışları olan ve çok az konuşan birydi. Birden Kanlı Bill’e kanım ısındı. Onunla iyi geçineceğimizi anlamıştım.

Akşama doğru kaptanın beni çağırdığını söylediler. Hemen kamarasına çıktım. Kaptan, masa üzerindeki bir Pasifik haritasını inceliyordu. Haritayı önüne iyice sermişti. Beni görünce, sabahki sözleri ve davranışlarıyla neredeyse hiç bağdaşmayan yumuşak, tatlı bir sesle yanındaki yeri göstererek:

“Otur bakalım delikanlı şöyle,” dedi.

Bir köşeye iliştim.

“Şimdi anlat bakalım, “dedi, kaptan. “Önce adından başla. Sonra o adaya nasıl düştünüz? Her şeyi hiç çekinmeden bir bir anlatmanı istiyorum. Ama sakın yalan söylemeye kalkışma.”

“Hiçbir zaman yalan söylemem efendim,” diye yanıt verdim.

Kaptan bu sözüme karşılık yalnızca gülümsedi. Ben konuşmamam devam ettim:

“Adım Ralph’tır efendim,” dedim, “Ralph Rover.”

Sonra da gerçekten başımızdan geçen olayların tümünü olduğu gibi kaptana anlattım. Yalnız ne olur, ne olmaz diye Elmas Mağarası’ndan hiç söz açmadım. Kaptan beni bu arada tüm dikkatiyle dinlemekteydi. Sonunda:

“Sana inanmıyorum delikanlı,” dedi.

Birden şaşırmış ve bocalamıştım. Ama o anda yapacak başka bir şey de yoktu. Bana inanıp inanmaması kendi bileceği işti.

Sonra Kaptan, beni çok şaşırtan bir başka şey söyledi:

“Biz,” dedi, “korsan değiliz. Bulduğun bu gemi sedir ağacı ticareti yapan bir ticaret gemisidir dostum. Pasifik’teki adalardan sedir ağacı kerestesi yükler, Avrupa ülkelerine satarız. Sen de bize katılmak ister misin? Gemi seyir defterini günü gününe tutacak akıllı bir yardımcıya gereksinimim var.”

Büyük bir merak içinde sordum:

“Peki korsan değilseniz, o kuru kafa bandıralı kara bayrağın anlamı nedir peki?”

“Bunu yapmak zorundayız Ralph,” dedi. “Kendimizi düşmanlardan koruyabilmek için başka çaremiz yok. Bu denizlerde korsan gemileri sürekli cirit atıyor. Onların bir tanesiyle karşılaşır karşılaşmaz.hemen bu bayrağı çekiyoruz biz de. Ki korkup da bize dokunmasınlar diye.”

“Peki beni neden Mercan Adası’na arkadaşlarımla yanına geri götürmüyorsunuz?” diye sordum bu kez de.

Kaptan bu sorumu da önündeki harita üstünde bir noktayı parmağı ile işaret ederek yanıtladı:

“Oradan şu anda çok uzaktayız Ralph. İstesem de seni götüremem. Sen şimdi soruma yanıt ver. Bize katılıyor musun, katılmıyor musun?”

Kaptanın söylediklerine ve anlattıklarına nedense pek inanmamıştım. Ancak istediğini yapmaktan başka da çarem yoktu. Yalnızca uygar bir limana ulaştığımızda, beni bırakacaklarına ilişkin söz istedim.

Kaptan bana beni bırakacaklarına dair söz verdi. Ben de o zaman gemi seyir defterini tutmayı kabul ettiğimi bildirip kamaradan ayrıldım.

Böylece hayatım ister istemez yeni bir döneme girmişti. Bu dönemin değişmesi ve kendi lehime bir sonuçlanabilmesi için benim çok iyi çalışıp kaptanın gözüne girmem ve onun da sözünde durarak, beni ilk uygar limanda liman komiserliğine bırakması gerekiyordu.

Bir gece Kanlı Bill denilen iri yarı tayfa dümende, bense güvertede idim. Ona yaklaşarak:

“Niçin bu kadar az konuşuyorsun Bill?” diye sordum.

Önce şaşırarak baktı. Sonra tavrımı ve içtenliğimi anlamış olacak ki çok hoş bir yanıt verdi:

“Evlât, sorarım sana, ne konuşulur bu adamlarla? Onlar yalnız sövmeyi ve kavga etmeyi bilir.”

“Öyleyse sen de benimle konuş, Bill!” dedim. “Zaten ben de ne kavgadan, ne sövgüden hoşlanırım.”

Kanlı Bill, suratıma daha bir ilgiyle, dikkatle bakarak:

“Peki,” dedi, “konuşalım öyleyse. Hadi önce sen anlat bana. Ne işiniz vardı o adada?”

Kaptana söylediklerimi ona da anlattım. Elmas Mağarası’ndan söz etmedim elbette. Ama arkadaşlarımdan söz ederken, bu kocaman adamı da epeyce duygulandıracak ve gözlerini buğulandıracak duruma soktum. Öyküm tamamlanınca, eliyle saçlarımı okşayarak:

“Burası kesinlikle sana göre bir yer değil evlât!” dedi.

“Ben zaten fazla kalmayacağım Bill,” dedim. “Kaptan ilk uygar limanda beni karaya çıkaracağına ve liman komiserliğine teslim edeceğine dair söz verdi.”

Bill, acı acı gülererek:

“Demek ki buna sen de inandın ha?” dedi. “Yalancının tekidir o. Denizlerin en acımasız korsan çetelerinden birisinin reisidir.”

“Ama sizin bu gemiyle sedir ağacı ticareti yaptığınızı söyledi kamarasında. Hem de yüzüme karşı söyledi bunu,” dedim. “Bu kadar yalanı bekleyemem ondan.”

“Tamamen yalan değil,” diye yanıtladı Bill. “Bu işi yaparız ancak gücümüz yetmediği zamanlarda karşılığını vererek alır, gücümüz yettiği zamanlarda ise yerli halkın malına bal gibi el koyar, onları mağdur eder, önümüze çıkan topsuz tüfeksiz ticaret gemilerini de yağma ederiz.”

Sonraki günlerde Bill bana bu gemiyle yapılan saldırıları, korkunç savaşları ve yağmaları anlatıp durdu. Belki kendisi oldukça iyi bir insandı, ancak bir kez bu işe bulaşarak suç işlemiş, bir daha da geri dönememişti. Kendisine Kanlı diye lâkap takılması da acımasızlığından çok, gözü pekliğinden, az konuşması ve gücüyle diğer korsanlar üzerinde uyandırdığı ürkütücü etki yüzündendi. Kaptanın da

gemide çekindiği tek insanın o olduğu üzerinde ileri sürülen savlar yeterince doğru çıkıyordu. Ne yazık ki Bill'in anlattığı vahşet ve yabanıllık öyküleri de doğru, geçmişteki durumlara göre içtenlik açısından doğru şeylerdi. İçlerinde bazı tüyler ürperten hikâyeler de vardı. Güney Adaları'nın yerlileri yabani, acımasız insanlardı.

Ancak Pasifik'teki beyaz derili korsanlar, acımasızlıkta onlardan hiçbir zaman geri kalmıyor, hatta onlardan daha ileri gidiyorlardı. Sözüm ona ticaret yapan bazı Avrupalıların da acımasızlıkta korsanlardan geri kalmadığını anlattı, Bill bana. Ona ve anlattıklarına öyle güveniyordum ki. bana bir harf, bir sözcük bile yalan söylemediğine yürekten inanıyordum. Gözlerini para hırsı bürümüş bu insanlar, adaların yerli halkını ve birbirlerini tuttukları yerde acımasızca boğazlıyor, karşılıklı olarak birbirlerine bin bir çeşit zulüm ve işkence yapıyorlardı.

Bir gece nöbetinde, Bill'e yaklaşarak:

“İlk fırsatta bu gemiden kaçmak istiyorum Bill,” dedim.

Bill,başımı olumsuz şekilde sallayarak:

“Bu çok zor dostum,” dedi. “Peki Ralph, nereye, nasıl kaçacaksın? Okyanus uçsuz bucaksızdır. Adalardan birinde kalmaya kalkışsan, bu kez yerlilerin elinden kurtulamazsın. Kaçmak için yalnız iki yol var”

“Nedir onlar?”

Soluğum kesilerek, ne söyleyeceğini bekliyordum. Bill, sözlerini sürdürdü:

“Birincisi ,Tahiti yakınlarına gittiğimizde oradaki adalardan birine sığınmak. Neden dersen?”

“Evet, neden?”

“Tahiti Adaları'nın yerlileri çok uygar insanlardır.”

“Şu ünlü ressam Gauguin'in gittiği adalar mı? Hani gitmiş de oranın yerli kadınlarının bol bol resimlerini çizmiş. O adalar mı?”

“Aferin be Ralph, senin yaşında bir çocuğun böyle bir ressamı tanınması büyük şans. Başkası olsa, üzerinde durmaz geçirdi. Neyse benim böyle iri kıym bir adam olduğuma bakma. Ben öteden beri resim yaparım.Yani anlarım resimden. Seninle bu Gauguin üzerinde konuşalım. Demek tanıyorsun Gauguin'i? İşte buna sevindim. Hem de çok. Ama Tahiti'ye vardığımız zaman Kaptan pür dikkat kesilir. Kimsenin kaçmasına asla izin vermez. “

“Peki, ikinci yol nedir, Bill?”

“İkinci yol da bir gece nöbeti sırasında filikayı yerinden çözerek ona binip kaçmak. Bu da sonu belirsiz bir macera olur senin için. Ama madem ki bu kadar istiyorsun, senin için bir şeyler düşüneceğim evlât! Çünkü ben de dayanamıyorum bu kötü hayata. Öldürmek ve hep ölüm gözdağı altında yaşamak güzel bir şey değil. Hiç değil. Ben de Kanlı Bill olarak kendime insanca bir hayat kurmak istiyorum, istemeyenlerin yüksek izinleriyle.”

Bill bunları anlatıp üzgün bir suratla ayrılmıştı yanımdan. Bana şimdilik yardımcı olamadığı için üzgündü elbette. Üstelik nöbeti de tamamlanmıştı bu gecelik. Onun yerine dümene başka bir korsan geçmişti. Sevgili kaptanımız ne derse desin, bu adamlar pekâlâ korsandılar. Ve onların korsanlığı benimle birlikte tüm bu okyanusu ilgilendiriyordu. Ama sanırım bundan sonra Bill'ile el ele verip yeni yollar, yeni çareler arayacak ve bu gemiden bir an önce kurtulmaya bakacaktık.

Ben küpeşteye rahatça yaslanarak ay ışığının pırıl pırıl aydınlattığı dalgalara, denizin uçsuz bucaksız enginliğine derinlemesine bakıyor, böylesine olağanüstü güzelliklerin arasında insanları birbirlerine hançerleten, hatta boğazlatan hırs, öfke ve açgözlülüğe, kötü şartlara içimden lânetler yağıdırıyordum. Dünyada ne kadar engin ve güzeldi; onun üzerinde yaşamakta olan insanlar ne denli bencil ve

acımasızdılar. Bu zıtlığın nedenini beynimin içinde tam olarak dengeleyip çözememiş olmam da beni sıkboğaz ediyordu.

En kötü olarak kabul edilen bir insanın da yüreğinde iyilik, iyimserlik, sevgi alevleri bulundurabileceğini, gerek kara derili yerlilerle gerekse korsanlarla olan ilişkilerimde anlamıştım. Demek oluyor ki insanoğlu doğuştan iyi ya da kötü değildi. Öyleyse onları sonradan kötü olmaya zorlan toplumsal koşullar bulunmalıydı. Peki neydi bu koşullar?

Bunları öğrenmek için korsanları ve adalardaki yerlileri çok iyi tanımak gerekiyordu.

Tam olarak yanıtlayamadığım bu soruların en doğru karşılıklarını bulabilmek için hem çevremde olup bitenleri daha dikkatle ve özenle gözlemeye, izlemeye, hem de bundan sonra elime geçen tüm kitapları iyice sindirerek okuyup bitirmeye karar vermiştim. Anlamış olduğum tek şey, hayatın hiç de bizim Mercan Adamızdaki yaşantımız gibi sakin ve güzel olmadığıydı. Oysa tüm insanların biz üç kişi gibi dostça geçindikleri, el birliğiyle çalışıp çabaladıkları, doğanın nimetlerinden dostça ve kardeşçe yararlandıkları bir dünya ne kadar güzel, ne kadar insanca olurdu. Bu da dünya hümanizmasının benimle Kanlı Bill'in çabaları sonunda gerçekleşirdi.

Adamızı ve arkadaşlarımı aklımdan geçirince, boğazıma sert bir şeylerin tıkanığının fark ettim. Acaba Jak, kendi başına Peterkin'i Elmas Mağarası'ndan çıkarıp dışarıya alabilmiş miydi? Beni dışarıda bulamayınca, uzun süre cesedimi sağda solda aramış, bulamayınca da sonradan korsanların alıp götürmüş olduğu kararını vermiş olmalıydılar. Böyle bir karara varmaları için ortada fazla düşünecek bir şey yoktu.

Ben bu moral bozucu, kafa karıştırıcı düşünceler içerisinde küpeşteden uzanmış bakarken, ufukta ansızın garip bir kızılık göründü ve aynı anda sıcacık bir rüzgâr esmeye başladı. Bütün tayfalar güverteye döküldü. Her şey bir fırtına öncesini andırır gibiydi. Ama biraz sonra yanımıza gelen Kaptan ağzını açarak:

“Bu, çevredeki bir yanardağdır arkadaşlar,” dedi. “Ben onu çoktan sönmüş sanıyordum. Ama demek ki hâlâ lâvlarını püskürtüyor,” dedi.

Rüzgârın millerce ötelerdeki volkandan gemimize getirdiği küller, kaptanın söylediklerini bire bir doğrulamış oluyordu.

Kaptan da böyle bir bilgiçlikten oldukça memnun, tepeden bakıyor ve onlara konuyla bağlantılı olarak yeni bilgiler vermek üzere kafasını kurcalayıp duruyordu. Ancak bu konuyla ilgili yeni bilgiler bulamayınca, başını öne eğmek zorunda kaldı, o da gözlerini uzaklara çevirerek, yanardağın püskürttüğü lâvlara bakmaya başladı.

Böylece gençlik ve kısa süren denizcilik hayatımda çok ilginç bir olaya, okyanusta bir yanardağın patlamasına da tanık olmuş bulunuyordum. Giderek şiddeti artan rüzgâr, bizi yanardağ bölgesinden hızla uzaklaştırıp götürürken, tam bir gece onun derinden gelen boğuk uğultusunu duyduk. İç karartıcı, insanın yüreğine tuhaf bir baskı yapan, bu gizli ürküntüyü ağır ağır insanın durmadan sallanan bedeninde yerleştirmeye çalışan bir korkuyla uzayıp gidiyordu.

Volkamın iç karartıcı kızıllığı o gece sabaha kadar gözümüzün önünden gitmedi. Kaptan da bir dahaki sefere adamlarını oradan geçirmemeye söz verdi. Bunun için bana yol haritasında yanardağın yerini önemle işaret ettirmişti.

Kaptan hepimizi şöyle teker teker süzerek:

“Hiç merak etmeyin,” dedi. “Şu anda bu adayı gördüğümüzde biraz heyecanlandık ama yakında büyük bir adaya yolumuz düşecek. Asıl heyecanı orada yaşayacaksınız. Ama sonunda cepleriniz şıkır şıkır para dolacak.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ben yeni yerler görmek ve yeni şeyler öğrenmek tutkusuyla sarhoş bir durumdaydım. O yüzden her gün güverteye çıkıyor, gözlerimi ufka dikiyordum. Henüz bana direk nöbeti vermiyorlardı. Verseler, o direktan hiç inmeyecek, sürekli ufku gözleyecektim.

Yanardağın yakınlarından geçtiğimiz günden aşağı yukarı üç gün sonra, korsan gemisi büyük bir adaya doğru son hızla yaklaşmaya başladı. Güverteye doluşan korsanlar geminin adaya yaklaşmasını seyrediyorlardı.

Kanlı Bill,yanıma yaklaşarak;

“Gel, bu ada hakkında bilgi vereyim sana Ralph,” dedi. “Sanırım merak etmişsindir.”

Sonra da sözlerini sürdürdü:

“Emo Adası bu,” dedi usturuplu bir şekilde.

Onun bana vermiş olduğu bilgileri diğer korsanlar duymuyordu. Zaten onun konuşmalarını dinlemeye cesaret edebilecek bir babayiğit yoktu bu gemide.Kaptan buna dahildi.

“Sandal ağacıyla ünlü bir adadır bu ve halkı da ne yazık ki bizden pek hoşlanmaz. Bizim kaptan, pek çok kez aldatmaya yeltenmiştir onları. Hayret, bizi buraya niçin getirdi acaba? Kim bilir yine ne şeytanlık var kafasının içinde?”

Bir süre sonra, adayı firdolayı çevreleyen kayaların arasından geçerek koya demir attık, bir anda. Karaya gidecek filikaya kaptan beni de bindirdi. Buna gerçekten şaşırılmışım.

Emo Adası yerlilerinin Romata adını taşıyan başkanları, bizi umduğumuzdan çok daha iyi karşıladı. Sofraya çeşitli yiyecekler çıkardı: Başta domuz kızartması ve türlü sebzeler yedirerek ağırladı bizi. Tam o anda kulübenin dışarısında birkaç bin yerli birikmişti. Şöyle bir göz attığımda aşağı yukarı hepsinin silâhsız olduğunu gördüm.

Daha sonra kıyasıya bir pazarlık başladı. Bu adamların asıl kişilikleri ve kimlikleri pazarlık anında ortaya çıkıyordu. Özellikle korsan gemisi kaptanının ve adamlarının iki yüzlülükleri insanın içini bulandıracak cinsten bir şeydi. Bunu ben bile o anda hemen fark etmişim.

Pazarlık yapıp bittikten sonra Romata, kendisine başka bir adanın başkanının konuk olarak geldiğini, bunun için şenlikler düzenlendiğini, şenliklere bizlerin de çağrılı olduğunu söyledi.

Ertesi gün bir filika dolusu tayfayla birlikte sandal ağacı kesmek için adaya gönderildim. Tayfaların hepsi de silâhlıydı. Kaptan ve birkaç kişi kalmıştı gemide. Bu arada ne olur, ne olmaz düşüncesiyle geminin topu da doldurulmuş ve namlusu Başkan Romata için yapılan ağaç ve keresteden oluşturulmuş kulübeye çevrilmişti.

Emo Adası’nda geçen, görünüşte sakın ancak içten içe gergin birkaç gün içinde en büyük kazancım, adanın yerli halkını gözlemleyerek aşağı yukarı tanımış olmamdır. Böylece burada ya da bir başka adada yerlilerle yaşamının pek de kolay bir şey olmadığını anlamışım. Zihnimde bir tasarı belirmişti. Ancak bu tasarımı uygulanabilir bulmadığım için başka bir senaryo hazırlamak üzere beklemeyi uygun görmüştüm. Bir de Kanlı Bill’e danışmam gerekecekti. Herhalde o zaman daha akli başında bir senaryo kurarak, çok daha pratik bir çözüm yolu bulabilirdik.

Sandal ağacı kesmek için kıyıya çıktuktan sonra ormanın içerilerine doğru ilerledik. Bir aralık açıklık bir yerde, sayısız evle burun buruna geldik. Genellikle bambu kamışının dalarından yapılmış evlerdi bunlar. Bazılarının ön kısımları açıktı. O yüzden içerisi görülebiliyordu. Erkek, kadın ve çocuklar, bizi görebilmek için çevremizde halka oldular. Bunlar uzaydan gelmiş

yaratıklara bakarcasına inceliyorlardı bizi. Ancak ne bakışlarında ne de davranışlarında düşmanlıktan eser yoktu. O yüzden çok rahattık.

Ertesi gün yine bu odun kesiciler grubuna katılmış, adaya onlarla birlikte filikayla gelmişim. Bir aralık onlardan ayrılıp yerlilerin köyüne doğru gittim. Sandal yapan adamlar gördüm orada. Ağaçları birbirlerine bağlayışları, bizim Jak'ın pratik olarak ağaçları kesip sonra da küçük teknemizi yapış biçimine çok benziyordu. Çünkü onlar da aynı yöntemle ağaçları birbirine bağlıyorlardı.

Daha sonra bağıra çağıra oyun oynayan bir grup çocuk birden dikkatimi çekti. Oyunlarını görebilmek için onlara adım adım yaklaştım. Sayıları iki yüzü buluyordu neredeyse. Erkek çocuklar üzerlerine giysi yerine birer bez parçası geçirmiş, kızlar ise küçük eteklikler giymişlerdi. Oynadıkları oyunlardan bazılarının bizim çocukken oynadığımız oyunlara çok benzediğini görmek, beni çok şaşırtmıştı. Bu yüzden tepelerinde durarak oyunlarını daha dikkatle seyrettim. Uçurtma da uçuruyorlardı. Kendi elleriyle yaptıkları uçurtmaları uçurmalarını zevkle seyrettim. Bir tür ince bezden yapmış oldukları anlaşılabilir hindistancevizi liflerinden iplerle bağlamışlardı. Bu uçurtmalar gökyüzünde küçük bir nokta haline gelinceye kadar yükselerek tırmanıyorlardı. En çok sevdikleri oyunlardan birisi de yüzmektir. Küçük oğlanlar gibi kızların da nasıl hızlı birer yüzücü oldukları gözlerimle gördüm. Denizin açıklarına hızla gidiyorlar, oradaki dubada dinlendikten sonra, dubadan suya atlayarak aynı hızla kıyıya dönüyorlardı. Bunu Peterkin görseydi, sanırım kıskançlıktan çatlardı. Hele yürümeye yeni başlamış bebeklerin yengeç gibi yan yan denize doğru giderek, ustaca kulaç atmaya çalıştıklarını görmek, insanı hem eğlendiriyor hem de çok şaşırtıyordu. İşte bu şaşkınlık içindeyken o küçük çocuklara uzanıp da elimi bile süremedim. Hiç birini sevemedim doğrusu. Çünkü onlar balıkmış da elimden hemen kaçıp gidecekmiş gibi geliyordu bana.

Yüzmeyle ilgili bir oyunları daha vardı. Kıyıda epey açıldıktan sonra, kendilerini kıyıya doğru gelen dalgaya kaptırarak, büyük bir hızla geri dönüyorlardı. Ama hem çocukları, hem de yetişkin kimseleri eğlendiren bir oyunmuş bu. İşte bu yüzden olsa gerek, Başkan Romata ertesi gün konukların onuruna düzenlenecek bir yüzme gösterisine hepimizin davetli olduğunu söyledi.

Ertesi gün izlediğim bu ilginç yüzme gösterisini, daha ayrıntılı olarak sizlere anlatmak isterim: Yüzlerce ada halkı, ellerinde birer tahta parçası olduğu halde, çığlıklar atarak, koşarak denize daldı. Bu tahta parçaları onların suyun üzerinde daha uzun süre kalabilmelerini ve çok daha uzağa açılmalarını sağlıyormuş. Yüzücüler kulaç atarken, arada bir foklar gibi derin soluklar alıyor, bu şekilde oldukça uzaklara açılıyorlardı. Sonra bir anda hepsi birden geriye dönerek, üzerlerine doğru gelmekte olan büyük dalganın köpükleri arasına atılıyorlardı. Bu arada da yanlarında götürmüş oldukları küçük tahta parçalarına göğüslerini dayamışlardı. Böylece dalgaların akışıyla kulaç atmadan kıyıya doğru geliyorlardı. Her yeni dalganın geride bıraktığı çukura başları da dahil olmak üzere suya dalarken, bir yandan da çığlıklar atıyor, ortalığı çığlık festivaline döndürüyorlardı. Kıyıda da benzer çığlıklarla onlara karşılık veriyorlardı. Böylece ortalık çığlıktan geçilmiyor, ana baba gününe dönüyordu.

Kıyıya ilk kendini atanlardan biri, çevresine gururla bakarak, silkindi ve Kanlı Bill ile benim bulunduğum yere doğru ilerledi. İri kıyım, yakışıklı bir ada yerlisiydi bu...Yüzüne dikkatle bakınca büyük bir şaşkınlık geçirdim. Mercan Adası'nda hayatını kurtardığımız eski dost Tararo olduğunu fark ettim. Bakalım o beni tanıyabilecek miydi?

Tararo da beni tanımış olmalı ki doğruca bize doğru geldi, önce burnunu burnuma sürttü. Sonra birden bunun beyaz adamların gelenek ve göreneklerine uymadığını düşünmüş olmalı ki hemen elini bana uzattı. Eski dostlar gibi el sıkıştık. Bu arada ikimiz de kendi dillerimizde ahbapça ve dostça sözler

ediyorduk. Biz yarım yamalak anlaşsak da diğerleri bunu hiç anlamıyordu.

Bill de büyük bir şaşkınlık geçirerek:

“Siz önceden tanışıyor musunuz yoksa?” diye sordu. Ben Mercan Adası’ndaki yerli savaşını ve daha sonra olup bitenleri özetleyerek Bill’e anlattım.

Sonra Tararo, kendi dilinde bir kez daha ayrıntılı olarak tekrar etti ve o kanlı savaş sırasında olup bitenleri oradakilere satır satır yineledi. Bill, yerlilerin konuşmakta olduğu dili çok iyi anlıyordu. Bakalım bu bizim işimize yarayacak mıydı? Bill’e Avatea’ya ilişkin bir şeyler sormasını istedim, Tararo’dan. Acaba mutlu muydu Avatea? Neler yapıyordu şimdi?

Bill, Avatea üzerine bir şeyler sorunca, Tararo’nun o yakışıklı yüzü asılıvermişti birden. Sinirli bir sesle Bill’e bir şeyler anlattı. Bill’in bana yaptığı çeviriden, Tararo’nun güneşi göstermesinin, Avatea’nın diğer yerlilerden farklı cilt renginin sırrı da çözülmüş oldu böylece. Avatea, güneşi Tanrı olarak kabul eden bir kabiledenmiş. Buradakilerin Tanrı olarak kabul ettikleri şey ise ateşti. Tararo, bir savaşta ele geçirmiş Avatea’yı. Onu kendi yakınlarından biriyle daha doğrusu bir oymak başkanıyla evlendirmek istiyormuş. Avatea’nın gözü ise başka birinde imiş. İnatçılığı Tararo’yu çok öfkeliendiriyormuş. Eğer inadında direnecek olursa, ateş tanrıya kurban edilecekmüş zavallı Avatea.

Bill’den, Avatea’nın şu anda nerede bulunduğunu öğrenmesini istedim. Tararo’nun kabilesi buradan birkaç mil uzaktaki Mango Adası’ndaymış. Bu durumda oraya gidemeyeceğimiz gün gibi âşikârdı.

Sonra Bill’den Avatea’yı çok sevdiğimizi, bizim hatırımız için bağışlamasını dilediğimizi Tararo’ya anlatmasını rica ettim. Bill de hayli sıkılmıştı aynı konudan. Bill, Tararo’ya bunları anlatırken, birden müthiş çığlıklar yükseldi. Kıyıda kiler korkunç bir sesle haykırmaktaydı. Bill:

“Eyvahlar olsun Ralph, sahilde köpekbalığı görülmüş,” dedi.

Aynı anda denizden de müthiş bir çığlık yükseldi. Canavar, yüzücülerden birine saldırmıştı demek. Denize bir sandal indirerek, oraya doğru gittiler. Saldırıya uğrayan adamı canavarın ağzından kurtarmaya çabaladılar. Ancak çekip kurtarabildikleri, yüzücünün bedeninin yalnızca üst kısmıydı. Korkunç canavar adamın vücudunun diğer bölümünü hemen parçalayıp midesine indirmişti.

Deniz kıyısına vuran dalgaların köpükleri, bir anda kıpkızıl kana bulandı. Tüm neşemiz kaçıp gitmişti. Adamcağızın cesedinin kalan kısmını az sonra alıp götürdüler. Ama çok geçmeden eğlence ve şenlikler sanki hiçbir şey olup bitmemiş gibi sürdürüldü. Güreşe ve boksa benzeyen birtakım gösteriler yavaş yavaş başladı. Kabile başkanlarının ve ileri gelen kişilerin bütün bedenlerini kaplayan dövmelerini daha yakından gözleme olanağı buldum. Bunlardan bir tanesinin ayak baldırına işlenmiş ağaç resmi, gerçekten bir sanat eseri ustalığıyla yapılmıştı. Kökleri topuktan başlayan ağacın gövdesi, bacağı takip ediyor ve dallar ince bir kucaklamayla bacağı kavıyordu. Dövme yapma işinin küçük yaşlardan başlanarak otuz yaşına kadar kesintisiz devam ettirildiğini, acı verici çetin bir iş olduğunu öğrendim. Deri, üzerinde sivri dişler bulunan demir bir aygıtla deliniyor, sonra bu deliklere Hindistancevizi yağı sindiriliyormuş. Bu şekilde işlenen resim o günden sonra o insanın vücudundan hiç silinmiyormuş.

O akşam bir rastlantı sonucu kaptanla ikinci kaptan arasında geçen bir konuşmaya kulak verdim. Kaptanla Romata arasında bazı anlaşmazlıklar çıktığını, bu anlaşmazlıkların eski düşmanlıkları kızıştırdığını biliyorduk. Ancak kaptanın anlattıkları yine de tüyler ürpertecek kadar korkunçtu. Kaptan gemiye yüklenen keresteyle yetinmek istemiyor, daha çok sandal ağacı almak istiyordu. Belli ki Romata buna razı olmuyor, hatta izin vermiyordu.

Kaptanın ikinci kaptana önerisi kısaca şöyleydi: Gece olunca, korsan gemisi kürek çekerek ağır ağır

kıyıya yanaştırılacaktı. Tayfalar silâhları dokunduğu yeri paramparça eden iri saçmalarla dolduracaktı. Yerliler kendilerini eğlence ve şölen coşkusuna kapıp koyuverdikleri bir anda, üstlerine ateş edilecek otuz kırk tanesi birden öldürülecek, sonra da diğerleri silâh zoruyla çalıştırılarak gemi tıka basa sandal ağaçlarıyla doldurulacaktı.

İkinci kaptan, bu öneriye önce karşı çıktı. Israr karşısında o da sonunda razı oldu. Kaptanın kafasındaki plân tutmuştu. Tayfalara ayrıca cesaret kazansınlar diye rom içirilecekti. Böylece sarhoşluğun vereceği gözü peklikten yararlanmayı düşünüyorlardı. Bu çirkin plân üzerinde anlaşarak birbirlerinden ayrıldılar.

Duyduklarımı hemen Bill'e anlattım. Bill, bir an düşündükten sonra;

“Belki bizim için de bir kurtuluş yolu olur bu,” dedi.

Sonra düşüncelerini şöyle açıkladı:

“Gece olunca, sessizce kıyıya yüzüp ağacın birine tüfek yerleştirip, tüfeğin tetiğini uzunca bir sicime bağlayacağım. Kıyıya çıktığımızda bu sicim takılacak. Tetik birden düşecek ve nerede olduğu anlaşılmayan tüfek patlayacaktır. Yerliler bu sesi duyunca bizimkilere saldırırlar. Biz de bu fırsattan yararlanıp gemiye döner, oradan kaçarız.”

“Diğerlerini ateşe atıyoruz ama Bill,” dedim. “Bu açıdan pek de pratik, dürüst bir plân değil bu.”

Bill:

“Biliyorum, evlât,” diye karşılık verdi. “Ama başka bir çare yok. Unutma, su testisi su yolunda kırılır. Bu yola düşmüş olanlar nasıl olsa günün birinde şöyle ya da böyle çekeceklerdir cezalarını. Ancak senin kurtulabilmen çok ama çok önemli.”

Elimde olmadan, pek de gönülden istemeden onayladım Bill'in plânını. Gerçekten kurtulmak için başka çarem yoktu. Başka kurtuluş yolunun olmaması beni üzüyordu ama bu plânda da saldırıdan daha önce haberleri olacak yerliler, hiç olmazsa gafil avlanmayacak ve tüfek sesiyle birlikte kendilerini savunmaya geçeceklerdi.

Bense bu senaryoyu uygulamaya koymazsak, ya bir çatışmada yok olup gidecek ya da yerlilerin eline düşüp tutsak olacaktım. Oysa bir an önce kurtulmak, adadaki arkadaşlarıma kavuşmak istiyordum.

Gece olunca Bill, bir aralık sessizce kıyıya yüzdü. Senaryosunu uygulamaya koymaya başladı. Aynı sessizlikle geri dönüp geldi. Bunu tayfaların yiyip içtikleri bir anda yapmış olduğu için Bill'in ve güvertede gözcülük yapan benim yokluğumuz hiç kimsenin gözüne çarpmazdı üstelik.

Gece yarısına doğru tüm tayfalar güvertede toplandı. Halat kesildi ve kürekler sessizce çekilmeye başladı. Ancak iki kişinin hareket ettirebileceği kocaman küreklerdi bunlar. Birkaç dakikada koyun ağzına geldik. Koca ağaçların gölge yaptığı karanlık bölüme yaklaşıncı, demir burundan usulcacık bırakıldı. Sonra kaptan ortaya çıktı.

Adam, tepeden turnağa silâhlanmış, tayfaların arasında sıraları denetliyordu.

“Sakın telâş etmeyin çocuklar! İyi nişan alın! Ve açtığımız ilk ateş sakın boşa gitmesin!”

Filikayı işaret etti. Tayfalar sessizce yerleştiler içine. Kürek çekmek olanaksızdı. Ama zaten buna gerek de kalmadı. Gemiye dayanıp itince, filika kıyıya kadar kaydı. Dışarı çıkarlarken:

“İki kişinin kalmasına gerek yok,” dedi ikinci kaptan. “Ralph, tek başına bekleyebilir.”

Kaptan da bunun uygun olduğunu söyledi. Onun onaylaması ikinci kaptanın hoşuna gitti. Benim elimde kanca vardı. Yerlilerden birisi gelecek olursa, filika ve gemiyi kıyıdan açacaktım. Tüfeğini eline alarak, sonra da adamlarını peşine takıp ormanlık alana doğru yürüdü.

Hazırladığımız tuzağın nasıl bir sonuç vereceğini heyecanla bekliyordum. Bill'in önceden tüfeği koyduğu yeri bildiğim için gözümü oradan bir türlü ayıramıyordum. Ama o ana kadar hiç ses

çıkılmayınca, “Sanırım kaptanın adamları başka bir yoldan gitti,” dedim. Belki de Bill, sicimi yeterince sıkı bağlamamış olabilirdi. Derken bir ses duyuldu, ardından da ağaçların arasından iki üç kıvılcım görüldü. Büyük bir korkuyla içim daralmaya başladı. Tetik düşmüş ama kapsül ateş almamıştı. Böylece senaryomuz suya düşmüş oluyordu.

Filikanın içinde, karanlıktaydım ne yazık ki. Çevremde de çıt çıkmıyordu. Giderek korkum artıyordu. Yanı başımda sular siyah bir yılan gibi hışırdayıp duruyordu. Ürpererek gemiye baktım. Buradan yalnız gövdesi görünmekteydi. Direkleri ağaçlar arasında eriyip gitmişti. Yelkenler tamamen açık olduğu halde, zifiri karanlıkta onlar bile buradan bakınca seçilmiyordu.

Birden bir silâh sesi duyuldu. Ardından da köyün bulunduğu yönden müthiş çığlıklar ve haykırışlar duyuldu. Sonra ormana sanki bir ordu dalıyormuş gibi gürültüler giderek fazlalaştı.

Ve çok yakın bir yerden bir çığlık yükseldi. O bir el silâh atan adama söven kaptanın sesini tanıdım. Komut verdiği tayfalar, yerlilerin üstüne çığlıklar atarak saldırmaktaydı. Peşinden silâhlar takırdamaya başladı.

Bir yandan kulağımı kabartmış, ne olduğunu anlamaya çalışırken, yaprakların hışırtısıyla ürperdim. Orada, gemiyi gören birkaç yerli bulunabilirdi. Ancak çok geçmeden yüz kadar yerlinin çarpışma yerine doğru saldırıya geçmiş olduğu anlaşıldı. Bizimkiler geriden de çevrilmiş, iki ateş arasında kalmış olmaları gerekirdi. Bu konuda yanılmadığımız az sonra ortaya çıktı. Hem çığlıklar, bağırışlar neredeyse on beş yirmi kat arttı; hem de bildik seslerin can çekişmeye benzer bağırışları da çoğaldı.

Sonunda gürültü patırtı birden kesildi. Yerlilerden son hızla kulaklarımıza dolan zafer çığlıklarından, çarpışmanın sona erdiğini ve kimin kazandığı anlaşılıyordu. Görünüşe bakılırsa korsanlar, son tayfasına kadar öldürülmüştü galiba. Bu yüzden kaygım birden arttı. Peki, şimdi ben ne yapacaktım? Ada halkının eline düşmek, insanın aklına bile getiremeyeceği müthiş bir şeydi. Bu düşüncenin korkunçluğu bizleri derinden sarsıyor, bu yüzden ortaya bile çıkamıyorduk. Kalkıp dağlara doğru kaçacak olsam, hemencecik yakalanırdım. Gemiye tek başına koydan çıkarmam da olanaksızdı. Yine de tek çözüm yolu buydu. Nasıl olsa gemi yönetmesini çok iyi öğrenmişim. Dümeni de çok iyi kullanıyordum. Pusulayı benden iyi kullanan kimse yoktu, gemimizde. Bunu bana Kanlı Bill defalarca söylemiş, beni övgülere boğmuştu. Evet, tek çözüm yolu buydu. Adadan ve yerlilerden başka türlü kurtulamazdım. Tam uzaklaşmaya hazırlandığım anda bildik müthiş bir çığlık duyunca, iliklerime kadar titredim. Her yanım buz kesti. Bu çığlığın ardından yerlilerin çığlıkları duyuldu. Sonra ikinci, üçüncü çığlıklar, çığırtilar ortalığı çınlattı.

Çığlıklar ne yazık ki ortalığı inletiyordu durmadan. Yerliler, öyle anlaşılıyordu ki korsanları birer birer boğazlamaktaydı. Yüreğim neredeyse duracaktı. Beynimin içi ateş kesilmişti adeta. Kıydan uzaklaşmak için kancayı tuttum, yanı başımda birisi belirdi.

“Dur, Ralph, dur ne olursun!” dedi. Sonra da iri gövdesine karşın bir maymun çevikliğiyle filikaya atladı. Ardından bana ilk buyruğunu verdi:

“Haydi bakalım evlât!”

Filikayı sarsan bu ağırlığın, dostum Bill olduğunu sesinden tanımıştım.

Bir süre sonra gemiye varmıştık. Göz açıp kapayınca kadar filikayı yukarı çektik.ve demirin ipini kestik. Kürek başına geçip asılmaya başladık. Bill’in güçlü kollarıyla birden küreklere asılmasıyla birlikte daha karaya vuruyorduk. Karaya oturmuş olsaydık, durumumuz çok kötü olabilirdi. Benim kendisiyle eşit güçte olmadığımı bir an için unutmamıştı. Filikayı dengeleyip akıntıyla aşağıya doğru hızlanmaya başladı. Koydan çıkmaya çok az kalmıştı. Ama kıyı boyunca biriken yüzlerce, binlerce yerliden yükselen sesler, çığlıklar işitince, bizi gördükleri anlaşıldı. Birçok yerli suya atlayıp bize

doğru yüzmeye başlamıştı. Filika yle hızla ilerliyordu ki peşimizden yetişebilmeleri olanaksızdı. Yine de dev yapılı bir yerli pupada sarkan ipin ucunu yakalamayı başarıp maymun gibi güverteye çıktı. Bill, yerlinin başını güvertede görür görmez, küreği elinden bıraktı. Bir yumrukta adamı yere seriverdi. Sonra da ayaklarından tutup denize attı adamı, yine küreğin başına döndü. Kreği daha hızlı çekebilmek için büyük bir çaba harcıyordu.

Bu arada karşımıza başka bir tehlike çıkmıştı. Kıyı boyundan koşmakta olan ada halkı, önümüzü kesmek için didinip duruyordu. Yzerek karşımıza geçip burundan içeriye girmeye gayret ediyorlardı. Eğer başarabilirlerse, yanmıştık. Bill, şöyle bir düşündü, sonra belinden tabancasını çekip topa doğru koştu. Namluyu topun ağzına yerleştirdikten sonra ateş etti. Kapsül ateş alınca, top da yerlilerin üzerinde alevler saçarak gürledi. Sanki dağlar, büyük bir hışımla yerinden oynamıştı. Yerliler bir an korkarak durakladılar. Biz de bu fırsattan faydalanarak, onları geride bıraktık. Ağaçların o ana kadar nn kestiği güzel bir rüzgâr, yelkenlerimizi şişiriverdi. Adalı halkın sesleri gittikçe gerilerde kalırken, biz Bill ile pupa yelken açık denize doğru yöneldik. İkimizi de artık bu denizlerde kimse tutamazdı. Bizi tanıyıp bilenler Hak'kın rahmetine kavuşmuştu çoktan. Bilmeyenler ise korsan sanıp hiç yaklaşamazdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu dünyada insanoğlunda, içine düştüğü duruma uymayı gerektiren ve sağlayan bir dayanma gücü bulunur. Hayatın, karşısına çıkardığı engelleri aşması ancak böylelikle kolaylaşır. Ancak sonuna kadar kullanılan bu dayanıklılık onun sınırlarını da gererek iyice yıpratır. Nitekim yaşadığım günlerin olayları karşısında geçirdiğim heyecan, akşama doğru bende tam bir bitkinlik oluşturmuştu. Bünyemin yarattığı bu bitkinlik benim bayılmama neden oldu. Pasifik denizinin serin rüzgârını ateş gibi yanan alımda hissedince, kendimden geçerek bulunduğum yere yığılıverdim.

Bill, kolumdan tutarak beni kaldırdı ve sarsarak ayılttı. Sonra da kucakladığı gibi güvertede dümene yakın bir yelken yığınının üzerine koydu. İçirdiği birkaç yudum içkiyle kendime gelir gibi oldum. Ama bu kez de başım kolumun üzerine düştü, derin bir uykuya daldım sonra...Bir an için uyku çok tatlı geldi. Bu uykunun uzun süre devam edeceğini yüreğimde hissederek, saatlerce süreceğini umarak, yelken yığınının içine gömüldüm.

Gerçekten uzun süre uyumuşum orada. Gözlerimi araladığımda güneş hayli yükselmişti. Bir süre hiç kımıldamadan, dinlenmenin getirdiği gevşeklikle yattım orada. Çevremizi saran okyanusun olağanüstü manzarası beni büyülemişti âdeta. Suyun yüzü, bir maden yüzeyi gibi hafifçe dalgalıydı. Sabah güneşi altın ışıklar saçıyordu okyanusun üzerinde. Her zaman görülen deniz kuşları bile kanat çırpıyordu ortalıkta. Her biri bir yere sinmiş, ortadan yok olmuştu.

Ne var ki Kanlı Bill'in göğüs geçirdiğini duyunca, yaşadığımız acı gerçek birden aklıma geliverdi. Dostum güvertede ayaklarımın dibine çökmüş, bir kolunu başına dayamış, diğer koluyla dümeni yönetiyordu. Ben olduğum yerde kımıldayınca, oturduğu yerden sıçrayıp şöyle bir çevresine bakınmaya başladı.

“Uyandın mı Ralph?” diye sordu bana. “Epeydir uyuyordun.”

Bill'in yüzünü görür görmez ayağa fırladım hemen. Yüzü ne yazık ki ölü gibi sararmıştı. Saçları kan içindeydi ve alına yapışmıştı. Çünkü avurtlarında ve gömleğinde de kan lekeleri vardı. Üstü başı ise paramparça ve çamur içerisindeydi.

“Neyin var senin Bill?” diye seslendim. “Sen resmen hasta, üstelik de yaralısın.”

“Evet!” diye fısıldayarak, benim az önce kalktığım yelken bezi yığınının üzerine kavak gibi serildi, Bill.

“Sanırım ağırca bir yara aldım, Ralph. Sen öyle güzel uyuyordun ki kıyamadım uyandırmaya. Kamaradan biraz içkiyle peksimet getirebilir misin?” dedi.

Hemen aşağıya koştum, anda istediklerini getirdim. İçkiden bir iki yudum aldı. Peksimetleri de geveledi. Bir parça dirilmişti. Bir saat kadar uyuduktan sonra:

“Şimdi çok daha iyiyim,” dedi. Ayağa kalkmak istedi ama olduğu yere yığıldı.

“Hayır, sakın kımıldama Bill,” dedim. “Yarana bir göz atayım. Önce karnımızı doyuralım hele. Sonra da olup bitenleri anlattırısın. Doktor değilim ama göreceksin bak, seni ne yapıp edip iyileştireceğim.”

Kilerden gerekli şeyleri alıp geldim. Önüne bir fincan kahve, bir tabak yumurta ve ekmeği koyunca dostça gülümsedi. Yemekten sonra da yarasına özenle baktım. Tabanca kurşunu göğsünü delmişti. Neyse ki yara derin değildi ve fazla kanama yapmıyordu. Sağda olması da iyileşme umudunu arttırıyordu.

“Ne olursa olsun, hele sen şuraya otur da dinlen,” dedim ve o da beni fazla bekletmeden anlatmaya başladı.

“Kayıktan çıkıp da ağaçların altına dalınca, önceden tasarladığım gibi sicimi bağlamış olduğum yöne doğru yürümeye başladık. Ama terslik bu ya, silâh patlamadı. Arkadaşların ayağı ipe takıldı bu arada. Tetik kımıldadı. Ne var ki kapsül ıslanmış olmalı ki tüfek ateş almadı. O zaman hapı yuttuğumu anladım birden. Silâhımı ateşlemek için en küçük bir neden göremiyordum. Tam ne olacaksa olacak diyerek işi olurlarına bırakmaya hazırlanıyordum ki aklıma bir şey geldi. Sanki yerlilerle bir an önce karşılaşmayı arzu ediyormuşum gibi öne atıldım. Ayağım o sırada bir kütüğe takılınca yere yuvarlandım. Bu sırada silâhım da güm diye patladı. Yerlilerin bulunduğu taraftan müthiş bir gürültü çıktı. Hemen ayağa kalkıp diğerleriyle tam ileri doğru atılmak için hazırlanırken kaptan beni öfkeyle durdurdu:

‘Sen bunu bilerek yaptın, namussuz adam,’ dedi. Ardından da silâhını üstüme doğrultup birden ateşledi. Hiç hareket edecek zaman kalmamıştı bana. Kurşunu yer yemez yere devrildim, bir anda kendimden geçtim. Ayılıp yeniden ayağa kalkmamı sağlayan, kayığın altında gövdeleri ezilenlerin çığlıkları oldu. Korkunç bir bağırıtı ve çığlık ortalığı kaplamıştı. Az ötede bir ağacın altında ateş yanıyordu. Kaptanla tayfaları gördüm. Elleriyile ayaklarından kazıklara bağlanmışlardı...Çevrelerinde yerliler atlaya zıplaya tepiniyor, bir yandan da dönüyorlardı. İçlerinden biri az sonra elindeki korkunç bıçağı kaptanın göğsüne daldırdı..Aynı anda beni ayıltan ve yattığım yerden sıçratan çığlığa benzeyen bir haykırış işitildi. Daha fazla o tarafa bakamadığım için hemen ormana daldım. Beni de görmüşlerdi, ama filikaya atlayıp gemiye doğru yol almamı engellemeye zaman bulamadılar... Senin filikayla doğru geldiğini görünce sana bağırıldım ve kendimi filikanın içine attım. Gerisini biliyorsun, Ralph.”

Bill, öyküsünü anlatırken titremeler geçirmiş, bitirdiği zaman da soluk soluğa kalmıştı.

“Şimdi beni dinle, Bill,” dedim. “Geleceğimizi düşünmek zorundayız. Bu uçsuz bucaksız okyanusta küçücük bir teknedeyiz. Hiç kimse bizim kadar hak sahibi olamaz. Önümüzdeki yol açık. Rüzgâr da ağır ağır çıkmaya başladı. Bize düşen, şimdi oturup kafa kafaya vermek ve nereye gideceğimizi belirlemek..”

“Nereyi hedeflersek hedefleyelim, bence önemi yok Ralph,” diye yanıt verdi. “Öyle uzun boylu yaşayacağımı sanmıyorum pek. Nereye gidersek gidelim, benim için fark etmez.”

“Bill, öyleyse en iyisi Mercan Adası’na gitmek. Arkadaşlarımı görmek isterim. Hem de can ve yürekten... Bu adayı haritanın göstereceğini pek sanmıyorum ama kaptan bir gün bana göstermişti. Ben de harita üzerine işaretlemiştim. Şimdi nerede bulunduğumuz, az çok belli. Adaya yönelebiliriz. Gemiye yönetmeye gelince; yelkenleri tek başıma açamam elbet. Neyse ki çoğu açık. Fırtına çıkarsa, birkaçını indiririm. Güverteye bir çadır kurup seni güneşten koruyabilirsem, sen de dümenin yanında oturup birkaç saat onu kullanırsan yeter de artar bile. Bir parça kestirdim mi, başka bir şey istemem. Yok eğer kullanamam dersen, o zaman da dümeni bağlar, yemeği filan öyle hazırlarım dostum. Böylece Mercan Adası’na kolayca ulaşabiliriz.”

Bill, sözlerimi kuşkulu bir gülümsemeye dinledikten sonra sordu:

“Ya fırtına çıkacak olursa ne yaparsın Ralph?”

Verecek karşılık bulamamıştım .Bu yüzden susmayı yeğledim...

“Öleceğim,” diye sürdürdü konuşmasını. “Belki otuz kez, yüz kez ölümle burun buruna gelmiş, hiçbirinde de aldırمامıştım. Ama şu anda korkuyorum, işi bitmiş bir adamım ben artık.”

“Ölmeni asla istemem Bill,” dedim, üzgün bir sesle.

Bill, birkaç saniye sustuktan sonra yüzümün ortasına gözlerini dikerek konuştu:

“Korkunç bir hayatım oldu. Daha minicik bir çocukken denizlerdeydim. Baba evinden ayrıldıktan

sonra, her gün biraz daha battım. Son üç yılı da korsanlar arasında geçirdim. Zorla aldılar gemilerine ama insanca duygular da benim yüreğimden silinip gitti. Ben de onlara benzedim. Kan döktüm sürekli. Bütün serüvenimi anlatsam, tüylerin ürperir Ralph. Sonum geldi yazık ki.”

Bu konuşma Bill’i iyice yormuştu. İnleyerek, kendini arkaya bırakıverdi. O sırada sanki doğa da bu yaraların acısına ortak olmak istiyormuş gibi denizin üzeri ürperdi.

“Dikkat et Ralph,” dedi Bill. “Havada fırtına kokusu var. Bu bir uyarıdır. Aman, gözünü dört aç evlât! Tepeden inme gelir fırtınalar hep.”

Ayağa kalktım. Gerçekten fırtına geliyordu üzerimize. Konuşmaya daldığım için fark etmemiştim. Sancaktan geliyordu, geminin en dayanıklı yanından çarpacaktı. Tek sevindirici yanı buydu. Yelkenleri elimden geldiğince küçülttüm. Sonra da dümene geçtim.

Tam o anda güçlü bir rüzgâr esti, güverteyi köpük içerisinde bıraktı. Gelen bu rüzgâr, beni biraz tedirgin etmiş ancak yine de sevindirmişti.

Tekne fırtınaya bir süre yiğitçe karşı koydu. Şahlanarak üstüne gelen dalgalara şahlanan bir at gibi atıldı adeta. Gökyüzü de iyiden iyiye bulutlanmıştı. Ortılığı kaplayan köpük ve sular camımı sıkıyordu Bill’in. Can dostum Bill, bu yüzden yüzünü kasıyor, kalkıp gemiye istediği düzeni veremediği için de üzülüyordu.

Yelkenleri bir gayret göstererek, elimden geldiğince kastım. Küçülen yelkenler daha az rüzgâr aldığından gemi fazla sarsılmıyordu. Az önce gemi bir dalgayla kalkıp oturunca, ben de ayaklarımın üstünde epeyce sarsıldım. Bill de ambar kapağının yanına yuvarlanıp orada kaldı. İyice kafam sersemlemişti. Ama dümeni elimden bırakamıyordum. Bir saat kadar rüzgârın önünde savrulurak gittik. Gemimiz sivri burnu sayesinde dalgaların üzerinden aşmıyor, onları yara yara yol alıyordu. Bu yüzden de her dalgada sular içinde kalıyorduk. Sonunda fırtına dindi. Dümeni bırakıp Bill’i yerinden ayağa kaldırdım. Aşağıya koşup alkol şişesini getirdim. Yüzünü ellerini ovaladım. Birkaç yudum da içirmek istedim kendisine. Boşuna çaba oluyordu bu. Kolu birden cansız bir biçimde yana kayıverdi. Elimi göğsüne dayadım... Zavallı dostumun kalbi atmıyordu, ne yazık ki...Ölmüştü...

Ambar kapağına kendimi attım. Onun anlattıkları takılıyordu kafama, bir de kendi çaresiz durumum... Arkadaşımın kaskatı kesilen gövdesine korku ve saygıyla baktım. Saygıyla baktım, çünkü onun ne kadar iyi bir insan olduğunu en çok ben anlayabilmişim. Onu sevmemin nedeni de buydu. Koskoca okyanusun ortasında o anda yapayalnızdım. Üstelik ilkel bir denizcilik bilgisiyle ve en az sekiz kişi gerektiren bir teknede. İlk işim ayaklarına ağır bir gülle bağlamak ve onu dalgaların derinliğine büyük bir üzüntüyle kaldırıp atmak oldu.

İlk günler şansımın nedir, uygun ve güzel bir rüzgâr esti. Kuzeybatı yönüne gideceğim için çok işime yaradı bu. Ne yazık ki ölçüm yapacak aygıtım yoktu. Ama yerlilerin adasından ayrıldığımız günden beri yolu her gün hesaplamış, rotadan ne kadar saptığımızı tam olarak kestirmiştim. Bu nedenle fazla sıkıntıya düşmeden Mercan Adası’na varacağımızı ummuştum. Umudumu arttıran, adamın yerini kaptanın haritasında belirlemiş olmamdı. Çok güzel bir haritaydı bu. Pusulanın da yardımıyla gideceğim doğru yönü isabetle saptayabiliyordum...

Basınçölçer bir süredir kımıldamıyordu... Sam Rüzgârları’na rastlamıştık. Bu rüzgârdan yararlanmak için yelkenleri açmaya kalkıştım. Epeyce güç bir işti. Başarısızlık üstüne başarısızlığa uğradım ne yazık ki... Makineleri yönetmeyi bilmediğime göre yapacak başka bir şeyim yoktu.

İlk başarısızlığım, palanga makaralarını çürük bir iple bağlamakta ortaya çıktı. Açılır açılmaz ip koptu ve ben ambar kapağının oraya sırtüstü yıkılıverdim...Bununla da kalmayıp arka güvertenin merdivenlerinden kamaraya kadar yuvarlanıp gittim. Her yanım sıyrık içinde kalmış, ayrıca başım

sersemlemişti. İkinci kez kalın bir ip kullandım. Ama bu arada sürtünme nedeniyle makaraları harekete geçirmek güçleşmişti.

Büyük yelkeni açmak için tam bir gün uğraşıp didindim. Bu işle uğraşırken dümeni öyle bir durumda bırakmıştım ki ara sıra hafif bir dokunuşla gemiyi rotasına sokabiliyordum. Bulduğum bu yolla güvertede dolaşmayı, gerektiği zaman aşağıya inmeyi, yemek yapmayı ve kendi kendime yemeyi başarabilmişim.

Ancak geceleri uyuma zamanı gelince buna cesaret edemiyordum. Yalnız geceleri uyuyacağım zaman kalkışmıyordum buna. Uyurken, rüzgâr biraz yön değiştirirse, uyanınca rotayı değişmiş bulabilirdim. Sonunda onun da kolayını buldum. Uyurken, geminin gitmesini engelledim. Yani dümenle yelkeni birbirine bağladım. Böylece zavallı teknemin hareketlerine set çektim. Bu da benim işime yaradı tabii.

Tek korktuğum şey, yeni bir fırtınanın çıkmasıydı. Bir yandan da böyle bir olasılığa karşı önlem olarak, kendimi rahatlatıyordum. Yelkenleri indirmeye hazır durumda olabilmek için sık sık kamaradaki basınçölçere gidip gidip bir göz atıyordum...Uygun rüzgârla iki hafta kadar iyi bir yolculuk yapma olanağı buldum. Hesabıma göre artık Mercan Adası'na yaklaşmış olmalıydım. Yüreğim sevinçten güm güm atıyor, arkadaşlarıma kavuşacağım anı düşünerek, güvertede kendi kendime müthiş çığlıklar atıyordum. Heyecanım sonsuza dek uzanacaktı neredeyse.

Gemide araştırma yaparken bir kitap geçirmiştim elime...

Sanırım korsanlar bu kitabı, yolları üzerindeki adalar hakkında bilgi toplamak için almışlardı gemiye. Bu kitap çok işime yaradı, o günden sonra birçok değerli bilgiyi o kitaptan öğrendim. Ayrıca kişisel gözlemlerimi de doğruladı. Bir gece üç saati tamamlayıp da uyandığım zaman, karanlık ortasında mavi alevli bir denizde yüzdüğümüzü gördüm. Fosfor olayına daha önce de rastlamıştım. Ama bu kadar görkemli olanıyla hiç karşılaşmamıştım. Karşılaşmış olsaydım, bütün bilgilerimi ıskartaya çıkarır ve yalnızca Mercan Adası'nı bulmak için çabalardım. Denize hemen bir kova sallayıp su aldım. Kovayı lâmbaya yanaştırınca ışığı yok oluyordu. Uzaklaştırınca ise ışık yeniden çıkıyordu ortaya. İyice afalladım. Adaya yaklaştıkça değişik konuklarımız oluyor, bunlar sevgi sunmak için ortaya çıkıyorlardı. Çoğu zaman şaşkınlıkla seyrettiğim olağanüstü fosforlu aydınlığı, deniz yıldızı türünde hayvancıkların meydana getirdiğini böylece öğrenmiş oldum.

Bir başka gece de uykumdan bir çığlıkla uyandım. Güzel bir konuktu bu. Teknenin üzerinde süzülüp duruyordu. Dolaşan bu Albatros'un, Penguen Adası'nda gördüğüm kuş olabileceğini düşündüm. Nedense böyle düşünmek pek hoşuma gidiyordu. Yaşlı bir dosta beslenebilecek sevgiyi ona karşı da duydum. Bütün gece arkadaşım oldu ama ne yazık ki gün doğarken geniş kanatlarıyla geminin üzerinde müthiş bir rüzgâr oluşturarak, güneye doğru gökyüzünde kayıp gitti. Onun gidişiyle içimde ezilen şeyi hiç unutamıyorum. Unutamayacağım da...

Ben kararlı bulutları görünce fırtınaya hazırlık yaparken, bir yandan da dümeni idare ediyor, pusulaya bakıyordum. Dalgaların uğultusu açıkça duyuluyordu artık. Bu kuşku ve kedere kendimi kaptıracakken, bir de ne göreyim? Mercan Adası bütün görkemiyle karşımda duruyordu.

Birden çıldırarak gibi oldum. Güvertede hoplayıp zıplamaya başladım. Bu coşku, bu sevinç artık uçsuz bucaksız çoğalıp gidecekti yüreğimde. Ben okyanusların doldurup boşaltmadığı bir yalnızlığı aylardır yaşamıştım; sonunda can dostlarımı birazdan göreceğimi düşününce, kim bilir ne büyük duygular yaşayacaktım.

ONUNCU BÖLÜM

Mercan Adası birden gözlerimin önünde belirmişti. Ama o anda yüreğimi saran türlü üzüntüler, beni güvertenin tam ortasına sırt üstü yıkacaktı neredeyse. Mercan Adası'ndan şu anda birkaç mil uzaktaydım. Ancak hayali öyle canlıydı ki ilk işim, oraya tekrar dönebildiğim için Tanrı'ya şükretmek oldu. Sonra yeniden sıçramaya, bağırpıp çağırmaya, sevincimden güvertede koşuşturmaya başladım. Daha sonra da aşağıya kamaraya inerek, dürbünü aldım. Çok uğraştığım halde dürbünü nedense bir türlü ayarlayamıyordum. Oysa daha önce büyük merceği dürbünden çıkarmış, yerine takmamıştım bir daha.

Yelkenleri indirdiğime çok pişmandım. Ancak bu gidişle iki saatlik bir yolum vardı. Bu yüzden sabretmem gerektiğini kabul ettim. Geri kalan zamanı sevgili dostlarıma kavuşma hazırlığıyla geçirmem gerekiyordu. Kampın tam karşısına demir atabilirdim. Önce korkunç korsan bayrağını bularak direğin tepesine tırmandım. Nasıl olsa kayalar arasındaki geçidi ve koyun derinliklerini çok iyi biliyordum. İpini kesince demir kendi ağırlığıyla dibe indi. Topu da kuru sıkı doldurup ateşledim. Onlar şu anda uykuda olacaktı. Mercan Kayaları'nın önüne varınca dümen kırmış, küçük koya girerek oraya demir atmıştım. Topun sesi dağlarda yankılandı. Birlikte yaptığımız çardağın altından önce Peterkin fırladı. Yarı çıplak sayılırdı. Gemiyi ve korsan bayrağını görünce, gözleri fal taşı gibi açılmış olmalı ki geriye dönüp orman yönünde kaçmaya başladı. Bir iki dakika sonra da Jak çıktı çardaktan ve o da ormana doğru kaçmaya başladı.

Ben sevinçten ne yaptığımı bilmez bir durumda, geminin üstünden onlara bağıryordum:

“Hey durun arkadaşlar! Benim ben! Arkadaşımız Ralph!”

Benim sesimi ikinci bağırmamda tanımış ve geri dönmüşlerdi. Bu arada Jak, fazla dayanmamış ve kendini denize balıklama atarak, korsan gemisine yani bana doğru yüzmeye başlamıştı. Ben de hiç vakit kaybetmeden gemiden denize atlayıp Jak'a doğru yüzmeye başladım.

Birbirlerimizle buluştuktan sonra, iki taraf da başımızdan geçenleri tek tek anlattık. Ancak Peterkin'in Elmas Mağarası'ndaki durumu gözyaşlarına boğdu beni. Çünkü Jak onu tek başına mağaradan çıkarmaya çalışınca, Peterkin ilkin razı olmamış, sonra birkaç denemeden sonra ciğerlerine bolca hava almayı öğrenmiş, böylece ancak Jak'ın yardımıyla mağaradan dışarı çıkabilmişti. Bu arada adı üstünde Elmas Mağarası'nda buldukları elmaslardan birazını alarak çardağa koymuşlardı.

Artık elimizdeki mükemmel geminin değerini bilerek okyanusa açılmış, bu arada Tararo'nun elindeki zavallı Avatea'yı kurtararak, sevdiği adamla evlendirmiş ve böylece büyük iyilik etmiştik.

Mercan Adası'ndan ayrıldıktan sonra sıra önce Tararo'nun sandal ağaçlarıyla dolu adasına gelmişti. Oradan da parasını daha doğrusu para yerine elmas vererek, sandal ağaçları yükledik gemimize. Hazırlığımızı tamamlayıp küçük koyu dolaşarak, açık denize çıktığımızda, gemimizin yelkenleri birden okyanusun güçlü rüzgârıyla doluverdi. Acı, tatlı nice günler geçirdiğimiz Mercan Adası ve Tararo'nun adası gerilerde kalmış, giderek küçülmeye başlamıştı. Hüzün verici bir şeydi bu. Ama o anda içimiz geride bıraktığımız şeylerin üzüntüsünden daha çok bizi ilerlerde bekleyen şeylerin coşkusu ve sevinciyle dopdoluydu. Yüzümüzü açık denize çevirdik, kalplerimizin tıpkı okyanusun dalgalarını andıran gelecek günlerin getireceği yeni maceralara doğru kabarıp yükseldiğini hissettik. Ben güvertede dümen başındayken, Peterkin biraz sonra yanıma geldi. Davudi sesiyle bana geçmişte yaşamış ünlü trubadurlardan birinden üç beş dize okumak üzere yeni işittiğim bir destana başlayarak yüreğime tatlı bir serinlik verdi. Artık çok iyi alıştığım dümen yekesini daha ustaca tutuyor ve

geminin manevrasını rahatlıkla sağlıyordum.

Hayatta hiçbir zaman paragöz olmamıştım ama yanımızdaki elmasları düşündüm. Bunları ailelerimize usulüne uygun şekilde dağıttığımız zaman, ülkemize vardığımızda hiç de eli boş gitmemiş olmanın mutluluğunu yaşayacaktık.

-B İ T T İ-